

ПРИСТАВСКА СЛУЖБА: ПОБУДЕ СРЦА

јануар, фебруар, март 2018.

Садржај:

1. Утицај материјализма	5
2. Видим, желим, узимам	13
3. Бог или богатство?	21
4. Избећи путеве овога света	29
5. Пристави после Едемског врта	37
6. Одлике пристава	45
7. Бити поштен према Богу	53
8. Утицај десетка	61
9. Дарови из захвалности	69
10. Улога приставске службе	77
11. Дуг – свакодневна одлука	85
12. Навике пристава	93
13. Резултати приставске службе	101

Приставска служба: Побуде срца

Аутор: Џон Х. Метјуз

Број: 1/2018.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу

www.subotnaskola.org

Одговара: Игор Боснић, Београд, Радослава Грујића 4

За издавача: Ђорђе Трајковски, 11000 Београд, Радослава Грујића 4

Превод: Драгана Тодоран

Лектура: Томислав Стефановић

Прелом: Гордана Ардељан

Издаје: ТИП Препород, Београд

Штампа: Euro Dream, Нова Пазова, 2017.

Тираж: 3400

© [2018] Генерална конференција Хришћанске адвентистичке цркве*. Сва права придржана. Ниједно лице или установа не може да мења, преправља, прилагођава, преводи, репродукује или објављује ниједан део библијске поуке без претходног писменог одобрења Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве*. Одељенске службе Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* овлашћене су да се побрину за превод библијске поуке, у складу са посебним смерницама. Ауторска права таквих превода и њихово објављивање и даље су у надлежности Генералне конференције. Изрази »Хришћанска адвентистичка«, »Адвентистичка« и лого са пламеном су регистроване ознаке Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* и не могу се користити без претходног одобрења Генералне конференције.

У В О Д

ЖИВОТ ПРИСТАВА

Као хришћани треба да препознамо своје грешно стање, пре него што увидимо потребу за променом. Та промена се једино у потпуности може остварити Христовим деловањем у нама. Један од израза Његовог деловања у нама јесте приставска служба. Иако ова служба обухвата различите видове хришћанског живота, ми ћемо је сада одредити као управљање опипљивим и неопипљивим добрима на славу Богу.

Према Библији, између осталог, пристав постаје моћно оруђе против опасности од материјализма (љубав према поседовању), или световности уопште – великих духовних замки које непријатељ душа ставља пред нас. Многи људи не схватају да су богатство и иметак вештачки зачини који немају праву вредност и који на крају губе свој укус. Нажалост, многе душе биће изгубљене, јер се неће ослободити љубави према свету. Путеви овога света, »тјелесна жеља, и жеља очију, и понос живота« (1. Јованова 2,16), могу бити ублажени, чак и избегнути, ако начела приставске службе применимо у свом животу.

Зато ћемо се овог тромесечја осврнути на приставску службу и на то како нам она може помоћи да живимо у складу са Божјом вољом, што нам помаже да се ослободимо љубави према свету у свим њеним облицима. Приставска служба је свакодневни практични израз шта значи следити Исуса; израз љубави према Богу, начин да у свом животу искажемо истину која нам је дата у Христу. Ми смо пристави зато што је Бог прво показао љубав према нама.

Дакле, живот пристава обухвата наш став, обраћење, посвећење, самодисциплину и још много тога. Треба да postanемо Божје верне и поверљиве слуге, да живимо несебичним животом повезујући се са Исусом у свему што чинимо и говоримо. У Христовој школи от-

кривамо да је последица приставске службе задовољство које пружа правилан начин живота. Поредно је да научимо да управљамо Божјом имовином на Његову славу, материјално подупирући Његову мисију да би се Његово дело завршило.

Божји пристави сада виде »као кроз стакло у загонетки« (1. Коринћанима 13,12), али Исус јасно види. Он нам поверава своје дело. Ми смо одговорни за правилно управљање личним даровима и новчаним средствима, за одржавање здравља и однос према околини. Ова поука треба да нам открије шта су наше одговорности као пристава и како, Божјом благодаћу, можемо испунити ове одговорности, не да бисмо зарадили спасење, већ зато што смо га већ примили.

Наш живот као пристава одражава Божји карактер у свету, нарочито у животу оних који се усуђују да се држе библијских начела, нарочито оних који се супротстављају општеприхваћеним мерилима и токовима наше културе. Сви су у искушењу да живе безбожним животом. Искушења су свуда око нас, на непосредан и мање приметан начин. Као хришћанима, нарочито као приставима, није нам само показано како да избегнемо ова искушења, већ нам је обећана и сила да то учинимо.

На самом крају, биће нам упућена једна од следеће две реченице: »Никад вас нијесам знао; идите од Мене који чините безакоње.« (Матеј 7,23) Или »Добро, слуго добри и вјерни, у малом био си ми вјеран, над многијем ћу те поставити; уђи у радост господара својега.« (Матеј 25,23)

Наша је нада и молитва да нам оно што будемо научили о приставској служби у овом тромесечју помогне да будемо на правом путу и да нам буду упућене речи: »Уђи у радост господара својега.«

Дон Х. Метјуз је проповедник који је служио на Флориди, у Алабами, Ајови, Мисурију, Тенесију и Небраски. Данас ради као секретар Одељења за приставску службу при Генералној конференцији.

УТИЦАЈ МАТЕРИЈАЛИЗМА

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Јованова 2,16.17; Лука 14,26-33; 12,15-21; 5. Мојсијева 8,10-14; 1. Тимотију 6,10; Јован 15,5; Галатима 2,20.

Стих за памћење: »И не владајте се према овоме вијеку, него се промијените обновљењем ума својега, да бисте могли кушати шта је добра и угодна и савршена воља Божија.« (Римљанима 12,2)

Бог у својој Речи каже свом народу да се не влада према овом веку, али је привлачност материјализма, неумерене жеље за богатством и оним што сматрамо да богатство може пружити, веома снажна. Веома мали број људи је, било богатих или сиромашних, изван утицаја материјализма. Међу њима су и хришћани.

Нема ничег лошег у томе када је неко богат или кад напорно ради да би постигао успех и обезбедио себе и своје вољене. Међутим, када новац, или тежња за новцем, постане широка и снажна, значи да смо упали у сотонину замку и почели да се владамо »према овоме веку«.

У овом свету влада мишљење да добар и изобилан живот, можемо осигурати искључиво новцем. Међутим, новац је маска иза које се крије сотона који тежи да задобије нашу верност. Материјализам је једно од сотониних оружја уперених против хришћана. Уосталом, ко не воли новац и шта нам он може обезбедити овде и сада? Међутим, највише што можемо постићи новцем је тренутно задовољство, али њиме не можемо задовољити своје најдубље потребе.

Новац је постао бог овога света, а материјализам његова религија. Материјализам је префињен и лукаво постављен систем који нуди трепутну, али не и коначну сигурност.

Материјализам, како га овде одређујемо, настаје када жеља за богатством и поседовањем постане важнија и вреднија од духовне стварности. Добра која поседујемо могу имати своју вредност, али њихова вредност не треба нас да поседује: »Ко љуби новце, неће се наситити новаца; и ко љуби богатство, неће имати користи од њега.« (Књига проповедникова 5,10) У томе је проблем када је жеља за овоземаљским у питању: ма колико имамо, никада није довољно; непрестано настојимо да стекнемо што више онога што нас никада не може задовољити. Разговарајте о овој замци!

Прочитајте текст из 1. Јованове 2,16.17. Шта је према овом тексту заиста важно?

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 14,26-33. Шта Исус у овим стиховима говори о томе шта има највећу важност за хришћане?

Можда бисмо то могли рећи на следећи начин: они којима новац или жеља за новцем прожима целокупну стварност треба заиста да размисле о последицама: »Јер каква је корист човјеку ако задобије сав свијет, а души својој науди?« (Марко 8,36)

»Када је Христос дошао на Земљу, изгледало је као да се човечанство брзо приближава својој најнижој тачки. Сами темељи друштва били су поткопани. Живот је изгубио садржај и постао извештачен... Ширум света сви верски системи губили су утицај на ум и душу. Испуњени одвратношћу према плодовима маште и лажима, не желећи да размишљају, људи су се окренули неверству и материјализму. Искључивши вечност из својих мисли, живели су само за садашњост.« (Елен Вајт, *Васпитање*, стр. 74.75. оригинал)

Људи окренути неверству и материјализму живе само за садашњост. Звучи ли вам то познато?

Постоји ли неко ко не воли да нешто поседује? Поставља се питање: Како можемо знати да оно што поседујемо, чак и ако то није много, не поседује нас? Ко једино треба да нас поседује, и како можемо бити сигурни да је тако?

ПОПУЊАВАЊЕ ЖИТНИЦА

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 12,15-21. Каква нам је порука упућена из овог текста? Како се начело споменуто у овим стиховима може применити на некога ко није богат?

Било да смо богати или сиромашни, жеља за имовином може одвратити наш ум од онога што је заиста важно и усмерити га, уместо тога, на оно што је привремено и пролазно, што сигурно није вредно губитка вечног живота.

Ми се, вероватно, никада не бисмо поклонили правом златном или сребрном кипу да бисмо га обожавали. Ипак, и даље можемо бити у опасности да у другом облику обожавамо злато и сребро.

Ова библијска прича примењива је у многим деловима света у којима се живот посвећује искључиво стицању имовине. Трговци су рекламирање својих производа претворили у глобалну уметност. Њихова целокупна маркетиншка стратегија изграђена је у настојању да нас увере да не можемо бити срећни или задовољни уколико немамо производ који продају. Успешне компаније стварају одређен производ, уверавају нас да нам је потребан, а затим нам га продају. Истина је да им то успева! Чак и хришћани, чија нада није од овога света, нису заштићени од ове обмане.

Прочитајте текст из 5. Мојсијеве 8,10-14. Како се све верници могу наћи у опасности због претње на коју ови стихови упозоравају?

Какве примере можете пронаћи, било у Библији или садашњем свету, у којима је стицање богатства и материјалних добара утицало на раст човекове духовности, љубави према Богу и жеље за оним што је небеско и духовно? Изнесите свој одговор у суботношколском разреду.

ПРИВЛАЧНОСТ МАТЕРИЈАЛНИХ ДОБАРА

Свет реклама је моћан. Компаније троше милијарде да би слике својих производа ставиле пред нас. Они готово увек користе лепе и привлачне особе за рекламирање производа које продају. Гледајући те рекламе, видимо себе, не само са тим производом, већ као да смо заправо попут особа са тих реклама.

Материјализам не би ни проблично био тако успешан да суптилна (понекад и не тако суптилна) чулност није уткана у рекламирање. То је најмоћнија техника рекламе, и делује попут отрова на хришћане, односно на већину између оних, који се боре против опасности од материјализма.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 6,22-24. Шта према хришћанској мисли и делу представља око? Како ми као хришћани треба да реагујемо на слике које нас на посредан начин маме да пробамо оно што нам заправо није потребно?

Рекламе у којима је чулност повезана са одређеним производом могу постати моћно оруђе. Трговци продају своју робу стварајући узбуђење у уму потрошача. Такво искуство представља чисту машту, али делује. Повести људе, ма колико кратко, у неки други свет, може деловати скоро мистично. То постаје лажна религија која не нуди знање нити духовну истину, па ипак је у том тренутку толико примамљива и привлачна да јој многи људи не могу одолети. Желимо нешто, осећамо да то заслужујемо, па зашто га не бисмо и имали? Нико осим Бога не зна колико је новца потрошено и колико ће тек бити потрошено на производе за које нас оглашивачи уверавају да су нам потребни.

»Велим пак: По Духу ходите, и жељу тјелесну не извршујте.« (Галатима 5,16) Иако смо склони да о »жељама телесним« размишљамо само у оквиру сексуалности, на које још начине можемо бити у опасности због испуњавања ових жеља?

ЉУБАВ ПРЕМА СВОМЕ ЈА

»Јер кроз благодат која је мени дата кажем свакоме који је међу вама да не мислите за себе више него што ваља мислити; него да мислите у смјерности као што је коме Бог удијелио мјеру вјере.« (Римљанима 12,3)

Бог је рекао: »Срце се твоје понесе љепотом твојом, ти поквари мудрост своју свјетлошћу својом.« (Језекиљ 28,17) Луцифер је обмањивао себе мислећи да је узвишенији него што јесте. Када је рекао у свом срцу: »Изједначићу се с Вишњим« (Исаија 14,14), открио је своју славољубивост, тражећи права која му нису припадала. Самообмана и славољубивост биле су две одлике Луциферовог палог срца.

Ови текстови о Луциферовом паду говоре да је првобитни грех био нарцисоидност, самодопадање, коју речник одређује као »неумерено одушевљавање собом, самољубље, таштину«. Које особине, у сваком палом бићу, могу бити већи показатељ самообмане од ових?

Ипак, ове особине се јављају много чешће него што бисмо помислили. Навуходносор је охоло сматрао да је узвишенији него што јесте (Данило 4,30). Фарисеји су веровали у ову заводљиву уобразиљу (види: Лука 18,11.12). Богатство нас, такође, ако нисмо пажљиви, може увести у ову превару.

Прочитајте текст из 1. Тимотију 6,10. На какву опасност Павле упозорава у овом стиху?

Павле поучава Тимотија да се чува многих рђавих људи (2. Тимотију 3,1-5), укључујући и »среброљупце«. Љубав према новцу може подстаћи претерано самопоуздање и моћан став самољубља и уображености. Ово се догађа зато што материјализам претераним осећањем важности испуњава људе који поседују многа добра. Лако је, када неко има много новца, да има високо мишљење о себи. Уосталом, свако жели да буде богат, али само неколицина у томе успе. Зато је богатима лако да постану самољубиви, поносити и хвалисави.

Прочитајте текст из Филибљанима посланице 2,3. Како нам овај стих помаже да схватимо зашто је материјализам, и ставови које негује, толико супротан хришћанским идеалима?

КРАЈЊА БЕЗВРЕДНОСТ МАТЕРИЈАЛИЗМА

Многи људи воле Бога. Њихова личност је толико уско повезана са Њим да материјална добра не могу извршити никакав утицај на њих.

Прочитајте следеће текстове: 5. Мојсијева 7,6; 1. Петрова 2,9; Јован 15,5; Галатима 2,20. Шта значи бити Божја својина и где да пронађемо свој прави идентитет?

Бог каже: »Ја сам Чокот а ви лозе... без Мене не можете чинити ништа.« (Јован 15,5) Ова веза је непосредна и сигурна. »Свака права послушност долази из срца. То значи целим срцем радити са Христом. Ако желимо Он ће се тако изједначити са нашим мислима и циљевима, тако довести наша срца и умове у склад са својом вољом, да ћемо слушајући Њега у ствари поступати у складу са својим природним подстицајима.« (Елен Вајт, *Чежња векова*, стр. 668. оригинал)

Са друге стране, материјализам нам нуди идентитет који је сличан ономе који имамо. Другим речима, одређујемо себе на основу онога што поседујемо и што можемо купити овоземаљским добрима. Јаков нас упозорава на следеће: »Злато ваше и сребро зарђа, и рђа њихова биће свједочанство на вас: Изјешће тијело ваше као огањ. Стекосте богатство у посљедње дане.« (Јаков 5,3) »Стећи« значи сакупити и нагомилати многа блага; што је још важније, у овом благу, било да га је мало или много, многи проналазе свој идентитет (Лука 12,19-21).

Материјализам је облик конфузије идентитета. То значи да је идентитет многих од нас изједначен са оним што поседујемо. Наша имовина постаје наш Бог (Матеј 6,19-21). Као што је једна особа рекла: »Ја сам ништа без своје имовине.« Жалосно је када се поистовећујемо само са овоземаљским добрима која имамо. То је плитак, пролазан и у крајњем смислу ништаван начин којим живимо свој живот, нарочито за некога ко тврди да је хришћанин. Да ли се поистовећујемо са Богом или својом имовином? Напослетку, изабраћемо једно или друго.

У којој мери је ваш идентитет повезан са оним што поседујете?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»Непријатељ данас купује душе испод цене. 'Забадава се продадосте' (Исаија 52,3), каже Свето писмо. Један продаје своју душу за одобравање из света, други за новац; један да би задовољио ниске страсти, други за световна уживања. Такве распродаје врше се сваког дана. Сотона јефтино купује оне који су откупљени Христовом крвљу, иако је за њихово спасење плаћена бескрајна цена.« (Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 5. свеска, стр. 133)

Сотонин циљ је да купи душе материјалним добрима и површним замкама које су привлачне сваком срцу. Материјализам не говори, али зна сваки језик. Зна како да пружи задовољство и богатима и сиромашнима, и надахне их да кажу: »Имам све што ми је потребно; зашто бих бринуо о нечем другом?« Дакле, материјализам изопачује ум; подстиче људе да се ослањају на оно што поседују, а не на Бога. Међутим, следеће речи представљају лек: »Не силом ни крјепошћу, него Духом мојим, вели Господ над војскама.« (Захарија 4,6) Материјализам не може да се одупре управи Светог Духа, када себе предајемо Богу и Његовом благодаћу одлучимо да нећемо дозволити материјализму да влада нашим животом.

ЗА РАЗГОВОР:

1. На које начине можемо бити изложени опасностима које смо разматрали ове седмице, иако смо сиромашни и немамо много материјалних добара?
2. Неки људи кажу: »Не марим за новац. Новац ми ништа не значи.« (Често они који ово кажу имају много новца.) Зашто, у већини случајева, то није истина? Финансије су важне; оне имају одређену улогу у нашем животу. Питање гласи: Како можемо новац и потребу за новцем посматрати са правог библијског становишта?
3. »Не сабирајте себи блага на земљи, гдје мољак и рђа квари, и гдје лупежи поткопавају и краду. Него сабирајте себи благо на Небу, гдје ни мољак ни рђа не квари, и гдје лупежи не поткопавају и не краду. Јер гдје је ваше благо, ондје ће бити и срце ваше.« (Матеј 6,19-21) Пажљиво прочитајте ове Исусове речи. Како оне представљају добар начин да заштитимо себе од опасности које доноси материјализам?

ВИДИМ, ЖЕЛИМ, УЗИМАМ

Текстови за проучавање у току седмице: 2. Коринћанима 8,1-7; Матеј 13,3-7.22; 1. Мојсијева 3,1-6; Исаија 56,11; Матеј 26,14-16; 2. Петрова 1,5-9.

Текст за памћење: **»А посијано у трњу то је који слуша ријеч, но брига овога свијета и пријевара богатства загуше ријеч, и без рода остане.« (Матеј 13,22)**

Љубав према новцу и материјалним добрима може бити подстакнута са различитих страна. Елен Вајт описује сотонино настојање да нас намами у замку материјализма. »Идите, учините власнике земљишта и новца пијанима од брига овога живота. Прикажите им свет у најлепшем светлу да би чували своје благо овде и учврстили своја осећања према земаљским стварима. Морамо учинити најбоље што можемо да бисмо спречили оне који раде у Божјем делу да добију средства која ће употребити против нас. Држите тај новац у нашим редовима. Што више средстава добију они, нанеће већу штету нашем царству отимајући нам људе који су под нашом влашћу. Потрудите се да се више брину за новац него за изградњу Христовог царства и ширење истине коју мрзимо, и тада не треба да се плашимо њиховог утицаја, јер знамо да ће свака себична, похлепна особа пасти под наш утицај и да ће коначно бити одвојена од Божјег народа.« (Савети о приставској служби, стр. 154.155. оригинал)

Чини се да је овај план, нажалост, успешан. Сагледајмо зато ове опасности и шта нам Божја реч поручује да бисмо избегли ову духовну замку.

Један познати телевизијски говорник износи једноставну поруку: Бог жели да вас благослови, а доказ Његовог благослова је обиље материјалних добара које поседујете. Другим речима, ако сте верни, Бог ће вас учинити богатима.

Ова мисао, или различити њени облици, названа је јеванђељем напретка: *Следи Бога и Он ће те учинити богатим у овоземаљским добрима*. Она није ништа друго до лажно теолошко оправдање материјализма, јер заправо каже: *Желиш ли да будеш материјалиста и да се осећаш добро због тога? Па, имамо »јеванђеље« за тебе*.

Ипак, повезивање Јеванђеља са зајамченим богатством доводи у заблуду. Овакво веровање није у складу са Писмом и одражава егоцентричну теологију која није ништа више до полуистине заодевене библијским језиком. У сржи ове лажи јесте питање које лежи у суштини свеукупног греха. То је наше ја и жеља да изнад свега удовољимо себи.

Према учењу јеванђеља напретка, ако се предамо Богу, заузврат нам је зајамчено материјално богатство. Међутим, то Бога чини аутоматом за продају и нашу заједницу са Њим претвара у ништа друго до нагодбе: *Ја чиним ово, а Ти обећаваш да ћеш учинити то заузврат*. Ми дајемо, не зато што је то исправно да чинимо, већ ради онога што ћемо добити заузврат.

То је јеванђеље напретка.

Прочитајте текст из 2. Коринћанима 8,1-7. Шта се догађа? Каква начела уочавамо у овим текстовима која су супротна идеји о јеванђељу напретка? Шта Павле подразумева под благодаћу давања (види: 2. Коринћанима 8,7)?

Ови људи, иако »пуки сиромаси« (2. Коринћанима 8,2), ипак су били веома великодушни, дајући више него што су могли да приуште. Текстови слични овима, и многи други, помажу у оповргавању лажног учења о јеванђељу напретка, према коме ћемо, ако живимо исправно пред Богом, стећи многа материјална добра.

Које примере можете пронаћи о онима који су верни Богу, али не обилују овоземаљским добрима, и онима који нису верни Богу, али су богати и поседују многа материјална добра? Шта нам то говори о коришћењу богатства као показатеља Божјих благослова?

Није нам потребна Библија да бисмо учили једну очигледну истину: бриге овога света и његово изобиље су привремени. Ништа на Земљи не траје дуго. Као што је апостол Павле рекао: »Нама који не гледамо на ово што се види, него на оно што се не види; јер је ово што се види, за вријеме, а оно што се не види, вјечно.« (2. Коринћанима 4,18) Хришћанима је вид ограничен када су усредсређени више на бриге овога света него на стазу која води у Небо. Мало тога у већој мери може заслепити њихове очи да не виде ту стазу од варљивости богатства. Хелен Келер, која је била слепа, рекла је следеће: »Најнесрећнија особа на свету је она која има чуло вида, а не види.« У Библији има много примера особа које су могле да виде, али су биле духовно слепе.

»Неки људи воле овај свет толико да та љубав потискује љубав према истини. Како се њихово богатство увећава, њихово занимање за небеско благо слаби. Што више поседују овоземаљска добра, све више га приљубљују уз себе као да се плаше да ће им њихово жељено благо бити одузето. Што више поседују, мање дају другима, јер што више имају, осећају да су сиромашнији. О, варљивости богатства! Они неће увидети и осетити потребе Божјег дела.« (Елен Вајт, *Spiritual Gifts*, 2. свеска, стр. 267)

Помућен духовни вид излаже опасности вечно спасење. Није довољно имати Исуса у виду, морамо бити усредсређени на Њега.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 13,3-7.22. На какву нас опасност Исус упозорава? Зашто у ову замку сви могу лако да упадну, и богати и сиромашни?

Као прво, Исус нас упозорава на »бриге овога света« (Матеј 13,22). Он зна да сви имамо бриге, укључујући и финансијске. Сиромашни брину што немају довољно, богати брину о томе шта би још могли да имају. Морамо бити сигурни да такве бриге не »загуше реч« (Матеј 13,22) у нашем животу.

Друго, Исус нас упозорава на »превару богатства« (Матеј 13,22). Иако богатство само по себи није рђаво, оно и даље има моћ да нас обмане и поведе према коначном уништењу.

На које начине запажате »превару богатства« у свом животу? Какве практичне одлуке можете донети да бисте се заштитили од ове обмане?

Као и сви греси, лакомство почиње у срцу. Настаје у нама, а затим делује изван нас. Управо се то догодило у Едемском врту.

Прочитајте стихове из 1. Мојсијева 3,1-6. Шта је сотона учинио да намами Еву на грех? Како он вековима користи исто начело да нас превари?

»И жена видећи да је род на дрвету добар за јело и да га је милина гледати и да је дрво врло драго ради знања, узабра рода с њега и окуси, па даде и мужу својему, те и он окуси.« (1. Мојсијева 3,6)

Неко би могао помислити да је рекламна индустрија узела пример из извештаја о Едемском врту о томе како продати одређене производе. Сотона је род са забрањеног дрвета представио на такав начин да је у Еви створио жељу да жели више него што већ има, и да је увери да јој је потребно нешто што јој заправо није потребно. Сјајна замисао! Њен пад је приказ три корака које свако од нас направи када нас обузме лакомство: *Видим, желим, узимам.*

Лакомство, наравно, може бити неприметан грех. Попут пожуде, сакривен је иза застора нашег тела. Међутим, када напослетку донесе свој род, може бити разоран. Може да уништи односе, остави ожиљке на вољенима и касније нас оптерети кривицом.

Ако дозволимо лакомству да избије на површину, оно ће прегазити свако начело. Цар Ахав запазио је Навутејев виноград и пожелео да га има. Осећао је зловољу, све док царица није наредила да Навутеј буде убијен (1. О царевима 21). Ахан није могао да одоли када је угледао плашт и новац. У њему се јавила жудња за тим, па их је узео (Исус Навин 7,20-22). Лакомство је, можемо на крају рећи, само други облик себичности.

»Ако је себичност преовлађујући облик греха, лакомство се може сматрати преовлађујућим обликом себичности. На ово нарочито указује апостол Павле када, описујући 'времена тешка' (2. Тимотију 3,1) у последње дане, приказује себичност као плоносан корен свих зала која ће тада преовладати, а лакомство као његов први род. 'Јер ће људи постати саможиви, среброљупци.'« (Џон Харис, *Mammon*, [New York: Lane and Scott, 1849], стр. 52)

Зашто је важно препознати у себи сваку склоност према лакомству?

ПОХЛЕПА - ЧИНИТИ СВЕ НА СВОЈ НАЧИН

Прочитајте текст из Књиге пророка Исаије 56,11. На какав грех се односи ова опомена?

За нас пала бића, похлепа може бити лака попут дисања. И исто тако природна. Међутим, тешко је замислити било шта у људском карактеру што мање одражава Христов карактер од похлепе. »Јер знате благодат Господа нашега Исуса Христа да, богат будући, вас ради осиромашите, да се ви Његовијем сиромаштвом обогатите.« (2. Коринћанима 8,9)

Само Господ зна какву је штету похлепа проузроковала у току историје. Похлепа је повела људе у ратове. Похлепа је подстакла људе да почине злодела која су донела пропаст њима и њиховој породици. Похлепа може бити попут вируса који се прилепи за свог домаћина и испија сваку врлину, све док не остане само још већа похлепа. Похлепа је болест која жели све: жар, силу и имовину. Поново запажамо три корака: *Видим, желим, узимам.*

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 26,14-16. Шта из овог жалосног извештаја можемо научити о сили похлепе?

Запазите Јудине речи: »Шта ћете ми дати да вам Га издам?« (Матеј 26,15) Ово је пример шта се догађа када дозволимо да похлепа потисне све остало. Јуда је уживао предност као мало ко у читавој историји: живео је са утеловљеним Исусом, био је сведок Његових чуда, слушао је како проповеда речи живота. Па ипак – погледајте на шта су га похлепа и лакомство нагнале.

»Како је нежно поступио Спаситељ са оним који ће постати Његов издајник! У своје учењу Исус се задржавао на начелима добротинства која су ударала у сам корен похлепности. Изнео је Јуди гнусни карактер лакомства и много пута овај ученик разумео је да је оцртан његов карактер и истакнут његов грех, али није желео да призна и напусти своју неправду.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 295. оригинал)

Ко, уколико није био пажљив, није испољио похлепу у свом карактеру? Како Божјом благодаћу можемо држати под влашћу ову урођену склоност?

ВЛАДАЊЕ НАД САМИМ СОБОМ

Прочитајте следеће текстове. Како нам они могу помоћи да свхатимо како људи, богати или сиромашни, могу заштитити себе од опасности које за хришћанина представљају похлепа, лакомство и љубав према новцу и материјалним добрима?

Дела 24,24-26. _____

Галатима 5,22-25. _____

2. Петрова 1,5-9. _____

Ови текстови имају богато значење и обилују божанским налозима о томе како би требало да живимо. Међутим, запазите једну заједничку нит: владање над самим собом. Ову особину нарочито је тешко поседовати када се ради о похлепи, лакомству и жељи да поседујемо ствари. Само ако владамо собом, прво својим мислима, а затим и делима, можемо се заштитити од опасности о којима смо говорили.

Ми можемо владати собом само у оној мери у којој препуштамо себе утицају Господње силе. Нико од нас, сам, не може победити ове грешне особине, нарочито ако се дуго негују и гаје. Нама је заиста потребно натприродно деловање Светог Духа у животу, ако желимо да извојујемо победу над овим снажним обманама. »Друго искушење не дође на вас осим човјечијега; али је вјеран Бог који вас неће пустити да се искушате већма него што можете, него ће учинити с искушењем и крај, да можете поднијети.« (1. Коринћанима 10,13)

Прочитајте поново текст из 2. Петрове 1,5-9. На шта Петар указује? Какви кораци су у питању и како можемо да их следимо, нарочито у својој борби против похлепе и лакомства?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Крајњи човеков циљ је бити срећан и задовољан. Међутим, ако нас материјализам испуњава, нећемо остварити овај циљ. Људи дубоко у себи знају да је ово истина, па ипак и даље истрајавају у својој обузетости поседовањем: *Видим, желим, узимам*. Шта може бити једноставније од овога? Адвентистички хришћани, као и сви други, суочавају се са искушењем да прихвате вредности материјализма. Ипак, непрестано стицање добара не доноси срећу и задовољство. Напротив, ствара проблеме, као што видимо у примеру када је богати младић отишао од Исуса несрећан, утучен и потиштен зато што није чуо или добио шта је желео. »Материјалне вредности су повезане са продорним нарушавањем човекове добробити, од слабог животног задовољства и среће до депресије, узнемирености, физичких проблема као што је главобоља, до поремећаја личности, самодопадања и асоцијалног понашања.« (Тим Касер, *The High Price of Materialism* [Cambridge, Mass.: The MIT Press, 2002], стр. 22)

Хришћани обузети материјалистичким духом, другим речима, поносно пију са извора богатства али су духовно дехидрирали. Међутим, никада нећемо оједнети, ако пијемо воду коју нам Христос нуди (Јован 4,14).

ЗА РАЗГОВОР:

1. Размишљајте више о појму јеванђеља напретка. Које текстове они који верују у ову замисао могу употребити да би поткрепили свој став? У исто време, које примере можете пронаћи у Библији о верним људима који својим животом побијају ово лажно учење?
2. Када је његово прво дете имало неколико година, један човек је рекао: »Научио сам две важне библијске истине од свог детета. Прво, да смо рођени као грешници. Друго, да смо рођени похлепни.« Које примере можете навести о томе како чак и деца откривају колико су по својој природи похлепна? Шта нам то говори о потреби за божанском благодаћу?
3. »Ако тражимо извор својих невоља«, неко је написао, »не треба да испитујемо људе на дрогу, већ на глупост, незнање, похлепу и љубав према моћи.« Зашто је похлепа толико разорна, не само за похлепну особу лично, већ и за оне око ње? Какве примере можете навести у којима је похлепа изазвала страшну штету свима који су на одређени начин били укључени?

БОГ ИЛИ БОГАТСТВО?

Текстови за проучавање у току седмице: Псалом 33,6-9; Матеј 19,16-22; 1. Петрова 1,18; Јеврејима 2,14.15; 2. Мојсијева 9,14; Псалом 50,10.

Текст за памћење: »Зато и Бог Њега повиси, и дарова Му име које је веће од свакога имена. Да се у име Исусово поклони свако кољено онијех који су на Небу и на земљи и под земљом. И сваки језик да призна да је Господ Исус Христос на славу Бога Оца.« (Филипљанима 2,9-11)

Бог не говори опширно објашњавајући своје гледиште о претераној обузетости новцем и материјалним добрима. Христове речи упућене похлепном богаташу, који је, иако га је Господ благословио, све више гомилао своју имовину, треба да нас испуне страхом Божјим: »Безумниче, ову ноћ узеће душу твоју од тебе; а што си приправио чије ће бити? Тако бива ономе који себи тече благо а не богати се у Бога.« (Лука 12,20.21)

Служење Богу и службење новцу међусобно искључује једно друго. Бирамо или једно или друго, или Бога или богатство. Обмањујемо себе ако мислимо да можемо имати оба јер ће нас двоструки живот пре или касније стићи. Можемо обманути друге, можда чак и себе, али не и Бога, коме ћемо једнога дана полагаати рачуне.

Треба да одлучимо, и што дуже оклевамо, тражимо изговоре, одлажемо, новац и љубав према новцу извршиће снажнији утицај на нас. Вера захтева да одлучимо.

Одлуку ћемо лакше донети ако се усредсредимо на чињеницу ко је Бог, шта чини за нас и шта Му дугујемо.

ХРИСТОС, СТВОРИТЕЉ

**Прочитајте следеће текстове: 1. Мојсијева 1,1; Псалам 33,6-9; Исаија 45,11.12; Јеремија 51,15; Јован 1,3. Шта ови текстови говоре о до-
брим странама материјалног света?**

»То је био Христос који је разастро небеса и положио темеље Земљи. То је била Његова рука која је поставила светове у простору и обликовала пољско цвеће. 'Поставио је горе својом силом.' Његово је море и Он га је створио.' (Псалам 65,6; 95,5) Он је испунио Земљу лепотом и ваздух песмом. Он је исписао поруку Очеве љубави на свим делима на Земљи, у ваздуху и на небу.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 20. оригинал)

Материјална добра, сама по себи, нису рђава. За разлику од појединих религија, које уче да су материјални свет и сама материја рђави или зли и да су само духовне ствари добре, Библија вреднује материјални свет.

Уосталом, Исус га је лично створио. Како, онда, може представљати зло? Он, нажалост, као у случају свих Божјих дарова, може бити изопачен и употребљен на зло, али то првобитни дар не чини рђавим. Библија упозорава на злоупотребу и изопаченост онога што је Бог створио на овом свету, а не на сама дела стварања.

Напротив, Бог је створио материјални свет у жељи да Његов народ ужива у родовима и предностима овога света: »И весели се сваким добром које ти да Господ Бог твој и дому твојему, ти и Левит и дошљак који је код тебе.« (5. Мојсијева 26,11; види: 5. Мојсијева 14,26)

Исус је Створитељ (Јован 1,1-3), а Земља је прави пример, који потврђује оно што је створио. Његова стваралачка способност пружа Му јединствено сагледавање живота и оних који живе на њој. Он познаје вредност материјалних добара која нам је подарио у нашу корист, чак и за наше уживање у њима. Он, такође, зна шта се догађа када човек изопачи те дарове или их постави као крајњи циљ, иако би најпре требало да се употребе Богу на славу, као и све остало.

Погледајте око себе невероватна богатства створеног света. Чак и после разорног утицаја греха, и даље у великом делу свега створеног можемо уочити првобитна добра. Шта добро створеног света говори о Створитељевој доброти?

Ми као хришћани верујемо да је Исус био у потпуности и Бог и човек. Ово сједињавање божанског и људског омогућило Му је да стекне јединствено гледиште о томе шта је важно на Земљи и шта је важно за вечност. То што не схватамо како је Он могао да има и божанску и људску природу не поништава ову истину као што ни нечије неразумевање аеродинамике не утиче на то да авион не полети.

»Постоје две међусобно повезане тајне – постојање више личности унутар јединственог Бога и заједница божанског и људског у личности Исуса Христа... Ништа измишљено није толико невероватно као ова истина о утеловљењу.« (Ј. И. Пекер, *Knowing God* [Downers Grove, Illinois: InterVarsity Press, 1973], стр. 53)

Један између разлога зашто је Исус дошао на овај свет био је да нам покаже колико је Бог брижан, пун љубави и колико брине за свакога од нас. Исус је открио прави карактер нашег небеског Оца, који ни у ком случају није равнодушан и далек Бог, како су неки веровали.

Међутим, сотона је покушао да одвоји човека од Бога. Покушао је да обезличи Бога, приказујући Га као онога коме није стало до нас. Он чини све што је у његовој моћи, свим могућим средствима, да нам онемогући да упознамо и искусимо стварност Божје доброте и благодати. Неограничена љубав према материјалним добрима представља успешно средство у сотониним настојањима да постигне овакав циљ.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 19,16-22. Шта овај извештај говори о томе како сотона може да употреби нашу љубав према материјалним добрима да би нас удаљио од Господа?

Замислите Исуса лично, Бога у телу, како се обраћа овом младићу који је очигледно знао да је Исус био посебна особа. Па ипак, шта се догодило? Он је дозволио да га његово велико богатство, љубав према материјалним добрима одвоји лично од Бога. Љубав према свету и материјалним добрима толико га је заслепила да иако је постао жалостан, та жалост није била довољна да га покрене да учини оно што је исправно. Он није био жалостан зато што губи своју имовину (није је изгубио). Био је жалостан зато што је због материјалних добара, губио животну опредељење.

Како можемо бити сигурни да гајимо правилан однос према овоземаљским вредностима, било да смо богати или сиромашни?

ХРИСТОС, ОТКУПИТЕЉ

Дуг није небеско начело. Међутим, Адам и Ева су згрешили, а прекршен Закон значио је смрт. Према томе, човек је постао дужник божанској правди. Све смо изгубили и у духовном смислу нисмо могли да отплатимо дуг.

Бог је у својој љубави према нама започео план откупљења. Исус је постао наш »Јамац« (Јеврејима 7,22). Управо Христос својом улогом Откупитеља покреће најважније поравнање икада учињено. Само је жртвовање Његовог живота могло да плати тражену цену божанске правде. Исус је платио наш дуг за грех, када су се правда и милост сјединиле на крсту. Универзум никада није видео богатство које је било положено приликом плаћања откупа за људски род (Ефесцима 5,2).

»Целокупна ризница Неба испражњена је за овај свет; дајући нам у Христу цело Небо, Бог је откупио вољу, осећања, ум и душу сваког појединог људског бића.« (Елен Вајт, *Поуке великог Учитеља*, стр. 326. оригинал)

Прочитајте следеће текстове и наведите од чега нас је Христос спасао: Колошанима 1,13; 1. Солуњанима 1,10; 1. Петрова 1,18; Јеврејима 2,14.15; Галатима 3,13; Откривење 1,5.

Грчка реч *tetelestai* споменута у Јеванђељу по Јовану 19,30. сматра се најважнијом речју икад изговореном. Њено значење је »свршено је« и била је последња реч коју је Исус изговорио на крсту. Његова последња изјава значила је да је Његова мисија извршена, а наш дуг плаћен у потпуности. Он је није изговорио као Онај који нема наду, већ као Онај који је успео да откупи изгубљени свет. Посматрањем крста откупљења, откривамо догађај из прошлости чије се последице осећају у садашњости и који нуди наду за будућност. Исус је дао свој живот да једном заувек уништи грех, смрт и сотонина дела. То значи да смо откупљени иако то не заслужујемо (Ефесцима 1,7). Посматрати чуда спасења значи ступати на свето тло.

Христос као Откупитељ представља најузвишенију слику Бога. Он је превасходно заинтересован да нас откупи. То открива Његов став према људском роду, а нарочито чињеницу колико вреднује однос са нама. Када је правда била задовољена, Христос усмерава своју пажњу према нашем одговору на Његову жртву.

Размислите о следећем: Христос је у потпуности платио дуг за сва зла која смо икада учинили. Како треба да одговоримо на то? (Види: О Јову 42,5,6)

ЉУБОМОРНИ БОГ

У сукобу са фараоном, Бог је изјавио: »Јер ћу сада пустити сва зла своја на срце твоје и на слуге твоје и на народ твој, да знаш да нико није као Ја на цијелој земљи.« (2. Мојсијева 9,14)

Шта је Господ мислио када је казао: »Нико није као Ја на цијелој земљи«?

»Немогуће је ограниченим људским умовима да потпуно схвате карактер или дела Бесконачнога. Ово свето Биће мора заувек остати обавијено тајном чак и за најоштрији ум, за најснажнији и најобразованији дух.« (Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 5. свеска, стр. 698.699)

Бог нема Себи равног (1. О царевима 8,60). Он размишља, памти и делује на начин који не разумемо. Ма колико се трудили да Га обликујемо према нашој замисли, Бог остаје Бог. Управо је Он тај који је створио сваку снежну пахуљицу, ум, лице и личне особине јединственим, и »нема другог«. (1. О царевима 8,60) Уосталом, Он је Створитељ, и као Створитељ сигурно се разликује од дела стварања.

Шта следећи текстови говоре о томе колико је Бог другачији од дела стварања? 1. Самуилова 2,2; Псалам 86,8; Исaiја 55,8,9; Јеремија 10,10; Титу 1,2.

Када погледамо све што Бог јесте, шта поседује и шта чини, необично би било да се са неким надмеће. Па ипак то чини, у смислу да мора да се »надмеће« за човекову љубав и наклоност. Можда зато Он каже да је »љубоморан« Бог, Бог »Ревнитељ« (2. Мојсијева 34,14). Бог је створио људе као слободна бића, што значи да имамо слободу избора да служимо Њему или нечем другом. То је, на много начина, основни човеков проблем: бира да служи другим боговима, без обзира у ком облику се јављају, уместо да служи једином Богу, који је достојан да Му се служи, Једином који је створио читав универзум и који га поседује. Зато можемо рећи да је Он заиста љубоморан Бог.

Шта се у вашем животу, ако постоји тако нешто, надмеће са Богом да освоји вашу наклоност?

ПРАВО ВЛАСНИШТВО

Ми припадамо Богу, и по стварању и по откривењу. И не само да припадамо Богу, већ и сва наша имовина. Ми лично не поседујемо ништа осим својих одлука.

Насупрот томе, главно начело световног начина размишљања је да смо ми власници свега што имамо. Међутим, то је неистина. Ако хришћани сматрају да су крајњи власници онога што поседују, онда не размишљају у складу са учењем Божје речи.

Бог све поседује, не ми (О Јову 38,4-11). Ми смо само »дошљаци и укућани« (3. Мојсијева 25,23), као што су Израилци били у Обећаној земљи. Ми зависимо од Бога чак и кад је следећи удах у питању (Дела 17,25). Оно што мислимо да поседујемо, Он поседује. Ми смо Његови пристави, и као такви, треба да управљамо својом опипљивом и неопипљивом имовином Богу на славу.

Наведите из следећих стихова појединости које Бог поседује: 5. Мојсијева 10,14; Псалом 50,10; 104,16; Језекиљ 18,4; Агеј 2,8; 1. Коринћанима 6,19.20. Шта ови текстови говоре о томе како треба да посматрамо материјалне ствари које поседујемо?

»Све припада Богу. Међутим, људи могу да занемаре ово. Док их Бог обилно обасипа благословима, људи често употребљавају Његове дарове за своја себична задовољства; али они ће бити позвани да положе рачун о томе како су обављали дужност пристава.« (Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 9. свеска, стр. 246)

Божје поседовање свега и наша приставска служба у одређеном су односу, захваљујући коме нас Он може припремити за Небо и донети добро и благослов другима. Међутим, неверне слуге могу Власнику ограничити приступ Његовој имовини. Као што смо видели у одељку од среде, Бог нам не намеће своју вољу. Он нас је створио и дао нам добра у овом свету да управљамо њима уместо Њега, док се Он не врати. Оно како поступамо према њима одражава наш однос према Њему.

Размислите шта заправо значи да не поседујете ништа од онога што имате, већ да све припада Богу. Шта вам то говори о томе како треба да се односите према ономе што је у вашој својини?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Приставска служба је, према нашем схватању, започела када је Бог населио Адама и Еву у прелепом врту да га чувају и раде у њему (1. Мојсијева 2,15). У том савршеном окружењу требало је да учине врт пријатним за живот, што није био тежак задатак. Бог им је објаснио њихову нову улогу и поучио их о одговорностима. Брига о Едемском врту пружила је смисао и донела срећу новој породици.

Јеврејска реч преведена као »господар« (1. Мојсијева 1,26.28) значи »управљати, владати«. Ово, на основу текста, није била оштра власт, већ благонаклона владавина и брига о Божјим делима стварања. Ова одговорност ни до данас није престала. У оваквом окружењу Адам и Ева требало је да науче да је Бог Власник, а они Његови управитељи или пристави. Бог је од самог почетка имао намеру да Адам и Ева имају одређену одговорност и да им буде указано поверење, али не као власницима. Требало је да покажу Богу да су верни задатку који им је поверен.

»Адаму и Еви дат је Едемски врт на старање. Њихов задатак је био да 'га раде и да га чувају'. Били су срећни обављајући тај посао. Ум, срце и воља деловали су у савршеном складу. Рад нису сматрали заморним и тешким. Њихови сати били су испуњени корисним радом и међусобном заједницом. Бог и Христос су их посећивали и разговарали са њима. Дата им је потпуна слобода... Бог је био Власник њиховог Едемског дома. Они су управљали њиме.« (Елен Вајт, *Manuscript Releases*, 10. свеска, стр. 327)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Чему нас чињеница да Бог поседује свет учи о нашој основној одговорности, када је реч о животној околини? Иако треба да избегавамо политичку крајност неких људи који се залажу за очување животне средине и који безмало обожавају сама дела стварања, какав став као хришћани треба да заузмемо према очувању животне средине?
2. Размишљајте више о Богу као »љубоморном« Богу. Ову замисао није увек лако схватити, нарочито зато што је љубомора из људског угла гледано нешто рђаво, нешто што треба избегавати. Како, онда, можемо схватити ову идеју, када се примени на Бога, без негативног значења које јој свет обично приписује?
3. Како можемо правити разлику између одговарајуће употребе физичких ствари које је Бог створио и уживања у њима и њихове злоупотребе? Зашто је важно да правимо ову разлику?

ИЗБЕЋИ ПУТЕВЕ ОВОГА СВЕТА

Текстови за проучавање у току седмице: Псалам 119,11; Ефесцима 6,18; Римљанима 8,5.6; Јеврејима 11,1-6; 1. О царевима 3,14; Језекиљ 36,26.27.

Текст за памћење: »Неће помоћи богатство у дан гњева, а правда избавља од смрти... Ко се узда у богатство своје, пропашће; а праведници ће се као грана зеленети.« (Приче Соломунове 11,4.28)

Иако сотона није успео да оствари своје намере према Исусу, успео је у вези са свима осталима. Он ће наставити да чини тако уколико се не боримо у Божјој сили и Његовим оружјем, јер Бог нам Једини нуди слободу од привлачности овога света.

Дакле, морамо усредсредити своју пажњу на свог небеског Дародавца. Давид је схватајући праву вредност у овом животу забележио: »Лавови су убоги и гладни, а који траже Господа, не премиче им се ниједнога добра.« (Псалам 34,10) Соломун је увидео да су мудрост и разум драгоценији од сребра и злата (Приче Соломунове 3,13.14). Истинска срећа и правилан начин живота проистичу из скретања погледа са онога што поседујемо и гледања у живог Христа, чија смо својина.

Наша једина нада да избегнемо привлачности овога света је жива и успешна заједница са Исусом. Ове седмице проучаваћемо основе ове заједнице и колико је за наше добро духовно стање важно да препознамо силу која се крије иза маске овога света и увидимо да је Христос прави смисао живота.

ЗАЈЕДНИЦА СА ХРИСТОМ

Љубав према овоземаљским добрима, чак и од стране оних који немају много, може представљати јак ланац који везује душу за свет уместо за Христа. Чак и ако немамо много овоземаљских добара, жарка жеља да стекнемо материјална добра може постати страшно проклетство које ће, ако се не повери Господу на управљање, повести душу далеко од спасења. Сотона ово зна и зато користи љубав према материјалним добрима да што већи број људи ухвати у замку.

Шта је наша једина заштита?

»Мислите о ономе што је горе, а не што је на земљи.« (Колошанима 3,2) Како спроводимо оно што нам Павле каже да чинимо? (Види: Псалам 119,11; Ефесцима 6,18)

Који још текстови говоре о томе на шта треба да усредсредимо свој ум? (Види, на пример: Филибљанима 4,8)

Једини лек против световности, у каквом год облику био, јесте непрестано посвећење Христу (Псалам 34,1) у успонима и падовима у животу. Мојсије је држао »срамоту Христову за веће богатство од свега блага мисирскога«. (Јеврејима 11,26) Христос мора бити на првом месту, испред сваког другог односа. Христос тражи посвећење утемељено на убеђењу, не преимућствима; односно, морамо бити посвећени Христу због онога ко је и шта чини за нас, не због тренутних предности које нам вера и посвећеност Њему пружају.

Наш живот треба да буде сакривен у Исусу, а Његови планови треба да буду наши планови. Права посвећеност је када положимо руку на плуг и не обазиремо се натраг (види: Лука 9,62). Када смо у тој мери посвећени, Исус нас уздиже до наших највиших могућности. Када Му се предамо, сломићемо стеге којима овај свет држи нашу душу. У средишту нашег живота мора бити Христос, не материјална добра; само Он може испунити празнину у нашем животу.

Сетите се тренутка када сте стекли одређена материјална добра, нешто што сте заиста много желели. Колико су радост и испуњеност трајали пре него што су избледели и ви се нашли управо тамо где сте били, на почетку?

Више од шест милијарди Библија подељено је широм света, али колико људи је сматра Речју живог Бога? Колико људи је чита искреног срца, спремног да сазна истину?

Одговарајуће проучавање Библије усмерава наш духовни компас и оспособљава нас да се крећемо светом пуном лажи и пометње. Библија је живи документ божанског порекла (Јеврејима 4,12), и као таква нам указује на истине које не можемо на другачији начин упознати. Библија је мапа којом нам Христос показује пут у свакодневном животу, она нас просветљује ширећи наш разум и оплемењујући наш карактер.

Прочитајте текстове из Јеванђеља по Јовану 5,39; 14,6. и 20,31. Библија, нарочито Јеванђеља, открива највећим ауторитетом појединости о Исусу. Шта ови текстови из Јеванђеља по Јовану говоре о Исусу? Зашто је Он толико важан за нас и за све у шта верујемо?

Ми проучавамо Библију зато што је основни извор Истине. Пошто је Исус Истина, у Библији сазнајемо о Њему онолико колико нам је у њој откривено. Ту, у Божјој речи, Старом и Новом завету, сазнајемо ко је Исус и шта чини за нас. У нама се затим јавља љубав према Њему и ми посвећујемо свој живот и душу Његовом вечном старању. Тиме што следимо Исуса и извршујемо Његове речи, ослобађамо се окова греха и овога света, као што је откривено у Његовој речи. »Ако вас дакле Син избави, заиста ћете бити избављени.« (Јован 8,36)

Прочитајте текст из Римљанима посланице 8,5.6. На шта смо у овом тексту упозорени, и како нам проучавање Божје речи може помоћи у тој борби за наш ум?

Љубав према свету, нарочито љубав према овоземаљским добрима, лако нас може удаљити од Бога ако нисмо пажљиви. Зато се морамо држати Речи, која нам указује на вечне и духовне стварности које су толико важне за хришћански живот.

Љубав према световним стварима никада не уздиже ум према духовној моралности; уместо тога она мења библијска начела похлепом, себичношћу и страстима. Љубав, каква је откривена у Библији, гради односе учећи нас колико је важно да се посветимо другима. Насупрот томе, световност представља узимање свега за себе, што је супротно свему што Исус јесте.

»А ово је живот вјечни да познају Тебе јединога истинога Бога, и кога си послао Исуса Христа.« (Јован 17,3) Није нимало необично што хришћани често кажу да се њихова вера заснива на заједници са Богом. Ако је познавање Бога »живот вечни«, онда тај живот можемо стећи кроз заједницу са Њим. Наравно, суштинско у том односу јесте разговор. У поуци из одељка од понедељка видели смо да нам Бог говори преко своје божанске Речи. Ми се заузврат молитвом обраћамо Њему.

Ако треба да усмеримо свој ум и срце, као што смо видели, небеским вредностима насупрот стварима из овога света, онда је молитва кључна. То је зато што молитва својом природом, указује на Царство које је узвишеније од овога света.

Ипак, чак и овде морамо бити пажљиви зато што понекад наше молитве могу бити само израз наше себичне природе. Зато морамо да се молимо покорављујући се Божјој вољи.

Пре много година, једна жена је певала песму чије су речи гласиле: »О, Господе, зар ми нећеш купити мерцедес-бенц?« То је био њен начин да нападне материјализам оних који исповедају веру у Бога. Ми, такође, морамо бити сигурни да када се молимо, што у суштини представља чин покорављања Богу и умирања свету, тражимо Божју вољу, не само своју.

Прочитајте текст из Јеврејима посланице 11,1-6. Који кључни чинилац мора бити део свих наших молитава? Такође, шта значи доћи Богу у вери и молити се у вери?

Ако наше молитве нису праћене вером, јавиће се нагађања, сото-нино кривотворење вере. »Молитва и вера уско су повезане, и треба их заједно проучавати. У молитви вере налази се божанска наука. То је наука којом мора овладати свако ко жели да његово животно дело буде успешно. Христос каже: 'Све што иштете у својој молитви вјерујте да ћете примити; и биће вам.' (Марко 11,24) Он објашњава да наше молбе морају бити у складу са Божјом вољом; морамо тражити оно што је Он обећао, и што год примамо, мора бити употребљено тако да се испуни Његова воља. Ако се испуне услови, испуниће се и обећање.« (Елен Вајт, *Prayer*, стр. 57)

Осврните се на свој молитвени живот. За шта се молите? Шта ваше молитве откривају о вашим приоритетима? За шта би још требало да се молите?

ЖИВОТ МУДРОСТИ

Један од најлепших извештаја у Библији јесте извештај о Соломуновој молби упућеној Богу, да му изнад свега да »срце разумно да може судити народу Твојему и распознавати добро и зло. Јер ко може судити народу Твојему тако великом?« (1. О царевима 3,9)

Какве важне речи је Бог упутио Соломуну које би, да их је послушао, поштеделе цара пропасти коју је изазвало његово богатство? Зашто су те Божје речи толико важне за све нас? 1. О царевима 3,14; види: 1. Јованова 5,3; 1. Петрова 4,17.

Соломун је био обдарен великом мудрошћу, али мудрост сама по себи, ако се не примењује у животу, постаје ништа друго до корисна чињеница. У библијском смислу, мудрост у складу са којом не поступамо није права мудрост. Многи који знају мноштво тачних чињеница о Богу и Његовим захтевима биће изгубљени. Соломун је због своје непослушности зашао са стазе на коју га је Господ позвао. Тек касније прибрани се у животу и написао испуњен понизношћу: »Јер је боља мудрост од драгога камења, и што је год најмилијих ствари не могу се изједначити с њом.« (Приче 8,11)

Мудрост је примена знања и разума. Знање представља чињенице; разум представља разборитост; мудрост настаје у процесу примењивања разума и знања у животу. Мудром приставу нису потребни само знање и разум, већ и искуство које проистиче када живи у складу са њима.

Соломунов пример показује како чак и најмудрији и најразборитији људи могу бити лако увучени у празнину материјалистичког начина живота, ако особа не примени у свом животу знање које јој је дато.

Упоредите текстове из 1. Коринћанима 3,19. и Прича Соломунових 24,13.14. У чему је разлика између две врсте мудрости о којима се говори у овим текстовима? Изнесите свој одговор у суботњошколском разреду.

Велика борба је стварна; две стране се боре за наш пристанак. Једна нас привлачи Христу (Јован 6,44), друга свету (1. Јованова 2,16). Сила Светога Духа у нашем животу може нас усмерити у правом смеру ако Му се предамо.

»А кад дође Он, Дух истине, упутиће вас на сваку истину.« (Јован 16,13; види: Јован 14,16). Свети Дух нас оспособљава да живимо вером и према начелима, не вођеним прохтевима и осећањима који у великој мери владају светом. Успешну припрему за живот на Небу представља веран живот у овом свету под вођством Светог Духа.

Павле саветује: »Да вјера ваша не буде у мудрости људској него у сили Божијој.« (1. Коринћанима 2,5) Привлачности овога света, често у виду материјалних добара, удаљавају нас од Господа. Супротно томе, ако се не одупремо утицају силе Светога Духа, Он ће нас приближити Исусу.

Успех у борби са светом и његовим привлачностима може се остварити само изнутра. Прочитајте следеће текстове: Језекиљ 36,26.27; Јован 14,26; Ефесцима 3,16.17. Када дозволимо Светом Духу да нас води, шта ће Бог учинити што ће осигурати да извојујемо духовну победу?

»Лажним теоријама и предањима сотона поробљава ум. Усмеравајући људе лажним мерилима, он квари карактер. Свети Дух говори уму преко Светог писма и урезује истину у срце. Тако Он открива заблуду и изгони је из душе. Духом истине који делује преко Божје речи, Христос окупља свој изабрани народ.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 671. оригинал)

Свети Дух је известилац истине и највећи дар који је Исус могао дати да представља божанство на Земљи после Његовог вазнесења. Свети Дух настоји да нам да силу да победимо моћна искушења света и његове »чари«.

Свет нас све привлачи к себи, зар не? Какве одлуке вам могу помоћи управо сада да се предате утицају Светог Духа, који вам једино може подарити силу да се одупрете овоземаљским искушењима?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Пристав делује подстакнут начелима близанцима. То су дужност и љубав. »Не заборавите да дужност има сестру близнакињу, љубав; када су уједињене могу постићи готово све, али када су раздвојене, ниједна од њих није способна да чини добро.« (Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 4. свеска, стр. 62) Дужност је љубав на делу. Потребно је да размишљамо о Христовој жртви да би љубав у нама пробудила дужност.

Супротно томе налазе се начела овога света: мржња и њена близнакиња, побуна. Побуна је мржња на делу. Луцифер се побунио против Бога (Језекиљ 28,16.17) и неће престати да то чини све док не буде уништен. Он је окренуо власт љубави у љубав према власти. Верске вође у Израиљу презирале су власт и силу коју је Исус имао (Матеј 22,29). Чак и када су побегли из Храма и повукли се пред Његовим прородним погледом, нису променили своје путеве.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Размишљајте више о идеји љубави и дужности. Шта је Елен Вајт желела да каже, када је називајући их близнакињама, рекла да једна без друге нису способне да чине добро? Како љубав изгледа без дужности, а како дужност без љубави? Зашто морају бити заједно?

2. Текст за памћење за ову седмицу гласи: »Неће помоћи богатство у дан гњева, а правда избавља од смрти... Ко се узда у богатство своје, пропашће; а праведници ће се као грана зелењети.« (Приче Соломунове 11,4.28) Шта значи овај текст? Шта говори о богатству, а шта не говори?

3. Разговарајте у разреду о Соломуновом животу. Запитајте се како је могао отићи толико далеко са правог пута. Пронађите у Књизи проповедничковој текстове који откривају бескорисност и испразност овоземаљских добара, чак и када их, попут Соломуна, имамо много. Шта смо ове седмице научили о молитви, проучавању Библије, односу са Христом што нас може држати на правом духовном путу?

4. Како људи који не поседују много овоземаљских добара, ипак могу бити ухваћени у замку коју им сотона припрема?

5. Какав одговор сте дали на последње питање из одељка од среде о различитим врстама мудрости?

ПРИСТАВИ ПОСЛЕ ЕДЕМСКОГ ВРТА

Текстови за проучавање у току седмице: Исаија 22,14-18; 1. Коринћанима 4,1.2; Колошанима 2,2.3; Ефесцима 6,13-17; 2. Коринћанима 5,10.

Текст за памћење: »Него како нас окуша Бог да смо вјерни да примимо Јеванђеље, тако говоримо, не као људима угађајући него Богу који куша срца наша.« (1. Солуњанима 2,4)

Адамов и Евин први посао обухватао је приставску службу. Врт и сва дела стварања дата су им на старање, да уживају у њима и да њима владају (1. Мојсијева 2,15), чак иако ништа није било њихова својина. Они су били пристави онога што им је Господ поверио.

Ове седмице подробније ћемо проучити дефиницију пристава после пада, након што су наши прародитељи били изагнани из Едемског врта. Ми смо, такође, пристави, али у средини потпуно другачијој од оне у којој су Адам и Ева првобитно боравили.

Шта је приставска служба? Одређене библијске личности својим животом откриле су шта значи бити пристав. Поједине библијске књиге то јасно одређују. Када постанемо Божји пристави, средиште наше пажње се помера са света и његових материјалистичких вредности на Створитеља и Његову мисију. Као у Адамовом и Евином случају, Бог нам поверава одговорности које имају божанско порекло. Међутим, од пада у Едемском врту, задатак приставске службе се променио зато што нам је поред одговорности да бринемо о материјалном свету поверен задатак да будемо добри пристави духовних истина.

ПРИСТАВИ У СТАРОМ ЗАВЕТУ

Сама реч »пристав« јавља се само неколико пута у Старом завету. У већини случајева користи се израз који означава онога који »управљао је домом«, који је задужен за вођење домаћинства (1. Мојсијева 43,19; 44,1.4; 1. О царевима 16,9). Пристави су имали одговорност да управљају пословима у домаћинству и имовином свог господара, чинећи све што се тражи од њих. Дефиницију пристава у Старом завету можемо утврдити препознајући одлике пристава. Пристави се не могу раздвојити од своје приставске службе, јер она открива њихов идентитет.

Неке особине пристава јасно су представљене у Старом завету. Прво, положај пристава подразумевао је велику одговорност (1. Мојсијева 39,4). Пристави су бирани у складу са својим способностима. Њихови господари указивали су им поштовање и поверење за добро обављен посао. Друго, пристави су знали да све што им је поверено припада њиховом господару (1. Мојсијева 24,34-38). Ово је највећа разлика између пристава и господара. Пристави схватају свој положај. Треће, уколико би пристави лично за себе искористили оно што им је поверено, однос између њих и господара био би нарушен и били би прогнани (1. Мојсијева 3,23; Осија 6,7).

Прочитајте текст из Књиге пророка Исаије 22,14-18. Сомна је у време Језекијине владавине био именован за пристава и ризничара. Био је постављен на два веома важна положаја у власти. Шта му се догодило када је злоупотребио свој положај?

»Пристав се поистовећује са својим господаром. Он прихвата приставске дужности и заступа свог господара, поступајући као што би господар поступао када би лично управљао имовином. Интереси његовог господара постају његови интереси. Положај пристава је частан положај, јер његов господар има поверења у њега. Ако у било ком погледу поступи себично, ако за себе искористи добитак који је зарадио тргујући благом свог господара, пристав злоупотребљава указано поверење.« (Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 9. свеска, стр. 246)

Како можемо боље схватити важну чињеницу да смо пристави свега што поседујемо у овом животу? Како ово сазнање треба да утиче на све што чинимо?

ПРИСТАВИ У НОВОМ ЗАВЕТУ

Две основне речи за »пристава« у Новом завету су *epitropos* и *oikonomos*, од којих се прва јавља три пута, а друга десет. Обе ове речи описују положај који обухвата одговорност руковођења поверену приставу од стране господара.

И у Старом и у Новом завету појам пристава одређује се по томе шта ради. Посебно Нови завет описује пристава у смислу одговорности (Лука 12,48) и очекивања (1. Коринћанима 4,2). Стари завет је више усредсређен на објављивање Божјег власништва него на непосредно дефинисање нас као Његових пристава. Дакле, иако је појам пристава веома сличан у оба завета, Нови завет проширује концепт изван самог управљања домаћинством.

У причи о неправедном слуги (Лука 16,1-15), Исус проширује дефиницију пристава. Његова поука не говори само о приставу који је избегао финансијску катастрофу. Она се, такође, може применити на оне који избегавају духовну катастрофу мудрим испољавањем вере. Мудар пристав ће се припремити за будући Исусов долазак (Матеј 25,21).

Прочитајте следеће текстове: 1. Коринћанима 4,1,2; Титу 1,7; 1. Петрова 4,10. Шта ови стихови говоре о приставима и приставској служби?

»Да ли ћу отворити своје срце Светом Духу да сваки дар и способност могу бити покренути, које ми је Бог поверио? Ја сам Христова својина, и радим у Његовој служби. Ја сам пристав Његове благодати.« (Елен Вајт, *Fundamentals of Christian Education*, стр. 301)

У Јеванђељу по Луки 12,35-48, Исус користи израз »пристав« у метафоричном смислу. Он прича о мудрој слуги који је био спреман за повратак сина човечијег, и описује неверног пристава као оног који је престао да врши своје дужности зато што је господар одложио свој повратак. Неверни пристав се претворио у тиранина који се рђаво опходио према људима око себе. Он више није био узор добрих дела или управитељ благодати.

Када прихватимо Христа, ми смо пристави, позвани да управљамо Божјим средствима. Али што је још важније, треба да управљамо духовном стварности хришћанског живота припремајући се за Небо.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 12,45. Зашто ми као адвентистички хришћани, који се често боре са осећањем »кашњења«, морамо бити нарочито пажљиви да не посрнемо у ову заблуду?

ПРИСТАВИ БОЖИЈИХ ТАЈНИ

Прочитајте текстове из Колошанима посланице 2,2.3. и 1. Тимотију 3,16. Шта је у овим текстовима приказано као »тајна«? Шта чињеница да је у питању »тајна« говори о ограниченим могућностима да више сазнамо о томе?

Софар Намаћанин каже Јову: »Можеш ли ти тајне Божје докучити?« (О Јову 11,7) Реч »тајна« значи збуњујуће, нејасно, непознато, необјашњено или неразумљиво. Божје тајне забележене су у Писму, иако превазилазе нашу моћ схватања. Зато су тајне. То је као да је свако од нас кратковида особа која посматра небо, надајући се да ће угледати и најмању појединост. Ми не можемо видети тако далеко осим ако нам Бог то не открије.

Шта текст из 5. Мојсијевој 29,29. говори о томе шта нам је откривено?

Ми смо пристави појединости које не схватамо у потпуности. Ми знамо само онолико колико нам је откривењем и Писмом откривено. Наша најузвишенија приставска служба је да живимо као »пристави тајни Божијих«. (1. Коринћанима 4,1)

Бог жели да као Његови пристави чувамо божанску истину која нам је откривена, да је штитимо, поучавамо, и бринемо о њој. На тај начин вршимо најузвишенију приставску службу, и имамо »тајну вјере у чистој савјести«. (1. Тимотију 3,9)

Највећа од свих тајни је да можемо стећи искуство са Христом, »надом славе«. План спасења је натприродно дело и нама је немогуће да га потпуно схватимо. Чињеница да је Створитељ свега што је створено (Јован 1,1-3) дошао на ову Земљу и »показао се у телу« (Елен Вајт, *Manuscript Releases*, 6. свеска, стр. 112), да би Себе принео на жртву за грехе људског рода, садржи тајну коју вероватно ниједно створено биће никада неће потпуно разумети. Чак и анђели настоје да схвате тајну зашто је Исус дошао на Земљу (1. Петрова 1,12). Ипак, оно што знамо чини да славимо Господа за Његову славу и доброту (види: Откривење 5,13).

Позвани сте да будете пристави Јеванђеља. Које одговорности савим тим имате?

ПРИСТАВИ ДУХОВНЕ ИСТИНЕ

Када размишљамо о приставској служби, размишљамо о нечему опиљивом, и то с правом. Међутим, као што смо видели, приставска служба обухвата и више од тога. Попут опиљивих добара, и неопиљиви дарови такође потичу од Бога. То су духовна добра која нам Бог дарује (1. Петрова 4,10) да бисмо могли, у Христу, развити хришћански карактер и бити људи какви можемо постати у Њему. Дакле, неопиљивим даровима морамо управљати још пажљивије него опиљивим, јер имају бескрајно већу вредност.

Прочитајте текст из Ефесцима посланице 6,13-17. Шта нам је Бог дао о чему треба да се старамо као пристави? Зашто је правилно управљање тим даровима толико важно за нас?

»Дар Божиј је живот вјечни у Христу Исусу Господу нашему.« (Римљанима 6,23) Свет и све оно што он нуди не могу нам пружити откупљење које имамо у Христу. Откупљење, Божји дар, наше је најдрагоценије добро. Ако истину о откупљењу увек имамо пред собом, то ће нам помоћи да у својој приставској служби одржимо правилан став према другим добрима која смо примили од Бога.

»Само у светлости која блиста са Голготе могу правилно да се прочитају поуке из природе. Нека повест Витлејема и крста покаже да ће добро надвладати зло, и да је сваки благослов који примамо дар откупљења.« (Елен Вајт, *Васпитање*, стр. 101. оригинал)

Откупљење нам је омогућено само зато што је Исус платио коначну цену. Павле јасно каже: »У коме имамо избављење крвљу Његовом и опроштење гријеха, по богатству благодати Његове.« (Ефесцима 1,7) Реч »имамо« значи да имамо »избављење«. Имамо га само зато што нам га је Бог даровао. Колико је важно, онда, да се обучемо у »све оружје Божије« (Ефесцима 6,11), да зли не би дошао и одузео га. Једини начин да то учини јесте да му то дозволимо, ако не послушамо шта нам је откривено у »речи Божјој« (Ефесцима 6,17). Наша највећа заштита је да будемо послушни, верни, и да живимо у складу са виделом које нам је дато.

Прочитајте поново текст из Ефесцима посланице 6,13-17. Како се опремамо Божјим оружјем и како можемо бити пристави свега што нам је дато у слици тог оружја?

НАША ОДГОВОРНОСТ КАО ПРИСТАВА

Мудри пристави су спремни да прихвате и извршавају морално начело личне одговорности. Прихватање личне одговорности огледа се у избору који чинимо, делима која стварамо и препознавањем односа између узрока и последице. Спремност да прихватимо личну одговорност је кључна особина која не може бити занемарена када одређујемо ко је пристав, јер пристави морају бити одлучни да у свом срцу гаје оно што је у најбољем Господаревом интересу. Дакле, таква спремност је избор који одређује жељени однос пристава са Богом.

»Бог жели да људе непосредно повеже са собом. У целокупном поступању према људским бићима, Он признаје начело личне одговорности. Он тежи да подстакне осећање личне зависности и утисне потребу за личним вођством. Његови дарови дати су људима као појединцима. Сваки човек је пристав светих истина, сваки мора обављати своју дужност у складу с Дародавчевим наређењима и свако мора за свој рад положити рачун Богу.« (Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 7. свеска, стр. 176)

Када постанемо пристави, своју одговорност нећемо пребацити другој особи или организацији. Своју личну одговорност дугујемо Богу и биће изражена у свим односима са људима који живе око нас (1. Мојсијева 39,9; види: Данило 3,16). Прихватићемо тај задатак и уложити све своје способности. Успех у Божјим очима зависиће више од наше вере и чистоте него од интелигенције и талента.

Прочитајте текст из 2. Коринћанима 5,10. Како можемо схватити ове речи у оквиру тога шта значи бити мудар пристав?

Теолози и филозофи вековима су расправљали о тешком питању слободне воље. Међутим, Свето писмо је јасно: ми као људска бића имамо слободну вољу и слободу избора. Идеја да нам се суди по нашим делима у супротном не би имала смисла. Отуда, имамо личну одговорност да у благодати Божјој доносимо исправне одлуке у свему што чинимо, што подразумева да будемо верни пристави свих добара свог Господара.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Реч преведена као »пристав« у неколико старозаветних текстова не потиче од једне речи, већ од израза: *ašer al bajt*, »онај који је над домом, који управља домом«. На пример, текст из 1. Мојсијева 43,19. може се превести на следећи начин: »Па приступивши к приставу који управљаше кућом Јосифовом, проговорише му на вратима кућним.« Дакле, пристав је неко коме је поверено нешто вредно што не припада њему. То, на много начина, чини одговорност још већом него да је само задужен за своја добра.

Ова идеја наставља се и у Новом завету. »Нови завет преузима старозаветне идеје и спаја их са идејама, појмовима и речима из првог века, обогаћујући и проширујући на тај начин учење о приставској служби. Најчешће грчке речи употребљене у вези са приставском службом изведене су из речи *oikos* и *oikia*, »дом«. *Oikonomos* је неко ко води рачуна о дому: пристав или управитељ. *Oikonomia*, »управљање домом«, јесте апстрактна именица и њено значење је често много шире.« (*Handbook of Seventh-day Adventist Theology* [Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing Association, 2000], стр. 653)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Уместо да преузме одговорност што је окусио плод са забрањеног дрвета, шта је Адам рекао Богу када га је упитао шта је учинио? 1. Мојсијева 3,12. Занимљиво је како је једна од најранијих људских реакција изазвана грехом тежња да пребацимо кривицу са себе на неког другог. Шта Адамов одговор говори о његовој спремности да прихвати личну одговорност за своје поступке? Шта то говори о нашој спремности? Како можемо избећи уобичајени начин поступања да кривимо друге за своје погрешке?

2. Размишљајте у разреду више о томе шта значи бити пристав онога што није опишљиво већ духовно. Шта то значи? Како »управљамо« тиме?

3. Размишљајте више о Трострукој анђеоској весту из Откривења 14,6-12. Какве важне истине су овде изражене за које смо одговорни као пристави?

4. Зашто је важно да верујемо у оно што је духовно, а што потпуно не схватамо? На које начине то свакако чинимо када су овоземаљски појмови у питању?

ОДЛИКЕ ПРИСТАВА

Текстови за проучавање у току седмице: Јеврејима 11,8-12; Римљанима 4,13.18-21; Матеј 6,24; Јеврејима 9,14; 1. Јованова 5,2.3; Лука 16,10-12.

Текст за памћење: » Тако да нас држе људи као слуге Христове и приставе тајни Божијех. А од пристав се не тражи више ништа, него да се ко вјеран нађе.« (1. Коринћанима 4,1.2)

Пристави се препознају по својим особинама, својственим карактеристикама, као што су трговинске радње познате по свом логоу или марки. У ствари, многи људи су постали славни претварајући себе у тржишни бренд.

Бренд или марка хришћанског пристава је одсјајивање Христове љубави преко заједнице коју има са Њим. Када у свом животу показујемо Христове особине, откривамо свој бренд. Наше обележје је Његово обележје, наш идентитет је помешан са Његовим (1. Коринћанима 6,17).

Ове седмице разматраћемо карактерне особине Божјих пристав по којима их препознајемо. Ове особине нас надахњују да очекујемо Исусов долазак и радимо посао који нам је поверен као верним приставима Његове истине. Свака карактеристика указује на дубоку заједницу коју можемо остварити са Оним који је дошао да тражи и спасе изгубљене. Што више проучавамо ове особине, дубље ће бити укоренење у нашем животу. Божји карактер љубави, у свој својој покретачкој снази, постаће наш бренд, наше обележје, и извршиће утицај на сваки вид нашег живота, данас и у вечности.

»А од пристава се не тражи више ништа, него да се ко вјеран нађе.« (1. Коринћанима 4,2) Борити се и победити у »доброј борби вјере« (1. Тимотију 6,12) веома је важно за верног пристава. Верност је Божја особина и особина коју треба да стекнемо Његовим деловањем у нама. Бити веран значи остати одан ономе што знамо да је исправно, нарочито у жестини духовних борби.

Духовни сукоби између исправног и погрешног, добра и зла, сигурно ће наступити. Они су део борбе вере. Одлука која је обележила пристава у свим приликама јесте да остане веран. Ако волите богатство, останите верни Богу и ономе што Он каже о опасностима љубави према новцу. Ако жудите за славом, останите верни ономе што Божја реч каже о понизности. Ако се борите са мислима пожуде, останите верни обећањима о светости. Ако желите моћ, останите верни Божјој поуци да будете слуге. Одлука да будемо верни или неверни често се доноси у делићу секунде, иако последице могу бити вечне.

Прочитајте следеће текстове: Јеврејима 11,8-12.17-19; Римљанима 4,13.18-21. Како нас ови стихови поучавају о верности?

На јеврејском »веран« значи веровати. Од истог јеврејског корена потиче реч »амин«, и значи бити »чврст« или »постојан«. Верност исказујемо када смо изложени пробама и искушењима, а останемо чврсто посвећени Божјим плановима.

Припремајући се да говори пред царем, реформатор Мартин Лутер »прочитао је Божју реч, погледао своје списе, и настојао да одговори на прикладан начин... Приближио је Свето писмо... и испуњен осећањима, полажући своју леву руку на свети спис, а десну подижући према Небу, заклео се да ће остати веран Јеванђељу, да ће слободно исповедати своју веру, чак и ако своје сведочанство треба да запечати својом крвљу.« (J. H. Merle d'Aubigné, *History of the Reformation* [New York: The American Tract Society, 1846], 2. свеска, 7. књига, стр. 260)

Прочитајте текст из Откривења 2,10. Шта речи »вјеран до саме смрти« значе у нашем свакодневном животу са Господом?

»Нико не може два господара служити: јер или ће на једнога мрзети, а другога љубити; или једнога вољети, а за другог не марити. Не можете Богу служити и мамони.« (Матеј 6,24) Како нас овај текст учи о изузетној важности оданости Богу?

Сазнање да Божје име значи »Ревнитељ« (2. Мојсијева 34,14), односно »љубоморан«, треба да нам упутује јасан позив на оданост. Оданост »љубоморном« Богу је оданост у љубави. У борби вере, оданост помаже да одредимо ко смо и охрабрује нас да останемо у борби.

Наша оданост је важна Богу (1. О царевима 8,61). Она не представља уговор који може да предвиди сваку ситуацију, нити је само листа правила, већ видљиви израз наших личних веровања, вере и посвећености.

Прочитајте текст из 1. Дневника 28,9. Како нас овај текст учи о томе колико је оданост важна?

Међутим, где постоји оданост, постоји и могућност да наступи издаја. Оданост, попут љубави, мора бити слободно понуђена или није права оданост. У рату су трупе на првој линији фронта понекад присиљене да заузму положај и боре се; у супротном, њихови надређени наредили би да буду убијени. Ови људи морају извршити своју дужност, али не нужно подстакнути оданашћу. То није оданост какву Бог тражи од нас.

Осврнимо се на Јова. Он није предвидео несрећне догађаје који ће уништити његову породицу, имовину и здравље. Он је могао да одустане од поверења, љубави и посвећености, али његова оданост Богу била је непоколебљиви избор моралности. Поштен и храбар да јавно прослави Бога, изговорио је познате речи: »Где, да ме и убије, опет ћу се уздати у Њ.« (О Јову 13,15) Његова оданост суочена са несрећом представља суштину оданости, и приказује верне приставе у најбољем светлу.

Запитајте се: Колико сам одан Господу који је умро за мене? Како могу на бољи начин показати своју оданост?

Можемо поседовати многе драгоцености. Здравље, љубав, пријатељи, велика породица – све су то благослови. Међутим, можда најважнији од свих је чиста савест.

Прочитајте текстове из Јеврејима посланице 10,19-22. и 1. Тимогију 4,1.2. Шта значи имати »злу савест« и бити »жигосан на својој савести«?

Наша савест делује као унутрашњи надзорник спољашњег живота. Савест треба да се повеже са узвишеним и савршеним мерилом: Божјим законом. Бог је написао свој закон на Адамовом срцу, али грех га је готово уништио – не само у њему, већ и у његовим потомцима. Само делови Закона су остали. »[Незнабошци] доказују да је оно написано у срцима њиховијем што се чини по закону, будући да им савјест свједочи, и мисли међу собом туже се или правдају.« (Римљанима 2,15) Исус је извојевао победу у ономе у чему је Адам био поражен зато што је Божји закон био Њему »у срцу«. (Псалам 40,8)

Павлове речи су једино решење за оптерећену савест? Види: Јеврејима 9,14.

»Треба ући у паучином закрчену одају савести. Прозоре душе треба затворити према земљи, а широко отворити према Небу, да би у њу слободно допирали сјајни зраци Сунца правде... Ум се мора стално одржавати у чистом стању да би могао разликовати добро од зла.« (Елен Вајт, *Mind, Character and Personality*, 1. свеска, стр. 327.328) Када је Божји закон написан на срцу верника (Јеврејима 8,10), и верник вером настоји да следи тај Закон, чиста савест је извесна последица.

Ако вас је икада мучила грижа савести, знате колико може бити страшна, стално присутна, не дајући вам нимало мира. Како вам усредсређеност на Исуса и Његову смрт на крсту због вас и вашег греха помаже да се ослободите од проклетства гриже савести?

Авељ је послушно клекао поред олтара, приносећи јагње на жртву као што је Бог наложио. Каин је, са друге стране, гневно клекао крај свог олтара приносећи биљни род. Обојица су донели дарове, па ипак је само један брат послушао Божју заповест. Убијено јагње било је прихваћено, а родови земље одбијени. Оба брата су схватила значење и упутства у вези са приношењем жртава, али само је један послушао шта је Господ заповедио (1. Мојсијева 4,1-5).

»Авељева смрт била је последица Каиновог одбијања да прихвати Божји план у школи послушности, да буде спасен крвљу Исуса Христа, представљеном жртвама које су указивале на Христа. Каин је одбио да пролије крв, која је симболизовала Христову крв која ће бити проливена за свет.« (Елен Вајт, *The SDA Bible Commentary*, 6. свеска, стр. 1109)

Послушност почиње у уму. Она обухвата деликатан процес умног прихватања одговорности да извршујемо заповести наложене од стране вишег ауторитета. Послушност проистиче из односа са особом од ауторитета и спремности да је послушамо. У случају нашег односа са Богом, наша послушност је добровољна. Она је дело испуњено љубављу које обликује наше понашање у складу са моралним обавезама. Послушност Богу мора бити управо онаква како Он налаже, а не каква ми мислимо или желимо да буде. Каинов случај је прави пример када особа чини по својој вољи уместо онако како Бог тражи.

Прочитајте текстове из 1. Јованове 5,2.3. и Римљанима посланице 1,5; 10,16.17. Како нас ови текстови уче о томе шта послушност значи хришћанину који је спасен вером без дела Закона?

Ми нисмо послушни да бисмо били спасени; послушни смо зато што смо већ спасени. Послушност је практично испољавање вере. Самуило је рекао Саулу: »Зар су миле Господу жртве паљенице и приноси као кад се слуша глас Његов? Гле, послушност је боља од жртве и покорност од претилине овнујске.« (1. Самуилова 15,22)

Шта је Самуило мислио следећом изјавом: »Послушност је боља од жртве«? Како нам ове речи као хришћанима могу помоћи да не прихватимо лажно јеванђеље јефтине благодати?

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 16,10-12. Како нас ови стихови уче о поузданости? Зашто је ова особина толико важна за верног пристава?

Ово начело поузданости може се уочити у целој Библији. На пример, у једном извештају четворици главних вратара Левита било је поверено да ноћу чувају старозаветно Светилиште. Њихов задатак је био да чувају собе и ризнице и да откључавају врата сваког јутра (1. Дневника 9,26,27). Њима је био поверен овај задатак јер су сматрани достојнима поверења.

Бити поуздан је особина доброг пристава. То значи да пристави којима се може указати поверење схватају велики значај своје улоге; схватају да је Бог поуздан и зато настоје да буду слични Њему (5. Мојсијева 32,4; 1. О царевима 8,56).

Под поузданошћу се подразумева низ карактерних особина. Она представља највиши степен карактера и знања који једна особа може да постигне у очима посматрача. Одражавати Божји карактер значи чинити оно што кажете да ћете учинити, без обзира на околности или људе који врше притисак на вас да поступите другачије (2. О царевима 12,15).

Данила су владари два светска царства сматрали поузданим. Углед који је уживао у свом животу као поуздани саветник који је неустрашиво износио мудрост и истину царевима био је у непосредној супротности са угледом дворских пророка и врачева. Поузданост је најдрагоценији бисер моралности; поузданост приказује ваша морална начела у најчистијем облику. Ова особина пристава не јавља се преко ноћи, већ настаје временом уколико смо верни и у најмањим појединостима.

Други примећују нашу поузданост. Показују поштовање према нама и ослањају се на нас зато што знају да нас не може лако пољуљати туђе мишљење, одређени хирови или ласкаве речи. Ако смо достојни поверења, то, дакле, указује на усавршавање нашег карактера у одговорностима које су нам поверене на овој Земљи, месту припреме за Небо. »Треба да будемо верни поданици Христовог Царства, достојни поверења, да би они који имају мудрост овога света могли имати истинску слику о изобиљу, доброти, милости, нежности и љубазности грађана Божјег царства.« (Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 6. свеска, стр. 190)

Размишљајте о некоме ко је достојан поверења и лично га познајте. Шта можете научити од те особе што вам може помоћи да и ви будете поуздани?

Још једно обележје доброг пристава је лична одговорност.

»Сотонина намера је одувек била да мисли људи одврати од Исуса и усмери према човеку, и да у души уништи осећање личне одговорности. Кад је искушавао Божјег Сина, план му се није остварио, али је приступивши палом човеку имао више успеха. Хришћанство се брзо изопачило.« (Елен Вајт, *Early Writings*, стр. 213)

Када се Христос налази у средишту нашег живота, отворени смо за Његово вођство. Верност, оданост, послушност, чиста савест, поузданост и лична одговорност биће тада откривени у нашем животу. На овај начин, као пристава, постајемо потпуни у Божјим рукама (Псалм 139,23,24).

Лична одговорност је основно библијско начело. Исус је, док је био на Земљи, био лично одговоран Оцу (Јован 8,28). Ми смо одговорни за сваку празну реч (Матеј 12,36). »Коме је год много дано много ће се искати од њега.« (Лука 12,48) Највећа претња личној одговорности је склоност да своју одговорност пребацимо на неког другог. »Морамо имати на уму да оно што нам је поверено није наша својина. Да јесте, могли бисмо сматрати да имамо неограничену власт, да можемо пребацити своју одговорност на друге и на њих пренети своје приставске дужности. Међутим, тако не може бити, јер је Господ свакога од нас појединачно начинио својим приставом.« (Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 7. свеска, стр. 177)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Подсетите се свих особина пристава о којима смо проучавали ове седмице: лична одговорност, поузданост, послушност, оданост, чиста савест и верност. Како су оне међусобно повезане? Како би слабост у једној области покренула слабости у другим? Или, како би чврста приврженост у једној области довела до привржености у другим?
2. Размишљајте више о томе како обећања из Јеванђеља могу помоћи онима који се боре са осећањем кривице. На која обећања се могу позвати?
3. Често појам »верности« сматрамо добрим самим по себи. Међутим, да ли је увек тако? На које начине можемо бити верни некоме или нечему што није добро? Зашто, онда, појам »верности« увек мора бити схваћен у посебном оквиру да бисмо видели да ли је та оданост добра или непримерена?

БИТИ ПОШТЕН ПРЕМА БОГУ

Текстови за проучавање у току седмице: Лука 16,10; 3. Мојсијева 27,30; 1. Мојсијева 22,1-12; Јеврејима 12,2; Лука 11,42; Јеврејима 7,2-10; Немија 13.

Текст за памћење: »А које је на доброј земљи то су они који ријеч слушају, и у добром и чистом срцу држе, и род доносе у трпљењу.« (Лука 8,15)

Какво је то поштено, добро срце, и како се оно открива? У савременој култури поштење се често сматра неким нејасним, релативним моралним начелом; већина људи је понекад непоштена, али сматрају то прихватљивим све док преступ није превелик. Такође, сматра се да посебне околности могу оправдати непоштење.

Истина и поштење увек се заједно јављају. Ипак, ми нисмо рођени са склоношћу да будемо поштени; поштење је стечена морална врлина и налази се у сржи моралног карактера пристава.

Када смо поштени, добро проистиче из тога. На пример, никада не морамо да бринемо да ћемо бити ухваћени у лажи и да ћемо морати да је прикривамо. Из овог и многих других разлога, поштење је драгоцену особину, нарочито у тешким приликама, када нас искушење лако може навести на непоштење.

У поуци за ову седмицу, проучаваћемо духовни појам поштења кроз давање десетка и видети зашто је десетак од кључног значаја за пристава и приставску службу.

ПИТАЊЕ ЈЕДНОСТАВНОГ ПОШТЕЊА

Појединост која је свима нама заједничка јесте да не волимо непоштење. Нарочито га не волимо када се испољава у другима. Међутим, у себи га није лако уочити, а када се то и догоди, настојимо да пронађемо изговоре за своје поступке, да их оправдамо, да умањимо њихов значај: *О, није то толико страшно; то је само ситуација; ништа важно.* Себе углавном можемо заварати, али не и Бога.

»Непоштење се често налази у нашим редовима, и то је узрок млакоти великог дела оних који кажу да верују у истину. Они нису сједињени са Христом и сами себе обмањују.« (Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 4. свеска, стр. 310)

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 16,10. Какво важно начело Исус овде спомиње које нам помаже да увидимо колико је важно бити поштен, чак и »у малом«?

Међутим, Бог зна колико је лако да постанемо непоштени, нарочито када се ради о ономе што поседујемо. Зато нам је дао снажан лек за лечење непоштења и себичности, кад је реч о материјалним добрима.

Прочитајте текстове из 3. Мојсијеве 27,30. и Књиге пророка Малахије 3,8. Чему нас уче ови текстови и како нам могу помоћи да останемо поштени?

»Позив на захвалност или дарежљивост није упућен. То је искључиво питање поштења. Десетак је Господњи; и Он нам налаже да Му вратимо оно што је Његово... Ако је поштење битно начело у пословном животу, зар не бисмо морали да признамо и своју обавезу према Богу – обавезу која је основа свим осталима?« (Елен Вајт, *Васпитање*, стр. 138.139. оригинал)

Како вам давање десетка може помоћи да не заборавите ко, у крајњем смислу, поседује све што имате? Зашто је важно да никада не заборавимо ко поседује сва наша добра?

Прочитајте текст из 1. Мојсијеве 22,1-12. Шта овај извештај говори о Аврамовој вери?

Живот вере није краткорочан догађај. Снажним изражавањем своје вере само једном не доказујемо да смо заиста одани и верни хришћани који живе по благодати и који су покривени Христовом крвљу.

На пример, верски свет и даље, после више хиљада година, остаје задивљен чином вере који је Аврам показао на гори Морији у вези са приношењем Исака на жртву (1. Мојсијева 22). Ипак, овај чин вере Аврам није могао само спровести у дело када му је било потребно. Његов живот верности и послушности пре тог тренутка оспособио га је да тако поступи. Да је био неверан пре овог догађаја, никада не би положио овај испит на тај начин. Такође, нема сумње да је човек са таквом вером сигурно и после овог догађаја остао веран.

Суштина је да вера пристава, такође, није једнократан догађај. Она ће временом или све више расти и јачати или опадати и слабити, у зависности од тога како је онај који исповеда ту веру испољава.

Прочитајте текст из Јеврејима посланице 12,2. Шта овај стих говори о Извору наше вере и како је сачувати?

Наша једина нада као верних пристава је да гледамо на »Начелника вјере и Свршитеља Исуса, који умјесто одређене Себи радости претрпље крст, не марећи за срамоту, и сједе с десне стране пријестола Божијега« (Јеврејима 12,2). Реч »свршитељ« употребљена је само у овом једном примеру у Новом завету и може се превести као »усавршитељ«. То значи да је Исусова намера да нашу веру доведе до зрелости и савршенства (Јеврејима 6,1.2). Дакле, вера, живот вере, јесте динамично искуство: вера расте, сазрева и повећава се.

Како је ваша вера временом расла и сазрела? Да ли је било тако?

Вера је, као што смо видели у одељку од понедељка, процес, динамично искуство које би требало да се развија и сазрева. Десетак је један од начина на који Бог »завршава«
нашу веру и доводи је до потпуности. Враћање десетка Богу, правилно схваћено, није легализам; када дајемо десетак ми се не трудимо и не тежимо да зарадимо свој одлазак на Небо. Уместо тога, десетак представља исповедање вере. Он је спољашњи, видљиви, лични израз наше вере.

Уосталом, свако може да тврди да има веру и да верује у Бога, чак и да верује у Исуса. Као што знамо, »и ђаволи вјерују«
у Бога (Јаков 2,19). Међутим, узети десети део својих прихода и вратити Богу? То је чин вере.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 11,42. Шта значи када Исус каже да не треба изоставити давање десетка? Како је десетак повезан са осталим важним питањима из Закона?

Давање десетка је понизан израз ослањања на Бога и чин поверења да је Христос наш Откупитељ. То је признање да смо већ благословени »свакијем благословом духовнијем на небесима кроз Христа«
(Ефесцима 1,3) и обећањем да ћемо још више примити.

Прочитајте текст из 1. Мојсијевог 28,14-22. Како је Јаков одговорио на Божје обећање?

»Божји план одвајања десетка је диван у својој једноставности и праведности. Свако може да га се придржава у вери и храбрости, јер је по свом пореклу божански. У њему је спојена једноставност и корисност и не захтева дубоко учење да би се разумео и спроводио. Свако може осетити како својом улогом учествује у драгоценом делу спасења. Свако може да постане Господњи ризничар и средство преко кога се задовољавају захтеви постављени пред ризницу.«
(Елен Вајт, *Савети о приставској служби*, стр. 73. оригинал)

На које начине сте открили истинске духовне благослове који проистичу из давања десетка? Како је одвајање десетка помогло у јачању ваше вере?

ПОШТЕН ДЕСЕТАК: СВЕТ ГОСПОДУ

Често разговарамо о давању десетка Богу. Међутим, како можемо дати Богу оно што већ поседује?

Прочитајте текст из 3. Мојсијеве 27,30. Које две важне појединости проналазимо у овом стиху у вези са десетком?

»Десетак припада Богу и зато је свет. Он не постаје свет захваљујући завету или чину посвећења. Он је свет по својој природи; припада Господу. Нико осим Бога нема право на њега. Нико га не може посветити Господу, зато што десетак никада није део личне својине.« (Ангел Мануел Родригез, *Stewardship Roots* [Silver Spring, Md.: Stewardship Ministries Department, 1994], стр. 52)

Ми не чинимо десетак светим; Бог га је назвао светим. Он има то право. Као пристави, враћамо Му што је Његово. Десетак је намењен Богу због посебног задатка. Задржавати га ради било ког другог разлога је непоштено. Поступак давања светог десетка никада не треба прекинути.

Прочитајте текст из Јеврејима посланице 7,2-10. Како Павлов разговор о десетку који је Аврам дао Мелхиседеку открива дубљи значај десетка? Које је Аврам заправо дао десетак?

Дакле, као што је Субота света, тако је и десетак свет. Реч »свет« значи »издвојен за свету употребу«. Субота и десетак повезани су на овај начин. Ми издвајамо седми дан Суботу као посвећену, као свету; и издвајамо десетак као Божју посвећену својину, као оно што је свето.

»Бог је посветио седми дан. Тај одређени део времена, који је Бог лично одвојио за богослужење, и даље је подједнако свет данас као када га је први пут посветио наш Створитељ.

На сличан начин је и десетак од наших прихода 'свет Господу'. Нови завет не доноси поново закон о десетку, као ни о Суботи, јер се њихова ваљаност подразумева и њихов дубоки духовни значај је већ објашњен... Док ми као народ тежимо да верно дамо Богу време које је Он прогласио својим, зар Му такође нећемо дати и део наших средстава која Му припадају?« (Елен Вајт, *Савети о приставској служби*, стр. 66. оригинал)

Како у свом срцу и уму можете сачувати мисао да је ваш десетак заиста »свет«?

ПРОБУЂЕЊЕ, РЕФОРМАЦИЈА И ДЕСЕТАК

Јудино племе доживело је процват за време дуге владавине цара Језекије. Израил још од времена Давидове и Соломунове владавине није уживао Божје благослове у таквој мери. У 2. Дневника од 29. до 31. поглавља забележен је извештај о Језекијином пробуђењу и обновљењу: »И чињаше што је право пред Господом.« (2. Дневника 29,2). »Тако би повраћена служба у дому Господњем.« (2. Дневника 29,35) Пасха се почела славити (2. Дневника 30,5). »И би весеље велико у Јерусалиму.« (2. Дневника 30,26) Незнабожачки ликови, олтари и висине били су уништени (2. Дневника 31,1). Последица изненадног пробуђења срца и реформе животних навика било је доношење обилних прилога и десетака (2. Дневника 31,4.5.12).

Немија даје још један пример пробуђења, реформе и давања десетка. Прочитајте текст из Књиге пророка Немије 9,2.3. Шта је значило пробуђење срца? Прочитајте 13. поглавље Књиге пророка Немије. Када је Немија спровео реформе у »дому Бога нашега« (Немија 13,4), шта су Јудејци донели (Немија 13,12)?

»Пробуђење и реформација два су различита појма. Пробуђење значи обнављање духовног живота, оживљавање сила ума и срца, васкрсење из духовне смрти. Реформација означава реорганизацију, промену у идејама и ставовима, навикама и пракси.« (Елен Вајт, *Christian Service*, стр. 42)

Пробуђење, реформација и давање десетка тесно су међусобно повезани. Без прилагања десетка, пробуђење и реформација су млаки, ако се то уопште може назвати пробуђењем. Ми као хришћани често стојимо по страни не радећи ништа када би активно требало да се укључимо у Господње дело. Пробуђење и реформација захтевају посвећеност, а давање десетка је део тог посвећења. Ако задржимо за себе оно што Бог тражи од нас, не можемо очекивати да Он одговори на оно што ми тражимо од Њега.

Пробуђење и реформација се јављају у Цркви, не изван ње (Псалам 85,6). Морамо тражити Бога да бисмо доживели пробуђење (Псалам 80,19) и реформацију »првих дела« (Откривење 2,5). Реформација мора да се догоди у вези са тим шта задржавамо и шта враћамо Богу.

Нису само дела важна, већ и намере срца и осећања која откривају побуде и посвећеност. Резултати ће се огледати у јачој вери, оштријем духовном виду и обновљеном поштењу.

Бог је покренуо све завете забележене у Библији и преузео улогу да привуче свој народ тим заветима (Јеврејима 8,10). Заветна обећања одражавају Његову благодат, љубав и жељу да нас спасе.

Завет са Богом обухвата многе појединости: Бога, примаоца, услове завета, посвећеност условима обеју страна, изрицање казне за кршење завета, предвиђене последице или жељене исходе. Појам десетка у Књизи пророка Малахије 3,9.10. одражава све ове елементе У овом тексту је поновљен посебан завет између Бога и Његових пристава у вези са давањем десетка. Када уђемо у такав завет, то је видљиви знак да се противимо материјалистичким, потрошачким начелима, и докажујемо да нешто добро може изаћи из обраћеног грешног срца.

»Затворен, себичан дух разлог је због кога људи не дају Богу оно што је Његово. Господ је са људима учинио посебан савез према којем ће их, ако буду редовно одвајали део одређен за напредак Христовог царства, обилно благословити, толико да више неће бити места за примање Његових дарова. Међутим, ако људи ускраћују оно што припада Богу, Господ јасно изјављује: 'Проклети сте, јер Ме закидате.'« (Елен Вајт, *Савети о приставској служби*, стр. 77. оригинал)

Живот у заветном односу са Богом подразумева одређене одговорности. Ми уживамо у обећањима завета, али нам се често не свиђају заповести и одговорности. Ипак, у овом оквиру, завет представља договор двеју страна, а давање десетка је једна област нашег живота унутар завета.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Зашто је прилагање десетка толико важан чин вере?

2. Шта бисте рекли некоме ко каже: »Не могу да приуштим себи да дајем десетак.« Како можете помоћи особи која сматра да се налази у таквом положају? Поред упућених речи, како јој још можете помоћи?

3. Последње питање у одељку од среде говори о томе шта можемо учинити да бисмо стално били свесни да је десетак свет. Какве одговоре сте дали? Како чињеница да је свет утиче на ваш однос према давању?

УТИЦАЈ ДЕСЕТКА

Текстови за проучавање у току седмице: Марко 16,15; 1. Петрова 3,8,9; 1. Коринћанима 9,14; Римљанима 3,19-24.

Текст за памћење: »Не знате ли да они који чине свету службу од светиње се хране, и који олтару служе с олтаром дијеле? Тако и Господ заповиједи да они који Јеванђеље проповиједају од Јеванђеља живе.« (1. Коринћанима 9,13,14)

Као што смо видели прошле седмице, десетак је важан израз вере. То је један од начина да откријемо или испитамо стварност исповедања своје вере. »Сами себе окушајте јесте ли у вјери, сами себе огледајте. Или не познајете себе да је Исус Христос у вама? Већ ако да у чему нијесте ваљани.« (2. Коринћанима 13,5)

Десетак се у Библији први пут спомиње када Аврам даје десетак Мелхиседеку (1. Мојсијева 14,18-20; Јеврејима 7,4). Левити су такође узимали десетак за своју службу у храму (2. Дневника 31,4-10). Данас је десетак намењен за проповедање Јеванђеља. Када се исправно схвати, служи као духовна мера нашег односа са Богом.

Утицај, употреба, важност и метод расподеле десетка осмишљен је за наш духовни раст, док подржавамо Божје дело и учвршћујемо новчани темељ за проповедање Јеванђеља. Ово је Божји план и представља први корак који верни пристав чини.

Ове седмице наставићемо да проучавамо о десетку: његовој расподели, шта значи другима и какав утицај врши на наш духовни живот.

ЗАЈЕДНИЧКО ПОДУПИРАЊЕ МИСИЈЕ НОВЧАНИМ СРЕДСТВИМА

Исус нам је упутио следеће заповести: »Проповједите Јеванђеље« (Марко 16,15), »научите све народе«, »учећи их да све држе.« (Матеј 28,19.20) Дакле, Бог жели да будемо укључени у најважнији посао на Земљи: да доводимо људе Исусу. Новчано помагање ове мисије из извора које нам је Бог поверио јесте приставска одговорност. Учешћем у том раду продубљујемо личну посвећеност да другима представимо Христа. Сваки ученик, пристав и радник треба да донесе цео износ десетка за овај свети посао. Морамо се молити за јединство, да будемо верни у новчаном помагању мисије, као што успешна мисија јача наше јединство у вери.

**Шта је Божји план, кад су новчана средства у питању, за остваривање ове мисије? Шта израз »све десетке« значи? (Малахија 3,10)
Шта значи израз »да буде хране у Мојој кући«? (Малахија 3,10)**

Као што смо видели, људи дају десетак још из Аврамовог и Јаковлевог времена (1. Мојсијева 14,20; 28,22), а вероватно су то чинили и раније. Десетак је део система којим се новчано подупире Божја црква. Он представља највећи извор новчаних средстава и најпоштенји метод остваривања Његове мисије.

У данашњој култури, већина хришћана издваја прилично мало средстава за Божју мисију. Да сваки хришћанин поштено даје десетак, резултат би био »готово незамислив, једноставно запањујући, скоро би превазилазио нашу моћ схватања«. (Кристиан Смит и Мајкл О. Емерсон, *Passing the Plate* (New York: Oxford University Press, 2008), стр. 27)

У сваком раздобљу Бог је имао народ који је био спреман да подржи Његову мисију. Сви имамо одговорност да стекнемо право разумевања овог питања и да заједно радимо на подупирању овог општег задатка. Не можемо приуштити себи да будемо неорганизовани, немарни или насумични када је реч о новчаној подршци мисије. Наш изазов је много већи него када су народ и Левити рекли Немији: »Не остављамо дома Бога својега« (Немија 10,39), и тежи у односу на оно са чиме су се верници у 19. веку суочавали. Данас верници и свештенство морају бити духовно уједињени, морају се у финансијском погледу заједно залагати да би схватили опште циљеве и подржали мисију.

Размислите о раширености адвентистичке мисије у свету (види: Откривење 14,6.7). Како свако од нас треба да схвати своју одговорност када је реч о новчаном помагању овог дела?

Као што смо видели у Књизи пророка Малахије 3,10, Бог је обећао велики благослов онима који су верни у приношењу десетка. Ипак, Божји благослов није једностран. Наглашавати, на пример, да је стицање материјалних добара, на штету свега осталог, благослов, веома је скучен поглед на то шта заправо представља Божји благослов.

Благослов који се спомиње у Књизи пророка Малахије има и духовни карактер, не само овоземаљски. Божји благослов обухвата и спасење, срећу, мир и чињеницу да Бог увек чини најбоље за нас. Такође, када примимо Божје благослове, у обавези смо да те благослове делимо са онима који имају мање среће од нас. Ми смо благословени да бисмо благословили друге. Бог преко нас може свуда да прошири своје благослове.

Прочитајте текст из 1. Петрове 3,8.9. Шта Петар говори о односу између чињенице да смо благословени и настојања да будемо благослов другима?

Из десетка проистиче двоструки благослов. С једне стране ми смо благословени, а уједно смо и благослов другима, јер можемо поделити оно што нам је даровано. Божји благослови упућени нама допиру и до осталих. »Дајите, и даће вам се... Јер каквом мјером дајете онаквом ће вам се вратити.« (Лука 6,38)

Прочитајте текст из Дела 20,35. Како се и овај текст односи на десетак?

Највећи благослов коме нас давање десетка учи јесте да имамо поверења у Бога (Јеремија 17,7). »План десетка утемељен је на начелу које је исто тако трајно као Божји закон. Тај план одвајања десетка био је благослов за Јевреје, у противном Бог им га не би дао. Тако ће постасти благослов и онима који га буду поштовали до краја времена. Наш небески Отац није замислио план сталног чињења добра да би се Он обогатио, већ да буде велики благослов човеку. Видео је да је тај план доброчинства управо оно што човеку треба.« (Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 3. свеска, стр. 404.405)

Сетите се тренутака када вас је Бог благословио преко нечије службе. Како и ви слично можете чинити другима?

Павле упућује следеће речи Тимотију: »Вољу који врше не завезуј уста, и: Радин је достојан своје плате.« (1. Тимотију 5,18) Он је навео Мојсијевој речи из 5. Мојсијевој 25,4. говорећи о вољу и Исусове речи из Јеванђеља по Луки 10,7. у вези са радником. Део текста који говори о вољу заправо је пословица и значи да је у реду да во једе жито док врше. На исти начин, друга пословица значи да посвећени радници који проповедају Јеванђеље треба да буду награђени платом.

Бог ствара и делује у системима. Он је створио соларни систем, екосистем, систем органа за варење, нервни систем и многе друге. Систем десетка користили су Левити и њиме су се издржавали (4. Мојсијевој 18,26), јер су служили у Шатору од састанка. Њима у савремено време одговарају они који су свој живот посветили проповедању Јеванђеља. Бог је систем десетка одредио као средство за подупирање службе и користи се кроз читаву историју спасења. Подржавање таквих радника десетима важно је и суштинско за Божје дело.

Шта Павле има на уму дајући следећу изјаву и каква су њена морална дејства: »Господ заповједи да они који Јеванђеље проповиједају од Јеванђеља живе« (1. Коринћанима 9,14)? Шта текст из 2. Коринћанима 11,7-10. учи о потреби да подржимо оне који шире Јеванђеље?

Када је Павле рекао: »Од другијех цркава отех узевши плату за служење вама« (2. Коринћанима 11,8), он је иронично говорио о примању плате од стране сиромашне македонске цркве док је служио богатој коринтској цркви. Суштина на коју је желео да укаже коринтској цркви била је да они који проповедају Јеванђеље заслужују да буду плаћени за тај рад.

Десетак треба да буде употребљен са посебним циљем и мора тако да остане. »Десетак је одвојен за посебну намену. Он се не сме сматрати фондом за сиромашне. Он мора бити у потпуности посвећен за подршку онима који носе Божју поруку свету и не би смео да буде преусмераваан у друге сврхе.« (Елен Вајт, *Савети о приставској служби*, стр. 103. оригинал)

Прочитајте текст из 3. Мојсијевој 27,30. На које начине начело које уочавамо у овом стиху можемо данас применити на себе?

Бог има спрему за ветар (Јеремија 10,13), воду (Псалам 33,7), снег и град (О Јову 38,22), над којима има потпуну контролу. Међутим, Божја најдрагоценија спрема везана је за десетак. »А синовима Левијевим ево дајем у наследство све десетке од Израиља за службу њихову што служе у Шатору о састанка.« (4. Мојсијева 18,21) У овом стиху први пут се спомиње место на коме се десетак чува и данас је познат као »начело спреме«. Бог је касније дао налог Израиљцима да донесу десетке на место које Он изабере (5. Мојсијева 12,5.6). У Соломуново време, десетак је био враћан у јерусалимски Храм. Израиљци су лако схватили шта је »спрема« и где се налази када им је пророк Малахија рекао: »Донесите све десетке у спреме.« (Малахија 3,10) Спрема је представљала место на коме су се одржавале верске службе и где су Левити примали потребна средства.

Који су још називи употребљени у Светом писму за спрему? 1. Дневника 26,20; 2. Дневника 31,11-13; Немија 10,38.

Доношење светог десетка у спреме једини је образац приказан у Писму. Бог је приликом сваког давања имао главну спрему за руковање десетком. Адвентистички хришћани део су светске религије – Цркве у којој се начело спреме прихвата и примењује. Верници се охрабрују да врате десетке у област или мисију преко месних цркава чији су верници. Од благајника области или мисије проповедници примају плату.

»Како се Божје дело шири, захтеви за пружањем помоћи постаће све многобројнији и чешћи. Да би се тим захтевима могло удовољити, хришћани ће морати да послушају заповест: 'Донесите све десетке у спреме да буде хране у Мојој кући.' (Малахија 3,10) Када би они који себе сматрају хришћанима верно доносили Богу своје десетке и приносе, Његова ризница била би пуна. Тада не би било случајева прибегавања сајмовима, лутријама или друштвеним забавним приредбама да би тако била намирена средства за потпомагање Јеванђеља.« (Елен Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 338. оригинал)

Размислите шта би било када би људи слали своје десетке где год желе. Када би сви тако чинили, шта би се догодило са Божјим делом? Отуда, зашто је важно да прилажемо свој десетак тамо где припада?

ДЕСЕТАК И СПАСЕЊЕ ВЕРОМ

Прочитајте текст из Римљанима посланице 3,19-24. На какву је кључну истину, која је у средишту наше вере, овде указано? Зашто ово учење увек мора бити у основи наших веровања?

Суштина библијске поруке је да нико од нас не заслужује откупљење (Римљанима 3,23). Да га заслужујемо, било би то захваљујући заслугама или делима, а та мисао је супротна учењу Писма.

Прочитајте текст из Римљанима посланице 4,1-5. Шта ови стихови уче о благодати која стоји наспрот заслугама?

Дакле, спасење је дар (Ефесцима 2,8.9) усмерен онима који га не заслужују. Спасење је могуће зато што се заслуге Христове савршене жртве приписују нама. Када је реч о десетку, Бог нам не приписује никакве заслуге зато што га дајемо. Уосталом, ако је десетак Божји, какве заслуге можемо имати ако га враћамо Њему?

Давање десетка није чин који нас спасава, као што нису ни друга добра дела која смо створени да чинимо као хришћани. »Јер смо Његово дјело, саздани у Христу Исусу за дјела добра, која Бог напријед приправи да у њима ходимо.« (Ефесцима 2,10)

Ипак, враћање десетка открива наш став који је или понизан и поран или својевољан и пркосан, када је реч о томе шта Бог очекује од нас да чинимо. Ако волимо Бога, послушаћемо Га. Давање десетка је спољашњи израз нашег схватања да смо само пристави на овој Земљи и да све дугујемо Богу. Као што је Субота седмични подсетник да је Бог Створитељ и Откупитељ, враћање десетка има сличну улогу: подсећа нас да нисмо своји и да су наш живот и спасење дар од Бога. Као резултат препознавања те чињенице, живећемо животом вере, потврђујући да је давање десетка значајан израз те вере.

Шта текст из Јеванђеља по Луки 21,1-4. говори о томе шта значи живети вером?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Веома је лако заборавити да сваки дах, откуцај срца, сваки тренутак нашег постојања потиче само од Бога. У 17. поглављу Дела апостолских Павле говори Атињанима о правом Богу, који није само Створитељ («Бог који је створио свијет и све што је у њему», Дела 17,24) већ и «Онај који одржава наш живот» («Јер кроз Њега живимо, и мичемо се, и јесмо», Дела 17,28) Атињани нису познавали правог Бога. Ми Га као хришћани познајемо, и то схватање мора бити у средишту нашег начина живота. Бог има одређене захтеве за нас и ми морамо да живимо у складу са тим захтевима:

»Исто је и са Божјим захтевима према нама. Он предаје своје благо у руке људима, али захтева да се од тога верно одваја десетак за Његово дело. Он захтева да се овај део донесе у Његову ризницу. То треба предати Њему као Његову својину, тај део је свет и треба га користити за свете циљеве, за издржавање оних који носе вест спасења у све делове света. Он задржава за себе овај део да би средства стално притицала у Његову ризницу и да би се светлост истине могла однети онима који су близу и онима који су далеко. Извршавајући верно овај захтев, ми признајемо да све припада Богу.« (Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 6. свеска, стр. 386)

ЗА РАЗГОВОР:

1. »Време брзо пролази и вечност се приближава. Немојмо ускраћивати Богу оно што Му припада. Немојмо Му одбијати оно што, иако не може бити дато без заслуге, не може се одбити без штете. Он тражи цело срце, и дајмо га, јер је Његово и стварањем и откупљењем! Он тражи ваш ум, и дајте га, јер је он Његов. Он тражи ваша средства, дајте их, она су Његова.« (Елен Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 566. оригинал) Шта Елен Вајт мисли када каже: »Немојмо ускраћивати Богу оно што Му припада... иако не може бити дато без заслуге, не може се одбити без штете«? Шта себи ускраћујемо када не дајемо десетак?

2. Размишљајте више о идеји да сви верници чине са десетком шта желе; односно, да га усмеравају на циљеве које они сматрају вредним, насупрот »начелу спреме«. Зашто је то рђава замисао? Шта би се догодило нашој Цркви? Зашто би такво поступање изазвало страшне поделе међу нама?

3. У 21. поглављу Јеванђеља по Луки Исус је похвалио удовицу зато што је приложила свој новац у Храму упркос свој покварености која је тамо владала. Шта то говори онима који сматрају да могу да преусмере свој десетак зато што постављају питање како се њиме располаже?

ДАРОВИ ИЗ ЗАХВАЛНОСТИ

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 6,19-21; Ефесцима 2,8; 1. Петрова 4,10; Лука 7,37-47; 2. Коринћанима 8,8-15; 2. Коринћанима 9,6.7.

Текст за памћење: »Јер Богу тако омиље свијет да је и Сина својега Јединороднога дао, да ниједан који Га вјерује не погине, него да има живот вјечни.« (Јован 3,16)

Наш Бог је дарежљив Бог. Ову узвишену истину најснажније можемо уочити у Исусовој жртви. »Јер Богу тако омиље свијет да је и Сина својега Јединороднога дао, да ниједан који Га вјерује не погине, него да има живот вјечни.« (Јован 3,16) Или у следећем стиху: »Кад, дакле, ви, зли будући, умијете добре даре давати дјечи својој, колико ће више Отац небески дати Духа Светога онима који ишту у Њега.« (Лука 11,13)

Бог непрестано даје; то је одлика Његовог карактера. Зато ми, који настојимо да одражавамо такав карактер, треба, такође, да дајемо. Тешко је замислити израз који би указивао на већу супротност од таквог поступања од израза »себични хришћанин«.

Један од начина да вратимо што нам је даровано јесте путем дарова, прилога. Наши дарови представљају прилику да изразимо захвалност и љубав. Оног дана када Исус пожели добродошлицу откупљенима на Небу, видећемо оне који су прихватили Његову благодат и схватити да је њихово прихватање било омогућено нашим даровима.

Ове седмице осврнућемо се на важне видове дарова. Великодушно давање, било средстава, времена или талената, представља снажан начин да покажемо своју веру у животу и откријемо карактер Бога коме служимо.

»ГДЈЕ ЈЕ ВАШЕ БЛАГО«

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 6,19-21. Иако су нам ови стихови веома познати, како се, ипак, можемо ослободити снажног утицаја које овоземаљска блага могу вршити на нас? Види: Колошанима 3,1.2.

Речи »Јер гдје је ваше благо, ондје ће бити и срце ваше« (Матеј 6,21) јесте позив који Исус упућује. Пун значај ове изјаве може се уочити на основу претходна два стиха, у којима је упоређено сакупљање блага на Земљи са сакупљањем блага на Небу. Три речи које описују Земљу: мољац, рђа и лупежи (види: Матеј 6,19) указују колико су овоземаљска блага пролазна и привремена. Има ли неко ко још није схватио колико брзо овоземаљска добра пролазе? »На земљи је све непостојано, неизвесно и несигурно; подложно је пропадању, уништењу, крађи и губитку. Небо је потпуно другачије: све је вечно, трајно, сигурно и неуништиво. На Небу нема губитака.« (Аделина Алекс, *Beyond Blessings* [Nampa, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 2013], стр. 22)

Погледајте своју имовину. Чак и ако поседујете мало, пре или касније већи део тога ћете одбацити. Изузетак може бити породична баштина. Међутим, мудри пристав треба да се постара да своје благо чува на Небу. Тамо, за разлику од прилика овде на Земљи, не морате да бринете о губитку свега, о крадљивцима и лупежима.

Текст из Јеванђеља по Матеју 6,19-21. садржи једну од најважнијих мисли о приставској служби. Ваше благо вуче, приморава, привлачи, мами ваше срце, поставља му захтеве, и управља њиме. У материјалистичком свету ваше срце иде за вашим благом, тако да је од суштинског значаја где се оно налази. Што смо више усредсређени на овоземаљске потребе и користи, теже нам је да размишљамо о ономе што је небеско.

Исповедати веру у Бога, а чувати своје благо овде на Земљи је лицемерство. Наша дела морају бити у складу са нашим речима. Своја овоземаљска блага видимо »по гледању«, али своје прилоге морамо »по вери« да посматрамо као благо на Небу (2. Коринћанима 5,7). Наравно, иако треба да обезбедимо средства за своје потребе (чак и пензију), врло је важно да увек имамо на уму ширу слику, вечност.

Прочитајте текст из Јеврејима посланице 10,34. Шта Павле у овом стиху истиче о супротности између блага на Земљи и блага на Небу?

ПРИСТАВИ БОЖЈЕ БЛАГОДАТИ

Шта нам је још према тексту из Ефесцима посланице 2,8. Бог дао?

Благодат је »незаслужена наклоност«. То је дар који не заслужујемо. Бог је излио своју благодат на ову планету и, ако је не одбацимо, она ће досегнути и променити наш живот, сада и у вечности. Сво небеско богатство и сила утеловљени су у дару благодати (2. Коринћанима 8,9). Чак су и анђели задивљени овим коначним даром (1. Петрова 1,12).

Нема сумње: од свега што нам Бог даје, благодат дарована у Исусу Христу најдрагоценији је дар од свих. Без благодати, били бисмо без наде. Жалостан утицај греха на људски род је превелики да би га се људи икад ослободили. Чак и послушност Божјем закону није могла да нам донесе живот. »Еда ли је, дакле, закон противан обећањима Божијим? Боже сачувај! Јер да је дат закон који може оживљети, заиста би од закона била правда.« (Галатима 3,21) Уосталом, ако би неки закон могао да нас спасе, био би то Божји закон. Међутим, Павле каже да чак и тај закон то не може учинити. Ако будемо спасени, бићемо спасени благодаћу.

Прочитајте текст из 1. Петрове 4,10. Како је приставска служба повезана са благодаћу? Објасните како служење Богу и другима приказује Његову благодат?

Петар је рекао да будући да смо примили дар Божје благодати, треба заузврат да будемо »пристави различне благодати Божје«. (1. Петрова 4,10) Другим речима, пошто нам Бог даје дарове, ми треба да вратимо од онога што нам је дато. Оно што смо примили благодаћу није нам дато само за наше задовољство и корист, већ ради унапређења Јеванђеља. Бесплатно нам је дато (на шта се благодат односи); бесплатно, онда, треба да дајемо на сваки могући начин.

Размислите о свему што вам је Бог дао. На које начине можете бити пристав благодати која вам је бесплатно дата?

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 7,37-47. Како нас овај извештај учи о одређеним побудама када Богу приносимо дарове?

Марија је ушла у собу и угледала Исуса за столом. Разбила је алабастерску бочицу скупог нардовог уља и излила на Њега. Неки су сматрали да је њен поступак био неприкладан, с обзиром да је живела недозвољеним начином живота.

Међутим, Марија је била ослобођена злих духова (Лука 8,2). Такође, пошто је присуствовала Лазаревом васкрсењу, њено срце испунило се захвалношћу. Како је мирис био најдрагоценији предмет који је поседовала, био је то начин да покаже своју захвалност Исусу.

Овај извештај указује из каквих побуда треба да дајемо своје дарове: из захвалности. Уосталом, како иначе треба да одговоримо на непроцењиви дар Божје благодати? Његова великодушност нас, такође, подстиче да дајемо, а када се удружи са нашом захвалношћу, онда заједно утичу на прилагање значајних дарова, укључујући наше време, таленте, благо и снагу.

Прочитајте следеће текстове: 2. Мојсијева 34,26; 3. Мојсијева 22,19-24; 4. Мојсијева 18,29. Иако се оквир потпуно разликује од данашњег, које начело треба да издвојимо из ових текстова у вези са нашим даровима?

Наши најбољи дарови могу изгледати недовољни у нашим очима, али су значајни у Божјим. Давати Богу најбоље показује да Га стављамо на прво место у свом животу. Ми не дајемо дарове да бисмо стекли наклоност, већ дајемо шта имамо из захвалности за оно што нам је дато у Христу Исусу.

»Потпуна посвећеност и добротинство, покренути благодарношћу и љубављу, дају и најмањем дару добровољне жртве Богу угодан мирис, чинећи прилог непроцењиво вредним. Међутим, када добровољно предамо своје Искупитељу све што можемо дати, ма колико то за нас било драгоцено, када свој дуг захвалности према Богу схватимо онаквим какав је, онда ће нам све што дајемо изгледати сасвим недовољно и сиромашно. Али када анђели те наше прилоге, који и нама самима изгледају тако незнатни, принесу престолу милости као мирисни кад тамјана, они бивају прихваћени.« (Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 3. свеска, стр. 397)

У претходној лекцији запазили смо извештај о удовичином великодушном дару. Иако мали у поређењу са другим даровима, био је великодушан јер је показивао праву порироду њеног карактера и срца, наводећи Исуса да каже: »Ова сиромашна удовица метну више од свију.« (Лука 21,3)

Само Бог (Јаков 4,12) зна наше праве побуде (Приче 16,2; види: 1. Коринћанима 4,5). Добра дела могуће је чинити из погрешних побуда. Дати од изобиља не захтева много вере, али поднети жртву дајући другима може заиста пренети снажну поруку о томе какво је наше срце.

Прочитајте текст из 2. Коринћанима 8,8-15. Шта Павле овде говори о давању и побудама из којих дајемо? Какво начело можемо извући из овог текста у вези са приставском службом?

Из каквих год побуда да дајете, оне се налазе у распону од ега до алтруизма. Борба у овој области између себичности и давања води се чешће од било које друге духовне борбе. Себичност ће охладити срце које је некада горело за Бога. Проблеми настају када пустимо себичност у своје хришћанско искуство. Односно, проналазимо начине да оправдамо своју себичност и то чинимо у Христово име.

Крајњи резултат се своди на једну реч: љубав. А љубав се не може испољити без самоодрицања, спремности да дамо себе, чак и да поднесемо одређену жртву, за добро других.

Уколико се Божја љубав не види у нашем животу, наша давања неће одражавати Божју љубав. Себично срце је склоно да воли само себе. Морамо молити Бога да обреже наше срце (види: 5. Мојсијева 10,16) да бисмо научили да волимо као што смо вољени.

Љубав, основа сваког истинитог добротворства, обухвата целокупно хришћанско добротворство. Божја љубав која се излива на нас надањује нас да заузврат покажемо љубав, која је истински најузвишенија победа за давање.

Шта је погрешно, ако има ичег погрешног, у драговољним прилозима који су дати више из осећања дужности него из љубави?

Ако је Христос дошао да нам открије Божји карактер, једна би појединост требало да буде јасна до сада: Бог нас воли и жели нам само најбоље. Он тражи од нас да чинимо само оно што ће бити за наше добро, не што ће нам нанети штету. То, такође, укључује Његов позив да будемо великодушни и радосни даваоци онога што је нама даровано. Драговољни и великодушни прилози које дајемо исто толико представљају добро за нас, даваоце, колико и за оне који их примају. Само они који дају на овај начин могу знати колико је благословеније давати него примати.

Прочитајте текст из 2. Коринџанима 9,6.7. Како овај текст сажето приказује шта давање представља?

Давање великодушног прилога може да буде и треба да буде веома личан, духован чин. То је дело вере, израз захвалности за оно што нам је даровано у Христу.

Као и у случају сваког другог чина вере, давање само појачава веру, јер је »вјера без дјела мртва«. (Јаков 2,20) Нема бољег начина да појачате веру осим да живите у складу са њом, што значи да чините оно што проистиче из вере, што извире из ње. Када дајемо, драговољно и великодушно, ми на свој начин приказујемо Христов карактер. Учимо више о томе какав је Бог стичући искуства са Њим у ономе што чинимо. Дакле, овакво давање изграђује поверење у Бога и пружа прилику да »испитамо и видимо како је добар Господ; благо човјеку који се узда у Њ«. (Псалам 34,8)

»Тако ће постати јасно да је слава која блиста са Христовог лица слава самопожртвовне љубави. У светлости са Голготе видеће се да је закон те љубави пуне самоодрицања, закон живота за Земљу и Небо; да љубав која 'не тражи своје' има свој извор у Божјем срцу; да се у Ономе који је био кротак и понизан открио карактер Онога који пребива у светлости којој ниједан човек не може приступити.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 20. оригинал)

На које начине сте доживели раст своје вере захваљујући драговољном и несребичном давању онога што вам је даровано?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»Дух великодушности је дух који влада на Небу. Дух себичности је со-
тонин дух. Христова пожртвовна љубав открила се на крсту. Да би чо-
век могао да буде спасен, Бог је дао све што је имао, а затим је предао
и самог Себе. Христов крст позива на добротворство сваког следбени-
ка нашег милостивог Спаситеља. На њему је јасно приказано начело
давања. Када се спроводи истинском дарезљивошћу, и добрим дели-
ма, оно је прави плод хришћанског живота. Начело људи овог света
је узимање и они мисле да ће на тај начин осигурати срећу; али куда
год пошли, плод је беда и смрт.« (Елен Вајт, *Advent Review and Sabbath
Herald*, 17. октобар 1882)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Шта себичност чини толико супротном Христовом духу? Шта мо-
жемо учинити да се заштитимо од тог урођеног става палог људског
бића?
2. »Сваки по вољи својега срца, а не са жалошћу или од невоље; јер
Бог љуби онога који драговољно даје.« (2. Коринћанима 9,7) Грчка
реч преведена као »драговољно« јавља се само једном у Новом заве-
ту и представља реч од које је настала реч »весео«. Шта то говори о
личном ставу приликом давања?
3. Наведите све што вам је даровано у Христу. Молите се за то што
сте забележили. Како нас ова листа учи о томе какав одговор тре-
ба да дамо због свега што нам је дато? У исто време, чему нас наша
листа учи о томе како чак и наши најбољи дарови, дати из најбољих
побуда, могу изгледати безначајно у поређењу са оним што смо при-
мили?
4. Зашто себичност представља пут на коме ћемо сигурно бити не-
срећни?
5. Сетите се некога из своје црквене породице ко има одређене по-
требе. Шта бисте могли учинити већ сада, што би помогло у служби
овој особи или особама? Шта можете учинити, чак и ако то изискује
болно подношење жртве са ваше стране?

УЛОГА ПРИСТАВСКЕ СЛУЖБЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Колошанима 1,16-18; Јеврејима 4,14-16; 3. Јованова 3; 1. Мојсијева 6,13-18; Откривење 14,6-12; 1. Петрова 1,15.16.

Текст за памћење: »Јер Бог нас не дозвола на нечистоту, него у светост.« (1. Солуњанима 4,7)

Због свеобухватности приставске службе, лако је збунити се гледајући ту велику слику. Приставска служба је једноставна, а ипак у исто време и сложена, и отуда може лако бити погрешно схваћена. Међутим, ни хришћанин ни Црква не могу да постоје или делују без ње. Бити хришћанин такође значи бити добар пристав.

»Приставска служба није теорија нити идеја, већ радни програм. Она је уистину хришћански закон живљења... Неопходна је за одговарајуће разумевање живота, и важна за право, суштинско верско искуство. Она није само питање умног одобравања, већ је чин воље и одређеног, одлучног деловања који додирује сваку област живота.« (Лирој Е. Фром, *Stewardship in Its Larger Aspects* [Mountain View: Calif., Pacific Press Publishing Association, 1929], стр. 5)

Која суштинска начела показују шта значи бити хришћански пристав? Ове седмице проучаваћемо више о улогама које приставска служба има у хришћанском животу? Учинићемо то помоћу занимљиве аналогије: колског точка.

ХРИСТОС КАО СРЕДИШТЕ

Исус је средишња личност у целој Библији (Јован 5,39), и зато треба да сагледамо у каквом смо односу са Њим. Он је платио казну за грех и »откуп је за многе« (Марко 10,45). Исус има сву власт на Небу и на Земљи (Матеј 28,18), и све је у Његовим рукама (Јован 13,3). Његово име је узвишеније од свих осталих, и једнога дана свако колено покло-ниће се пред Њим (Филибљанима 2,9-11).

»Исус је живо средиште свега.« (Елен Вајт, *Евангелизам*, стр. 186. оригинал)

Христос је срж наше приставске службе и извор наше силе. Захваљујући Њему ми водимо живот вредан живљења, показујући сви-ма да је Он главно средиште нашег живота. Павле је доживео многе невоље, али без обзира где се налазио или шта му се догађало, његова највиша животна вредност била је следећа: »Јер је мени живот Хри-стос, а смрт добитак.« (Филибљанима 1,21)

Прочитајте следеће текстове: Колошанима 1,16-18; Римљанима 8,21; 2. Коринћанима 5,17. Шта ови текстови говоре о средишњој Исусовој улози у свему што се нас тиче?

Нема искрене приставске службе ако Христос није у нама (Гала-тима 2,20). Он је средиште »блажене наде« (Титу 2,13), »И Он је прије свега, и све је у Њему« (Колошанима 1,17). Управо као што је осовина средиште точка и носи тежину кола, Христос је средиште у животу сваког пристава. Као што чврста осовина пружа стабилност, омогућа-вајући точковима да се окрећу, Исус је, такође, чврсто и постојано средиште нашег хришћанског искуства (Јеврејима 13,8). Његов утицај треба да делује на све што мислимо и чинимо. Сви видови приставске службе окрећу се око Христа и у Њему проналазе своје упориште.

»Јер без Мене не можете чинити ништа.« (Јован 15,5) У средишту приставске службе не налази се безначајна празнина већ живи Хри-стос, који делује у нама у напору да обликује наш карактер сада и за сву вечност.

Једно је рећи да је Исус суштина нашег живота, а друго живети у складу са тим. Како можете бити сигурни да Исус заиста живи у вама као што је обећао да ће живети ако Му то дозволите?

Обично не размишљамо о Светињи у оквиру приставске службе. Ипак, веза постоји, јер је Светиња веома важан чинилац у нашем систему веровања, а приставска служба је део тог система. »Темељ наше вере је правилно разумевање (Христове) службе у небеској Светињи.« (Елен Вајт, *Евангелизам*, стр. 221. оригинал) Од највећег је значаја да схватимо улогу приставске службе у светлости овог библијског појма.

У 1. О царевима 7,33. описан је колски точак. Приказаћемо учење о Светињи као главчину точка. Главчина се спаја са осовином и пружа већу чврстину точку док се окреће. Искусивши смрт и победоносно васкрсење (2. Тимотију 1,10), Христос је захваљујући својој смрти постао темељ службе у Светињи (Јеврејима 6,19.20) и пружа чврстину нашој вери. Он из Светиње служи у нашу корист овде на Земљи (види: Јеврејима 8,1.2).

»Ослањајући се на принцип *Sola Scriptura* (само Библија), библијски адвентизам гради свој доктринарни систем из општег гледишта учења о Светињи.« (Фернандо Канале, *Secular Adventism? Exploring the Link Between Lifestyle and Salvation* [Lima: Peru, Peruvian Union University, 2013), стр. 104.105)

Шта следећи стихови говоре о Исусовој служби у Светињи? 1. Јованова 2,1; Јеврејима 4,14-16; Откривење 14,7.

Учење о Светињи помаже да откријемо узвишену истину о спасењу и откупљењу, која се налази у средишту целокупне хришћанске теологије. У Светињи не запажамо само Христову смрт поднету за нас, већ и Његову службу у небеској Светињи. Такође, у Светињи над светињама можемо видети важност Божјег закона и стварност коначног суда. Главно у свему томе је обећање о откупљењу које нам је омогућено проливањем Исусове крви.

Улога приставске службе је одражавање живота који се држи узвишене истине о спасењу, откривене у учењу о Светињи. Што дубље схватамо шта је Христос учинио за нас и шта сада чини у нама, ближе ћемо прићи Христу, Његовој служби, мисији, учењу и плановима које има за оне који у свом животу примењују начела приставске службе.

Прочитајте текст из Јеврејима посланице 4,14-16. Шта проналазимо у овом тексту везано за своју борбу са грехом, собом и себичношћу? Како примамо снагу и наду из ових датих обећања?

Учења о Светињи је важно, јер је у њему приказана узвишена истина о спасењу и значењу крста. Сва наша учења, на овај или онај начин, морају бити повезана са обећањем Јеванђеља и спасењем. Попут жбица на точку, друга учења произлазе из узвишене истине о спасењу вером у Христа.

»Христова жртва као помирење за грех је велика истина око које се роје све остале истине... Они који проучавају Откупитељево узвишену жртву расту у благодати и знању.« (Елен Вајт, *The SDA Bible Commentary*, 5. свеска, стр. 1137)

Шта је Исус мислио да каже када је Себе назвао »истином« у Јеванђељу по Јовану 14,6? Упоредите овај стих са текстом из Јеванђеља по Јовану 17,17. Како треба да се односимо према Истини? 3. Јованова 3.

Наша доктринарна веровања утичу на то ко смо и у ком правцу идемо. Доктрине нису само апстрактне теолошке идеје; свака права доктрина утемељена је у Христу, и свака на различите начине треба да утиче на наш начин живота. У ствари, могли бисмо оправдано рећи да је наш идентитет као адвентистичких хришћана укорењен у нашим доктринарним учењима више него у било чему другом. Учења која проистичу из Библије су, дакле, та која нас чине да будемо оно што јесмо као адвентистички хришћани.

Улога приставске службе је да нам помогне да живимо у складу са истином каква је у Исусу, и да позитивно утиче на наш квалитет живота. »Јер Га чувате и у Њему се научисте, као што је истина у Исусу, да одбаците, по првоме живљењу, старога човјека, који се распада у жељама праварљивијем: И да се обновите духом ума својега, и обучете у новог човјека, који је саздан по Богу у правди и у светињи истине.« (Ефесцима 4,21-24)

У овом тексту проналазимо шта значи не само познавати истину, већ и живети у складу са њом. Бити пристав не значи само веровати у одређена учења, ма колико та учења била истинита; бити пристав значи применити те истине у свом животу и у свом односу са другим људима.

Бог је само два пута упозорио свет на катастрофу која се ближи: једном је опомену упутио Ноју (1. Мојсијева 6,13-18; Матеј 24,37), а други пут је опомену упутио преко Троструке анђеоске вести (Откривење 14,6-12). Ове поруке повлаче завесу и откривају јединствено сагледавање будућих догађаја у свету. Наше разумевање ових порука се продубљивало током времена, али порука и налог и даље гласе да се оправдавамо вером у Христа, што је »неоспорно вест трећег анђела«. (Елен Вајт, *Евангелизам*, стр. 190. оригинал) Другим речима, у средишту наше садашње поруке, поруке коју смо позвани да објављујемо свету, налази се Исус и Његова велика жртва принета за нас.

Прочитајте текст из Откривења 14,6-12. Шта је суштина ових порука? Шта оне поручују свету? Каква одговорност лежи на нама у вези са овим порукама, и како се приставска служба уклапа у то?

Наша мисија као адвентистичких хришћана је да изложимо истину Троструке анђеоске вести у оквиру припреме за Други Христов долазак. Људи морају имати прилику да одлуче о вечности. Улога приставске службе је сарадња са Богом у мисији (2. Коринћанима 5,20; 6,1-4).

»У посебном смислу, адвентистички хришћани постављени су у свету да буду стражари и носиоци видела. Њима је поверено последње упозорење свету који пропада. Њих је обасјала прекрасна светлост из Божје речи. Њима је додељен посао најсвечаније врсте – објављивање Прве, Друге и Треће анђеоске поруке. Нема ниједнога другог посла који би био тако важан. Они ничему другоме не смеју дозволити да заокупи њихову пажњу.« (Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 9. свеска, стр. 19)

Обруч точка је близу тачке додиривања са тлом и представља мисију Троструке анђеоске вести. Њен задатак је да у теолошком смислу не зађемо са правог пута и да утврди нашу одговорност у догађајима последњих дана. Ми треба да будемо пристави ове поруке, објављујући је свету.

Док размишљамо о догађајима последњих дана, веома је лако да упаднемо у замку одређивања датума. Они имају своју улогу, али како, док настојимо да проповедамо ову поруку свету, можемо бити сигурни да Исус и жртва коју је поднео заузимају право место у нашем животу?

ПРИСТАВСКА СЛУЖБА

Христос жели да живимо светим животом. Његов живот је оличење светости и како суштинска приставска служба треба да изгледа (Јеврејима 9,14). Својим животом и свим што нам је поверено треба да управљамо по Божјој вољи. Приставска служба је израз те светости.

Упоредите следеће текстове: 1. Петрова 1,15.16. и Јеврејима 12,14. Шта значи »бити свет« и »светост«? Како се то односи на нашу приставску службу?

Римљани су установили да ће колски точак трајати дуже ако се слој гвожђа излије око обруча точка. Мајстори су загревали метал да би се довољно раширио и излио дуж обруча. Под утицајем хладне воде скупљао се и чврсто приањао. Тако је гвоздени обруч био у додиру са тлом док се точак окретао.

Гвоздени слој на обручу може да представља појам приставске службе. Ово је тренутак истине, када наш духовни живот долази у додир са свакодневним животом, када се наша вера сусреће са животним успонима и падовима кроз успехе и неуспехе, када наша веровања постају стварна у жестоким борбама из свакодневног живота. Приставска служба је спољашњи омотач, показатељ ко смо и шта чинимо. Она сведочи о нашем понашању и о томе колико добро управљамо својим животом. Наша свакодневна дела која откривају Христа су попут гвожђа на точку који додирује тло.

Дела имају снажан утицај и морају бити под управом посвећености Христу. Треба да живимо у следећем уверењу и обећању: »Све могу у Исусу Христу, који ми моћ даје.« (Филипљанима 4,13)

»Посвећење душе деловањем Светог Духа у ствари је усађивање Христове природе у људску природу. Еванђеоска Христова религија је живот – живо, активно начело. То је Христова благодат откривена у карактеру и изражена добрим делима. Начела Јеванђеља не могу се одвојити од било којег дела практичног живота. Свака област хришћанског искуства и рада мора да буде слика Христовог живота.« (Елен Вајт, *Поуке великог Учитеља*, стр. 384. оригинал)

Осврните се на свој свакодневни живот, свакодневно искуство. Шта у вашем животу открива чињеницу да је Христос у вама, да делује у вама, стварајући од вас новог човека? Какве одлуке треба да донесете да би се Његова светост открила у вама?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Понекад се са колских точкова морао скинути слој гвожђа због ширења насталог ударањем метала о пут. Ово уклањање гвожђа захтевало је мукотрпно и дуго ударање чекићем по гвозденом обручу. Уклањање гвозденог обруча представља приставску службу као практично посвећење. То значи имати Христов ум када реагујемо у свим видовима живота, чак и када је процес тежак и болан. Било да се овај процес односи на нашу употребу новца, породичне односе, запослење, да именујемо само неколико, треба да одговоримо у складу са Христовом вољом. Понекад, као што сви добро знамо, ову поуку можемо научити само ако доживимо одређене тешке ударце.

Није лако скинути слој гвожђа. Нити је лако очистити људски карактер. Размислите о Петровом искуству. Свуда је ишао са Исусом, али није очекивао да ће ове речи сићи са Исусових усана: »А Ја се молих за тебе да твоја вјера не престане; и ти кадгод обративши се утврди браћу своју.« (Лука 22,32) Убрзо пошто се одрекао Исуса, Петар је доживео промену у свом животу, али тек после веома болног и тешког искуства. У одређеном смислу, његова приставска служба била је очишћена. Петар се поново обратио и његов живот је пошао у новом правцу, али тек после доживљеног ударца.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Како је практична посвећеност повезана се Исусовим налогом »нека се одрече себе и узме крст свој и иде за Мном«? (Лука 9,23) Шта је разапето? (Галатима 6,14) Како овај стих приказује процес посвећења? Како нам практично посвећење помаже да познамо Божји ум? (1. Коринћанима 2,16)

2. Шта из свог личног искуства можете рећи колико вас болна искушења уче снажним поукама о хришћанском животу и следбеништву? Нека они ученици у разреду којима није непријатно разговарају о тим искуствима и шта су из њих научили. Шта такође можемо научити из искустава других?

3. Размислите о другим веровањима којих се ми као адвентистички хришћани држимо, о Суботи, стању мртвих, стварању, Другом доласку, итд. На које начине ова различита веровања треба да утичу на наше понашање?

ДУГ – СВАКОДНЕВНА ОДЛУКА

Текстови за проучавање у току седмице: Псалом 37,21; Матеј 4,3-10; Матеј 6,33; 5. Мојсијева 28,12; Приче 13,11; Приче 21,5; 2. Коринћанима 4,18.

Текст за памћење: »Подajte, дакле, свакоме шта сте дужни: коме, дакле, порезу, порезу; а коме царину, царину; а коме страх, страх; а коме част, част. И не будите никоме ништа дужни осим да љубите један другога; јер који љуби другога закон испуни.« (Римљанима 13,7.8)

Понекад можете имати среће и пронаћи некога ко је вољан да вам позајми новац. Можда та особа то чини из чистих побуда, односно, она заиста жели да вам помогне да изађете из новчаних тешкоћа. Међутим, у већини случајева, људи не позајмљују новац подстакнути добротом, већ зато што желе да зараде више (вашег) новца заузврат.

Треба да чинимо све што можемо да избегнемо дуг. Наравно, у одређеним приликама, као што је куповина куће или аутомобила, изградња цркве, школовање, треба да позајмимо новац. Али то морамо учинити мудро, са циљем да отплатимо дуг што је пре могуће.

Морамо бити пажљиви. Трошење новца који немамо представља отворена врата за Божји народ да »жељу и љубав према овоземаљском благу учине владајућим особинама у свом карактеру. Докле год ове особине владају, спасење и благодат су по страни«. (Елен Вајт, *Early Writings*, стр. 267)

Треба да унапредимо своје вештине и способности да бисмо постали дисциплиновани и чинили све што можемо да избегнемо дугове. Ове седмице проучаваћемо о томе шта Библија говори о дугу.

Пророци и Јелисије секли су дрва поред реке Јордан када »паде му сјекира у воду; а он повика говорећи: Авај господару, још је у наруч узета (позајмљена)«. (2. О царевима 6,5) Глагол »позајмити« значи користити са дозволом нешто што припада другоме. Ова дозвола носи са собом ризик и одговорност. Позајмљен новац се нимало не разликује од позајмљене секире, осим што може доћи до озбиљнијих последица ако се погрешно употреби.

Једини разлог зашто позајмљујемо новац јесте да га потрошимо. На себе преузимамо новчани ризик сматрајући да можемо да вратимо дуг и да неће бити никаквих финансијских изненађења у будућности. Међутим, ми не знамо шта нас чека у будућности (Књига проповедника 8,7), отуда позајмљивање новца увек уводи одређени ризик.

Шта следећи текстови говоре о дугу?

Псалам 37,21. _____

Књига проповедника 5,5. _____

5. Мојсијева 28,44.45. _____

Ми можемо позајмити новац у жељи да га мудро употребимо, али искушење да потрошимо новац који имамо, укључујући и позајмљен новац, може нас увести у велике потешкоће. Трошење позајмљеног новца омогућава многим да живе на начин који себи не могу приуштити. Искушење да позајмимо и потрошимо новац је одлика потрошачке културе која утиче и на богате и на сиромашне. Када смо у искушењу, треба да затражимо Божју помоћ (1. Коринћанима 10,13), зато што позајмљивање може постати проклетство (5. Мојсијева 28,43-45).

Не негујте рђаву навику позајмљивања новца. Ако га већ имате, такав новац, вратите га што је пре могуће. Треба да научимо да мудро трошимо и будемо господари Божјег новца, а не да он управља нама.

Да поново нагласимо, постоје околности у којима је потребно да позајмимо новац. Али то морамо учинити опрезно и са намером да сав новац вратимо чим будемо у могућности.

Какве духовне опасности вребају особу која западне у превелик дуг?

»И Јаков даде Исаву хљеба и скуханога лећа, и он се наједе и напи, па уста и отиде. Тако Исав није марио за првенаштво своје.« (1. Мојсијева 25,34) Исав, груб човек који је већину свог времена проводио напољу, поводио се за својим жељама. Када је осетио мирис братовљевог куваног јела, одмах је зажелео да га проба, иако сигурно није умирао од глади. Вођен својим осећањима, дозволивши да налет тог једног тренутка надвлада разум, мењао је своје првенаштво за тренутно задовољство. Када је пожелело да га врати, »ако га и са сузама тражаше« (Јеврејима 12,17), није га примио.

Насупрот овоме, имамо Исусов пример. После 40 дана поста и изгладнелости, Исус је три пута био кушан од стране сотоне (Матеј 4,3-10). Међутим, сагледавши искушења у правом светлу, чак и у свом стању телесне слабости, није попустио задовољству. Исус је живео цео свој живот одричући се грешних задовољстава и уживања, показујући на тај начин да и ми можемо имати силу над грехом. Исус није продао или изгубио своје првенаштво и Он нас све позива да будемо Његови сунаследници (Римљанима 8,17; Титу 3,7). Ми чувамо своје првенаштво следећи пример, који нам је Исус оставио када је био кушан (1. Коринћанима 10,13).

Најбоље што овај свет може да понуди јесте да стекнемо одређено искуство овде и сада, зато што нам не може понудити искуство у будућности. Живот окренут себи у супротности је од живота посвећеног Богу.

Шта следећи текстови уче о могућим опасностима тренутних задовољстава, чак и кад су верни људи у питању? 2. Самуилова 11,2-4; 1. Мојсијева 3,6; Филибљанима 3,19; 1. Јованова 2,16; Римљанима 8,8.

Жеља за тренутним задовољствима указује на необуздан ум; он је непријатељ стрпљења који поткопава дугорочне циљеве, исмејава и омаловажава одговорност. Одлагање задовољства је начело које се стиче; оно је животна вештина која нам помаже да се изборимо са одређеним приликама и притисцима, нарочито са искушењима која овај свет нуди, као што је безумно позајмљивање новца од других људи. Ова мисао, међутим, није широко прихваћена у свету изграђеном на попуштању ради тренутне награде, привременим решењима и брзом богаћењу. Када једном доживимо тренутно задовољство, већа је вероватноћа да ћемо стално бирати краткорочну награду. Пристави Божјих дарова не смеју упасти у такву замку.

ЖИВЕТИ У СКЛАДУ СА СРЕДСТВИМА КОЈА ИМАМО

»Драгоцјено је благо и уље у стану мудрога, а човјек безуман прождире га.« (Приче 21,20) Овај текст упоређује службу пристава који је чуваран и одговоран са расипним и неумереним трошењем. Безумни људи не праве никакве планове за живот у складу са својим примањима. Они похлепно троше средства која су им на располагању, чак и позајмљена, сматрајући да је мудрост у управљању новцем или штедљив начин живота бремене, попут нежељене дијете. Чак и када је потребно да позајмимо новац, за куповину куће на пример, морамо то учинити после пажљивог разматрања и схватања да треба да живимо у складу са средствима која имамо.

Богати људи захваљујући свом богатству могу да живе у складу са оним што имају. Њихов проблем огледа се у томе што они увек брину о свом богатству и како да га очувају. Када људи поседују мало и живе само од месечних примања, они брину о томе како да се издржавају, не о богатству. Ипак, Библија саветује како да живимо у складу са средствима којима располажемо. Павле каже да размотримо здраву једноставност: »А кад имамо храну и одјећу (може да обухвата и дом), овијем да будемо довољни.« (1. Тимотију 6,8) Павле овоземаљска добра не сматра толико важним јер је за њега живот Христос и то му је довољно (Филипљанима 1,21).

Које начело морамо пре свега запамтити? Матеј 6,33. Како можемо бити сигурни да свој живот живимо на овај начин?

О својим средствима треба да размишљамо не као о приходима, већ изворима којима треба одговорно да управљамо. Планирање буџета је метод који нам може помоћи да извршимо овај задатак. Планирање буџета је вештина која се учи и о којој треба пажљиво проучавати. Дисциплинованост и труд потребни су да бисмо били успешни у прављењу уравнотеженог финансијског плана (Приче 14,15). Ако се посветимо томе да постигнемо успех у остваривању планова везаних за располагање новцем, избећи ћемо понижавајуће грешке на финансијском пољу.

Ако имате проблема са управљањем новчаним средствима, уредите буџет. То не мора да буде сложено. Једноставно можете да утврдите укупан износ издатака за неколико месеци, а затим да их подједнако распоредите у својим месечним трошковима. Суштина је да живимо у складу са својим средствима и да без обзира на све чинимо све што је у нашој моћи да избегнемо дуг.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 14,27-30. Исус у овим стиховима приказује цену учеништва дајући пример градитеља који процењује колико ће га коштати изградња куле и шта се догађа ако не може да је заврши. Какву поуку о приставској служби можемо одавде извући?

РЕЋИ »НЕ« ЗАДУЖИВАЊУ

Прочитајте текст из 5. Мојсијеве 28,12. Шта овај текст говори о преликом задуживању? Какво начело уочавамо у њему?

Чин здравог разума је избегавати дуг колико год је то могуће. Писмо нас, такође, одвраћа од тога да јамчимо за туђе дугове (Приче 17,18; 22,26). Дуг утиче на будућност и обавезује нас да се покоримо његовим захтевима иако смо у слабом финансијском положају. Дуг не мора да буде развратан, али он не јача наш духовни живот.

»Мора строго да се пази на економичност или ће настати велики дуг. Држите се граница. Клоните се задуживања као што се јежите од губе.« (Елен Вајт, *Савети о приставској служби*, стр. 272. оригинал)

Дуг може постати финансијско ропство које нас чини »слугом онеме који даје«. (Приче 22,7) Будући да је дуг толико уткан у уређење нашег економског света, ми га сматрамо уобичајеним. Уосталом, читави народи су задужени; зашто појединци не би били? Међутим, погрешно је заузети овакав став.

»Учини свечани завет са Богом да ћеш Његовим благословом отплатити своје дугове и затим никоме немој дуговати ништа, макар живео на кашама и хлебу. Једноставно је напунити сто тако што ћеш из свог џепа извадити још новца. Води бригу о ситнини, а новац ће се бринути о себи. Новчић овде и новчић онде које потрошиш за ово или оно, ускоро постају велика сума. Одричи се барем док си огрезао у дуговима... Немој посустати, немој се обесхрабрити нити се враћај на старо. Одрекни се укуса, супротстави се угађању апетиту, уштеди новац и отплати своје дугове. Врати их што је брже могуће. Када будеш могао поновно да стојиш усправно као слободан човек који никоме ништа не дугује, постићи ћеш велику победу.« (Елен Вајт, *Савети о приставској служби*, стр. 257. оригинал)

Дуг је слаб темељ да би хришћани могли стајати на њему. Он може да нанесе штету нашем духовном искуству и утиче на нашу способност да новчано подупиремо Божје дело. Ономогућава нам да дајемо другима са поверењем и краде прилике да примимо Божје благослове.

Какве одлуке вам управо сада могу помоћи да избегнете непотребан дуг? Чегга треба да се одрекнете да се не бисте задуживали?

Мрави раде да би прикупили храну за зиму (Приче 6,6-8). Ми поступамо мудро попут њих, када по навици штедимо новац за одређену намену. Сврха штедње је да имамо доступна средства за животне трошкове или потребе насупрот трошењу или гомилању онога што зарадимо. Управљање новцем захтева мудрост, планирање буџета и дисциплину. Ако само штедимо за себе, ми присвајамо Божја добра уместо да управљамо њима.

»Беспотребно потрошен новац представља двоструки губитак. Не само да га више немамо, већ више не постоји ни могућност да њиме зарадимо више. Ако смо га ставили у страну, могао би бити умножен на Земљи штедњом или на Небу давањем... Штедња је дисциплина која развија власт над новцем. Уместо да дозволимо да нас новац поведе гдегод наши прохтеви нагињу, ми преузимамо контролу.« (Ренди Ц. Алкорн, *Money, Possessions and Eternity* [Carol Stream: Illinois, Tyndale House Publishers, 2003], стр. 328)

Прочитајте следеће текстове: Приче 13,11; 21,5; 13,18. Какви практични савети нам у овим стиховима могу помоћи да се боље суочимо са новчаним питањима?

Пристави штеде за породичне потребе и улажу у Небо када управљају Божјом имовином. Није важно колико поседујемо, већ да ли поступамо према библијском плану управљања, у каквим год да смо новчаним приликама. За породичне потребе треба мудро штедети. Да бисте смањили губитке, улажите у различите ствари да не бисте изгубили све уколико једна доживи неуспех (Књига проповедникова 11,1.2). Настојање да смањимо губитке пре испуњавања својих потреба (Приче 24,27), а затим тражење стручног савета од других (Приче 15,22), два су успешна оруђа у оваквом начину поступања. Када су потребе задовољене, а богатство расте, морамо се опомињати: »Господа Бога својега, јер ти Он даје снагу да добављаш благо« (5. Мојсијева 8,18).

Најсигурнији облик улагања за Божјег пристава је улагање у »Царство небеско« (Матеј 13,44). Тамо нема губитака, опасности, крадљиваца или тржишних криза. То је као да имате новчаник који се никада неће похабити (Лука 12,33). Прихватањем Христа отвара вам се рачун, давање десетка и дарова представља депозите. Односно, колико год да морамо да водимо рачуна о својим овоземаљским потребама, као што је плаћање рачуна, увек морамо бити усредсређени на вечне истине.

Прочитајте текст из 2. Коринћанима 4,18. Како ову истину можемо увек имати пред собом, док у исто време живимо као одговорни пристави?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Свака способност, вештина или дар долазе од Бога, било да смо рођени са тим или нас је наше окружење томе поучило, или и једно и друго. Важна појединост у оба случаја је како користимо способности и вештине које имамо. Бог очекује од пристава да буду господари својих вештина и способности уз помоћ васпитања и практичног искуства (Књига проповедникова 10,10).

Веселеило је био испуњен »Духом Божјим, мудрошћу, разумом и знањем и вештином за сваки посао«. (2. Мојсијева 35,31) Он и Елијав (2. Мојсијева 35,34) имали су способност да друге поучавају.

Ми можемо научити да будемо бољи пристави, а особито како да уклонимо дугове иако живимо у материјалистичком свету. Треба увек да развијамо своје вештине читањем, семинарима, званичним образовањем и да примењујемо оно што смо научили. Неговање вештина омогућава нам да Богу дамо највише што можемо и будемо добри пристави.

Прича о талантима указује да је сваки слуга примио таланте »према његовој моћи«. (Матеј 25,15) Два пристава двоструко су умножила своје благо; трећи је своје закопао у земљу. Треба увек да се трудимо да унапредимо оно што имамо. Закопавањем таланта слуга није показао никакву способност или вештину. Управљање новцем, излазак из дуга, неговање дисциплине и практично искуство развијају способности које Бог благосиља. Да бисмо постали успешни и добри у нечему, морамо то стално понављати.

»Поуке из Библије остављају трајан и дубок утисак на карактер, када уђу у свакодневни живот. Те поуке Тимотије је учио и примењивао. Није се одликовао неким посебно блиставим способностима, али је његов рад био драгоцен, јер је својим од Бога датим способностима радио у Учитељевој служби.« (Елен Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 205. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

- 1. Иако је самоконтрола увек важна у животу хришћанина, нарочито је важна када недостатак самоконтроле може довести до новчаних проблема или пропасти. Шта ми као Црква можемо учинити да помогнемо онима којима прети оваква опасност?**
- 2. Прочитајте текст из Римљанима посланице 13,7.8. Како можемо применити ове речи у свом свакодневном животу и у свом односу са другима?**
- 3. Неки тврде да не треба да бринемо о томе да ли ћемо упасти у дугове, зато што Исус ускоро долази. Како бисте одговорили на овакву тврдњу?**

НАВИКЕ ПРИСТАВА

Текстови за проучавање у току седмице: Ефесцима 5,15-17; Колошанима 3,23; Лука 12,35-48; Јаков 4,14, Дела 3,21; 1. Коринћанима 9,24-27.

Текст за памћење: »Како ће младић очистити пут свој? Владајући се по Твојим ријечима. Свијем срцем својим тражим Тебе, не дај ми да зађем од заповијести Твојих. У срце своје затворио сам ријеч Твоју, да Ти не гријешим.« (Псалм 119,9-11)

Ваше навике откривају сврху и правац вашег живота. Пристави који развију добре навике су највернији пристави. Данило је имао навику да се моли свакога дана (Данило 6,10). Павлов обичај је био да иде у синагогу (Дела 17,1.2). Он је такође записао: »Не варајте се: Зли разговори кваре добре обичаје.« (1. Коринћанима 15,33) Треба да негујемо добре навике да бисмо заменили рђаве.

»Ми ћемо остати, за ово време и за вечност, оно што су наше навике учиниле од нас. Живот оних који стекну добре навике и који су верни у извршавању својих свакодневних дужности биће као светло видело, које својим зрацима обасјава стазе других.« (Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 4. веска, стр. 452)

Стаза коју навика ствара је најбржи пут којим можете поћи да бисте добили награду коју желите. Навика је укореењена одлука. Другим речима, не морате да размишљате о томе, ви једноставно чините. Та навика може бити веома добра или веома рђава, у зависности од тога шта чините. Ове седмице осврнућемо се на снажне навике које помажу приставима да изврше Божје дело.

НАВИКА: ПРВО ТРАЖИ БОГА

Сви имамо навике. Питање гласи: Какве су? Добре или рђаве? Од свих добрих навика које хришћанин може да има, најважнија од свих јесте да свакога дана прво тражимо Бога.

»Посвети Богу свакога јутра себе, своју душу, тело и дух. Обликуј навике све већег предања и поверења у свог Спаситеља.« (Елен Вајт, *Mind, Character and Personality*, 1. свеска, стр. 15)

Бог је рекао: »Немој имати других богова уза Ме.« (2. Мојсијева 20,3) Исус је изјавио означавајући оквир наших основних потреба: »Него иштите најприје царства Божијега и правде Његове.« (Матеј 6,33) Такође нам је речено: »И тражићете Ме, и наћи ћете Ме, кад Ме потражите свијем срцем својим.« (Јеремија 29,13)

Прочитајте следеће текстове: Матеј 22,37.38; Дела 17,28; Ефесцима 5,15-17; Колошанима 3,23. Шта је у овим стиховима речено што нам може помоћи да ставимо Бога на прво место у свом животу?

Од свих примера у којима најпре тражимо Господа, ниједан, наравно, није бољи од Исусовог примера. Исус је ставио свог Оца на прво место у свему. Ту Исусову највишу вредност почињемо да увиђамо у време када је као дечак током Пасхе посетио Јерусалим. Када се суочио са мајком која Га је пронашла »у цркви«, рекао јој је: »Мени треба у оном бити што је Оца Мојега.« (Лука 2,46.49)

Исус је у свом животу чезнуо за заједницом са Оцем, о чему сведочи Његов сталан молитвени живот. Ученици ову навик у нису потпуно разумели. Ни све силе таме нису могле одвојити Исуса од Оца, зато што је имао навик у да одржава потпуну заједницу са Њим.

Ми можемо следити Исусов пример када одлучимо да волимо Бога целим својим срцем, умом и душом (Матеј 22,37). Молитвом, проучавањем Божје речи и настојањем да се угледамо на Исусов карактер у свему што чинимо, створићемо навик у да стављамо Бога на прво место у свом животу. Да ли за хришћанина постоји боља навик у?

Запитајте се: Да ли сам стварно ставио Бога на прво место у свом животу? Како то можемо знати?

НАВИКА: ОЧЕКИВАТИ ИСУСОВ ДОЛАЗАК

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 12,35-48. Како нас учи ова прича о нашем односу према Другом Исусовом доласку? Зашто све што чинимо увек мора бити у оквиру стварности о Другом доласку?

Приставску службу по навици треба извршавати у светлости Исусовог доласка. Карактер неверних пристава, који поступају попут верних, на крају ће се познати по њиховим делима; верни пристави извршавају своје одговорности стражећи и радећи као да је њихов господар присутан. Они живе за будућност и верно раде из дана у дан. »Јер је наше живљење на небесима, откуда и Спаситеља очекујемо Господа својега Исуса Христа.« (Филибљанима 3,20)

Аврам је чекао вечни град (Јеврејима 11,10), Павле је чекао Христов долазак (Јеврејима 10,25). Они су размишљали о будућности, очекујући, планирајући, спремни да сретну Исуса сваког тренутка. Ми, такође, морамо развити ову навику да гледамо у будућност непрекидно очекујући да се испуни врхунац Јеванђеља (Титу 2,13). Уместо да загледамо ту и тамо или случајно забавимо се пророчанством, треба стално да гледамо, посматрамо, радимо, увек свесни вечности која нас чека када Исус дође. У исто време, морамо избегавати бесмислена и измишљана нагађања о догађајима последњих дана. Обећање о Другом доласку усмерава наш живот, пружа одговарајуће гледиште о садашњости и помаже нам да запамтимо оно што је важно у животу. Навика пристава да чека Исусов долазак пружа му смернице и смисао.

Крст је попљочао пут да се можемо састати са својим Откупитељем. Ми тражимо путоказе откривене у Писму који нас усмеравају Христовом доласку у слави Оца и анђела (Марко 8,38). »Нама који не гледамо на ово што се види, него на оно што се не види; јер је ово што се види, за вријеме, а оно што се не види, вјечно.« (2. Коринћанима 4,18)

Увек присутна стварност смрти, треба да нам помогне да схватимо колико је наше време ограничено и пролазно. Међутим, обећање о Другом доласку, такође, нам показује да је и смрт привремена и пролазна. Зато не треба да нас чуди што треба да живимо у светлости обећања о Христовом доласку, обећања које треба да утиче на живот сваког хришћанског пристава. Учинимо сада својом навиком да увек живимо очекујући Христов долазак. Само наше име, адвентистички хришћани, открива чињеницу о том очекивању.

НАВИКА: МУДРО КОРИСТИ ВРЕМЕ

»Јер смо ми јучерашњи, и не знамо ништа, јер су наши дани на земљи сјен.« (О Јову 8,9)

Можете зауставити сат, али не и кретање времена. Време не стоји; оно се креће чак и ако ми стојимо и ништа не радимо.

Шта следећи текстови уче о времену овде на Земљи, у овом животу? Јаков 4,14; Псалам 90,10.12; Псалам 39,4.5; Књига проповедникова 3,6-8. Коју основну поруку можемо извући из ових текстова о томе колико је време драгоцено?

Када је нешто тако ограничено и необновљиво као време, важно је да хришћани буду његови добри пристави. Зато треба да развијемо навику да мудро користимо време усредсређујући се на оно што је важно у овом и вечном животу. Морамо управљати временом на темељу онога што нам Божја реч открива као важно, јер кад време једном прође, не може се вратити. Ако изгубимо новац, можемо га на крају вратити, можда и више него што смо првобитно изгубили. Са временом није тако. Изгубљен тренутак је изгубљен за вечност. Дакле, време је једно од најдрагоценијих преимућстава које нам је Бог дао. Колико је онда важно да развијемо навику да у највећој могућој мери искористимо сваки дати тренутак.

»Вредност времена не може се израчунати. Христос је сваки тренутак сматрао драгоценим, и зато се то тражи и од нас. Живот је веома кратак да бисмо га могли проиграти. Ми имамо мало кратких дана милости да се припремимо за вечност. Ми немамо времена за расипање, немамо времена за себична уживања, немамо времена за попуштање греху.« (Елен Вајт, *Поруке великог Учитеља*, стр. 342. оригинал)

»Гледајте, дакле, да уредно живите не као немудри, него као мудри. Пазите на вријеме, јер су дани зли.« (Ефесцима 5,15.16) Шта Павле овде говори, и како можемо применити ове речи на наше садашње прилике?

НАВИКА: ОДРЖАВАЈ ЗДРАВ УМ, ТЕЛО И ДУШУ

Ми смо у почетку били створени савршено – умно, физички и духовно. Наравно, грех је све уништио. Радосна вест Јеванђеља, између осталог, гласи да Бог ради на томе да нас обнови да будемо какви смо првобитно били.

Прочитајте текстове из Дела 3,21. и Откривења 21,1-5. Какву наду проналазимо у овим стиховима? Како треба да живимо, док чекамо коначно обновљење?

Христос је неуморно радио док је био на Земљи да би људски род уздигао духовно, умно и физички, што би претходило коначном обновљењу на крају времена. Исусова служба исцељења показује да Бог жели да будемо здрави колико год је то могуће док не дође крај. Зато пристави развијају навике везане за свој ум, тело и душу које подстичу здрав начин живота.

Као прво, ум ће јачати што се више користи. Имајте навику да мислите »што је год истинито, што је год поштено, што је год праведно, што је год пречисто, што је год прељубазно, што је год славно« (Филипљанима 4,8). Такве мисли доносе мир (Исаија 26,3), а »живот је тијелу срце здраво«. (Приче 14,30) Здраве навике развијене у уму омогућавају тврђави силе да делује у најбољим могућим условима.

Друго, добре здравствене навике, као што су физичка активност и одговарајући начин исхране, указује да бринемо о себи. Вежбе, на пример, снижавају стрес и крвни притисак, поправљају расположење и представљају еликсир који вероватно у већој мери спречава старење него било који препарат доступан на полицама.

Треће, пристав ће развити добре навике које ће ојачати душу. Уздигните душу ка Богу (Псалам 86,4,5) и чекајте (Псалам 62,5). Ваша душа ће напредовати док »у истини живиш« (3. Јованова 3) и биће сачувана »без кривице за долазак Господа нашега Исуса Христа«. (1. Солуњанима 5,23)

Размислите о својим навикама и како оне утичу на ваше духовно, физичко и ментално здравље. Да ли треба да унесете извесне промене које ће вам помоћи да побољшате неку или све области? Какве одлуке можете донети и на каква се библијска обећања можете позвати која ће вам помоћи да побољшате квалитет свог живота сада док чекате коначно обновљење?

НАВИКА: САМОДИСЦИПЛИНА

Самодисциплина је једна од најважнијих карактерних особина које пристав може да поседује. »Јер нам Бог не даде духа страха, него силе и љубави и чистоте (самодисциплине).« (2.Тимотију 1,7) Грчка реч за дисциплину, *sofronismos*, јавља се само у овом стиху у Новом завету и односи се на способност да чинимо оно што мора бити учињено уравнотеженим, здравим умом који неће одступити од Божјих начела. Самодисциплина може нам помоћи да разликујемо »и добра и зла« (Јеврејима 5,14), да схватимо прилике око себе, а ипак да мирно и кротко поднесемо притиске и ометања без обзира на исход. Данило је истрајао у ономе што је право упркос лавовима, за разлику од Самсона, који је био склон да угађа себи и који је показао мало уздржљивости и здравог расуђивања. Јосиф је у Петефријевом дому истрајао у ономе што је било исправно, за разлику од Соломуна, који је обожавао туђе богове (1. О царевима 11,4.5).

Прочитајте текст из 1. Коринћанима 9,24-27. Шта Павле говори о самодисциплини?

»Свет се предао задовољавању својих жеља. Заблуде и лажи кипте. Умножавају се сотонине замке припремљене за уништење душа. Сви који желе савршену светост у страху Божјем, морају да науче поуку о умерености и самосавлађивању. Више силе ума морају потчинити жеље и страст. Основ за стицање умне снаге и духовне проицљивости је та самодисциплина која ће нам омогућити да разумемо и спроведемо у живот свете истине Божје речи.« (Елен Вајт, *Чежња векова*, стр. 101. оригинал)

Самодисциплина се усавршава уз навике. Бог вас позива да »будете свети у свему живљењу« (1. Петрова 1,15) и да се »обучавамо у побожности«. (1. Тимотију 4,7) Пристави се морају поучавати самодисциплини као што то чине најталентованији спортисти или музичари. Ми морамо, Божјом силом и својим марљивим напорима, дисциплиновати себе у појединостима које су заиста важне.

Како можемо научити да се предамо Богу и Његовој сили, који нам Једини може помоћи да стекнемо самодисциплину која нам је потребна да бисмо живели као верни и побожни пристави у палом и поквареном свету?

Енох и Ноје имали су навику да ходају са Богом у време када је само неколико људи остало верно усред неумерености, материјализма и насиља (1. Мојсијева 5,24; 6,9). Они су схватили и прихватили Божју благодат, и зато су били добри пристави на имовини и у задатку који су им били поверени.

Кроз векове, људи ходају са Богом као што су Енох и Ноје чинили. На пример, Данило и његови пријатељи »схватили су да морају стећи бистрину ума и усавршити свој хришћански карактер, уколико желе да постану прави представници истините религије усред лажних незнабожачких религија. Бог је био њихов Учитељ. Стално у молитви, савесни у учењу, непрекидно у вези са Невидљивим, ходили су с Богом као Енох«. (Елен Вајт, *Историја пророка и царева*, стр. 486. оригинал)

Пристав »хода са Богом«, односно, он живи са Богом из дана у дан на овој Земљи. Мудар пристав учиниће својом навиком да хода са Богом усред поквареног света, јер захваљујући овој заједници са Богом можемо бити сачувани да не попустимо злу које влада.

Живот верног пристава је свеобухватан живот који започиње сусретом са Богом (Амос 3,3). Морамо тврдо веровати у Христа (Колошанима 2,6), ходати са Христом у новом животу (Римљанима 6,4), у љубави (Ефесцима 5,2), у мудрости (Колошанима 4,5), у истини (Псалам 86,11), у светлости (1. Јованова 1,7), у безазлености (Приче 19,1), Његовом закону (2. Мојсијева 16,4), у добрим делима (Ефесцима 2,10), правим стазама (Приче 4,26).

ЗА РАЗГОВОР:

1. Одредите шта је понизност и објасните њену улогу у животу пристава (Матеј 11,29; Ефесцима 4,2; Филиплјанима 2,3; Јаков 4,10). Зашто је понизност важна у нашем ходу са Богом? (Михеј 6,8)
2. Разговарајте у разреду о начинима на које можемо помоћи онима међу нама који су ухаћени у замку рђавих, чак и разорних, навика. Шта као месна црква можете учинити да бисте помогли тим људима?
3. Које још добре навике пристави треба да имају? Види, на пример: Титу 2,7; Псалам 119,172; Матеј 5,8.
4. Разговарајте у разреду о времену и тајнама времена. Зашто изгледа да време тако брзо пролази? Како уопште схватамо шта је време? И, што је најважније, зашто је неопходно да будемо добри пристави у прилично кратком временском раздобљу док смо овде на Земљи?

РЕЗУЛТАТИ ПРИСТАВСКЕ СЛУЖБЕ

Текстови за проучавање у току седмице: 2. Тимотију 3,1-9; Језекиљ 14,14; Филибљанима 4,4-13; Приче 3,5; 1. Петрова 2,11,12; Матеј 7,23; 25,21.

Текст за памћење: »А владајте се добро међу незнабошцима, да би за оно за што вас опадају као злочинце, видјевши ваша добра дјела, хвалили Бога у дан похођења.« (1. Петрова 2,12)

Као пристави треба да живимо као сведоци за Бога коме служимо, што значи да треба да вршимо снажан утицај око себе, утицај на добро.

Наш живот не треба да буде издвојен од света. Уместо тога, имамо предност да покажемо бољи начин живота онима који не познају оно што је нама дато. Приставска служба представља стално напредовање док одговарамо на Божји позив да живимо побожним животом. Бог нас оспособљава да водимо живот који се разликује од живота осталих људи на Земљи (2. Коринћанима 6,17), а то други треба да запазе и чак да нас питају о томе. Зато нам је речено: »Него Господа Бога светите у срцима својим. А будите свагда готови на одговор свакоме који вас запита за ваше надање.« (1. Петрова 3,15)

У овој последњој поуци осврнућемо се на личне предности, духовне резултате, успешне исходе, наш утицај и на то што представља кључ задовољства у животу пристава, знајући да је »Христос у вама, Нада славе«. (Колошанима 1,27)

Побожност је широка тема. Побожни људи живе светим животом (Титу 1,1), постајући слични Христу својом преданошћу и делима која су по Његовој вољи (Псалам 4,3; Титу 2,12). Побожност је доказ праве вере и прима обећање о вечном животу. Ниједна филозофија, богатство, слава, моћ или права која стичемо рођењем не нуде такво обећање.

Прочитајте текст из 2. Тимотију 3,1-9. На шта Павле овде упозорава, а што је непосредно повезано са животом верног пристава?

У Књизи о Јову описан је Јовов карактер и његова дела. Приказано је како се побожан живот открива чак и у патњи. Такође, показује колико га сотона презире. Чак и Бог истиче да није било човека попут Јова са таквом вером и начином живота (О Јову 2,3).

»Бијаше човјек у земљи Узу по имену Јов; и тај човјек бијаше добар и праведан, и бојаше се Бога, и уклањаше се ода зла.« (О Јову 1,1) Дакле, видимо човека који своју веру није изражавао само речима или верским обредима, иако то јесте био део његовог живота (О Јову 1,5). Страх Божји испољавао се у целокупном животу побожности, чак и усред страшних искушења. Бити побожан не значи да смо савршени, већ да одражавамо савршенство у својој сфери деловања.

Прочитајте текст из Књиге пророка Језекиља 14,14. Шта овај текст сведочи о карактеру споменутих људи? Шта имају заједничко што треба уочити и у свима нама?

Приставска служба је заиста израз побожног живота. Верни пристави немају само обличе побожности. Они јесу побожни, а ова побожност се открива у томе како живе, како управљају оним што им је Бог поверио. Њихова вера се не изражава само оним што чине, већ и оним што не чине.

»Не говорим због недостатка, јер се ја навикох бити довољан онијем у чему сам.« (Филибљанима 4,11) Ако треба да будемо задовољни у каквом год положају да се налазимо, одакле то задовољство треба да потиче?

Пишући Тимотију, Павле описује групу незахвалних људи »који мисле да је побожност трговина«. (1. Тимотију 6,5) Можемо ли на бољи начин од овог описати неке телевизијске трговце? Они зарађују много новца уверавајући слушаоце да ако су верни (а та »верност« подразумева подржавање њихове службе), онда ће и они постати богати. Изједначавање богатства са верношћу само је још један начин испољавања материјализма, али под хришћанским велом.

Чињеница је да побожност нема никакве везе са богатством. Да је тако, онда би неки од најмрскијих људи требало да буду сматрани побожнима зато што су уједно и једни од најбогатијих. Павле тврди супротно: »Јест велика трговина (добит) побожност са задовољством.« (1. Тимотију 6,6) Побожност са задовољством у свим приликама је најзвишенији облик богатства зато што је Божја благодат много вреднија од новчане добити. Према томе, треба да будемо задовољни кад имамо »храну и одјећу«. (1. Тимотију 6,8) На крају, ма колико да имамо, увек можемо имати више, ако смо склони тако да размишљамо.

»Осећати задовољство у свим условима је велика уметност, духовна тајна. То је потребно научити, научити као тајну... Хришћанско задовољство је благи, унутрашњи, тихи, љубазни склоп духа, који се слободно покорава Божјем мудрој и очинском вођству у свим условима и у томе ужива... Оно је боца драгоценог уља, веома утешног и корисног за забринута срца у тешким временима и условима.« (Јеремија Бароус, *The Rare Jewel of Christian Contentment*, стр. 1,3)

Прочитајте следеће текстове: Римљанима 8,28; Јеврејима 13,5; Филибљанима 4,4-13. Шта можемо пронаћи у овим стиховима што нам може помоћи да живимо задовољни?

Прочитајте текст из Прича 3,5. Какву кључну поруку за себе проналазимо у том стиху, нарочито у последњем делу, о томе да се не ослањамо на свој разум? (Види: Исаија 55,9; 1. Коринћанима 4,5; 13,12)

Мисао водиља и циљ Божјих пристава је »уздај се у Господа свијем срцем својим, а на свој разум не ослањај се«. (Приче 3,5)

Наравно, то је често лакше рећи него учинити. Колико често можемо интелектуално веровати у Бога и Његову љубав и бригу према нама, а да се, ипак, бринемо због нечега са чиме се суочавамо? Понекад будућност изгледа застрашујуће, макар у нашим мислима.

Како, онда, као пристави учимо да стекнемо поверење у Бога? Тако што ћемо направити искорак у својој вери и постати послушни Господу у свему што чинимо. Поверење је деловање ума које се не може истрошити употребом; напротив, што се више ослањамо на Господа, наше поверење ће све више расти. Живети као верни пристав је начин да изразимо своје поверење у Бога. Ово поверење је темељ и покретачка сила у животу пристава које постаје видљиво преко дела која чинимо.

Имај поверења у Господа »свијем срцем својим«. Израз »срцем својим« увек се користи у пренесеном значењу у Писму. Значи да наше одлуке потичу из унутрашњег »ја« које представља ко смо заправо (Матеј 22,37). То обухвата наш карактер, побуде и намере – суштину нашег бића.

Лакше је ослањати се на Бога у вези са оним чиме не можемо да управљамо. У том случају немамо другог избора него да се ослонимо на Њега. Право поверење »из срца« јавља се када морамо да одлучимо у вези са нечим чиме можемо да управљамо, и када од нашег поверења у Бога зависи који ћемо пут изабрати.

Апостоли су показали шта значи имати поверења у Бога целим својим срцем: »Они су по својој природи били исто тако слаби и беспомоћни као било ко од оних који сада раде у Делу, али су цело своје поверење поклонили Богу. Имали су богатство, које се састојало од умне и душевне културе, а то може да има свако коме је Бог први, последњи и најбољи у свему.« (Елен Вајт, *Еванђеоски радници*, стр. 25. оригинал)

Истина је да је лакше ослонити се на Бога у вези са оним што не можемо да надгледамо. Али шта је са оним што можемо? Какве одлуке треба да донесете у којима ће ваше поверење у Бога утицати на то који ћете пут изабрати?

»Јер бијасте негда тама, а сад сте видјело у Господу.« (Ефесцима 5,8) Павле описује промену срца као оно што сви могу да виде: Док »ходамо у видјелу« (1. Јованова 1,7; Исаија 30,21), наше свакодневно сведочанство у виду приставске службе коју обављамо биће светлост која ће утицати на мрачни свет.

Исус је рекао: »Ја сам Видјело свијету.« (Јован 8,12) Ми одражавамо Божје видело својим чврстим карактером у свакодневном понашању које није сакривено од очију јавности.

Како наша приставска служба прославља Бога? Какав утицај наша дела имају на друге? Матеј 5,16; Титу 2,7; 1. Петрова 2,11-12.

Приставска служба се односи на управљање Божјом имовином, али она превазилази ту одговорност. Наша приставска служба је изложена погледу наше породице, заједнице, света и универзума (1. Коринћанима 4,9). Приставска служба, такође, приказује какав утицај начела Царства имају на наш живот. Отуда можемо вршити утицај на друге. Ми откривамо Христа љубазношћу и моралношћу, које носе Створитељево одобравање.

Наша радна етика, такође, мора бити у складу са вредностима приставске службе. Наше занимање представља поље у коме се уочава приставска служба праведне особе. »И извешће као видјело правду твоју, и правицу твоју као подне.« (Псалам 37,6) Утицај пристава чак и на радном месту или док се бави својим позивом није стављен »на сакривено мјесто, нити под суд« (Лука 11,33), већ се види као град на гори (Матеј 5,14). Ако живите на овај начин у кући и на послу, утицаћете на ум и срце људи у свом окружењу.

»Све у природи има свој одређени посао и ништа не гунђа због свог положаја. У духовном животу сваки човек и жена имају свој посебан позив и круг утицаја. Деловање које Бог захтева биће у складу са оним што нам је поверено према мери дара Христова... Сада је ваше време и предност да... покажете чврстину свог карактера који представља праву моралну вредност. Христос има право на вашу службу. Предајте Му се целим својим срцем.« (Елен Вајт, *This Day With God*, стр. 243)

Какав утицај врши ваша радна етика на оне са којима радите или који вас виђају у дому? Какву поруку им шаљете о својој вери?

РЕЧИ КОЈЕ ЖЕЛИМО (И КОЈЕ НЕ ЖЕЛИМО) ДА ЧУЈЕМО

Ми смо странци и путници на Земљи, а Небо – савршено, лепо и мирно – наше је коначно одредиште (Јеврејима 11,13.14). До тада, морамо да живимо на овој Земљи. Према хришћанском погледу на свет, нарочито онако како је откривено у оквиру велике борбе, не постоји неутрална страна. Или живимо за Бога или за непријатеља. »Који није са Мном, против Мене је; и који не сабира са Мном, просипа.« (Матеј 12,30) На чијој смо страни биће откривено, јасно и недвосмислено, када се Исус врати.

У једном тренутку после Исусовог доласка, они који су тврдили да Га следе чуће једну од две изјаве. Које су то изјаве и шта свака од њих значи?

Матеј 25,21. _____

Матеј 7,23. _____

Христове речи »добро, слуго« најпријатније су и најлепше речи које ће пристав икада чути. Божанско одобравање наших покушаја да управљамо Његовом имовином донеће неизрециву радост, јер смо дали све од себе у складу са својим способностима, знајући сво време да је наше спасење утемељено не на нашим делима за Христа, већ на Његовим делима за нас (види: Римљанима 3,21; 4,6).

Живот верног пристава је одраз вере коју има. Покушај да се спасење стекне делима видимо у речима оних који настоје да се својим делима оправдају пред Богом (види: Матеј 7,21.22). Текст у Јеванђељу по Матеју 7,23. показује да је самооправдање бескорисно.

»Када Христови следбеници врате Господу оно што је Његово, тада скупљају благо које ће им бити дато када чују речи: 'Добро, слуго добри и верни... уђи у радост господара својега.'« (Елен Вајт, *Чежња века*, стр. 523. оригинал)

На крају, приставска служба је живот у коме су две највеће заповести, љуби Бога и љуби свог ближњег, главне побуде и покретачке силе у свему што пристав чини.

Како ваш живот и приставска служба одражавају ове две највеће заповести?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»Христос је дошао на овај свет да би открио Божју љубав. Његови следбеници треба да наставе дело које је Он започео. Потрудимо се да помогнемо и оснажимо једни друге. Тражење добра у другима је начин на који се може наћи истинска срећа. Човек не ради против личног напредовања љубећи Бога и своје ближње. Што је његов дух несребичнији, он је срећнији јер испуњава Божју сврху.« (Елен Вајт, *Савети о приставској служби*, стр. 24.25. оригинал)

»Где год има живота у цркви, ту је напредак и раст. Ту је и стална размена, узимање и давање, примање и враћање Господу онога што је Његово. Сваком истинском вернику Бог даје светлост и благослов, а верник то дели са другима у послу који ради за Господа. Док даје од оног што је примио, његова могућност за примање се повећава. Настаје простор за свеже залихе милости и истине. Он добија јаснију светлост, више знања. Од тог давања и примања зависи живот и раст цркве. Онај ко прима, а никада не даје, ускоро престаје да прима. Ако истина не тече од њега ка другима, он губи своју способност за примање. Морамо делити небеска добра ако желимо да примамо свеже благослове.« (Елен Вајт, *Савети о приставској служби*, стр. 36. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Како поверење у Господа води у задовољство? Шта је потребно да бисте веровали у Бога целим својим срцем у интелектуалном животу? 2. Коринћанима 10,5. Зашто је лако рећи да »све иде на добро« (Римљанима 8,28), али је тешко у то поверовати? Односно, зашто кажемо да имамо поверења у Бога, и заиста Му верујемо на интелектуалном нивоу, а ипак се плашимо будућности?

2. Поставите следеће питање у разреду и упоредите одговоре: »Шта је ваша дефиниција приставске службе у 25 речи или мање? Затим питајте: »Зашто је приставска служба важан део хришћанског живота?«

3. Прочитајте поново текст из Јеванђеља по Матеју 7,21-23. Какав је догађај овде описан? Зашто људи изговарају ове речи? Шта њихове речи откривају о њима? Како можемо бити сигурни да, чак и ако настојимо да будемо добри пристави, чак и ако настојимо да живимо животом вере и послушности, чак и ако тежимо да чинимо добра дела у Божје име, нећемо упасти у исту врсту самообмане?

4. Склони смо да размишљамо о хришћанском утицају само у оквиру своје личности. Међутим, шта је са утицајем у својој месној цркви? Какав утицај ваша црква као целина има на заједницу?

ЈАНУАР

ЖИВОТ БЕЗ ГРЕХА

Христос вечна Реч

1. П Ефесцима 3,8. Откључајте ризницу!
2. У Приче 9,10. Тамо где је почетак мудрости
3. С О Јову 11,7. Ко може упознати Бога?
4. Ч Колошанима 1, 27. Површно знање није довољно
5. П Јован 1,1-3. Христос вечна Реч
6. С Јован 8,58. Велики Ја Сам

Звезда наде

7. Н 1. Мојсијева 1,26.27. Сарадници у стварању
8. П Римљанима 5,12. Тужан дан за свемир
9. У Језекиљ 28, 14.15. Тајна греха
10. С 1. Мојсијева 3,15. Непријатељство у души
11. Ч Јован 1,29. Звезда наде
12. П Римљанима 5,8. Откривен Божји карактер
13. С Јован 3,16. Љубав тако чудесна!

Бог у људском телу

14. Н Јеврејима 11,17.18. Иса слика Христова
15. П 1. Мојсијева 28,12. Христос тајанствене лествице
16. У Јеврејима 11,24.25. Христов први долазак најављен
17. С 2. Мојсијева 17,6. Ударац у стену
18. Ч 1. Коринћанима 10,4. Жива вода
19. П Јован 1,14. Бог у људском телу
20. С Лука 2,11.12. Беба из Витлејема

Живот без греха

21. Н Лука 2,40. Светлост младима
22. П Лука 2,49. Дете у храму
23. У Лука 2,43. Чувајте Спаситеља близу!
24. С Лука 2,52. Идеал за цело човечанство
25. Ч Матеј 3,13. Значење Христовог крштења
26. П Матеј 4,1. Искушење у пустињи
27. С Јеврејима 4,15. Живот без греха

Величина понизности

28. Н Јеврејима 2,16. Христос је патио, био кушан
29. П Филибљанима 2,6. Наш божански Искупитељ
30. У Филибљанима 2,7. Чуђење небеске војске
31. С Филибљанима 2,8. Величина понизности

ФЕБРУАР

КРСТ НА ГОЛГОТИ

Христос у дому

1. Ч Јован 1,18. Христос Божје откривење
2. П Јован 2,1.2. Христос у дому
3. С Матеј 19,13-15. Он воли малу децу

Исцелитељ који саосећа

4. Н Псалам 34,11. Порука за дечаке и девојице
5. П Приче 20,11. Армије деце мисионара
6. У Лука 4,18. Мисионар за сиромашне
7. С 2. Коринћанима 8,9. Узор
8. Ч Псалам 86,15. Нежан, пун љубави и саосећања
9. П Лука 6,36. Одлика коју и ми можемо да имамо
10. С Матеј 14,14. Исцелитељ који саосећа

Најбољи Учитељ

11. Н Матеј 8,17. Он немоћи наше узе
12. П Матеј 10,8. Дељење небеског блага
13. У 1. Јованова 5,20. Најбољи Учитељ
14. С Јован 7,46. Дубоке поуке
15. Ч Јован 10,14.15. Христос добри Пастир
16. П Исаија 40,11. У наручју Пастира
17. С Јован 1,12. Божји синови

Свети Дух наш Помоћник

18. Н Филибљанима 2,13. Када човек сарађује
19. П Јеремија 31,3. Хоћеш ли Га пустити унутра?
20. У Римљанима 8,14. Свети Дух наш Помоћник
21. С Матеј 13,44. Сакривено благо
22. Ч Приче 23,26. Јесте ли се прикључили?
23. П 1. Јованова 3,1. »Каква љубав«!
24. С 1. Јованова 3,2. »Бићемо као и Он«

Крст на Голготи

25. Н 2. Коринћанима 5,17. Са Великим Учитељем
26. П 1. Петрова 1,18.19. Откупљени Христовом крвљу
27. У Исаија 53,6. Тежина Божјег гнева
28. С Лука 23, 33. Крст на Голготи

МАРТ

ХРИСТОВО ДРАГОЦЕНО БЛАГО

Голгота – круна Божјег рада

1. Ч Исаија 53,2. »Презрен беше и одбачен«
2. П Исаија 53,4.5. »Рањен за наше преступе«
3. С Јеврејима 2,14. Дубина понижења

Васкрсење за нови живот

4. Н 1. Јованова 4,10. Голгота – круна Божјег рада
5. П 1. Петрова 1,3.4. Христос наш божански Откуп
6. У Римљанима 6,4. Васкрсење за нови живот
7. С Псалам 27,7-10. Величанствено окупљање на небу
8. Ч Римљанима 5,11. Савршени откуп
9. П Јеврејима 2,17. Освајач који преузима Своју победу
10. С Римљанима 8,34. Моментално приношење жртве

Драгоцени бисер

11. Н 1. Јованова 2,1. Посредник огрунот нашом природом
12. П Јеврејима 9,24. Када Исус стане између
13. У Јеврејима 7,25. Потпуно спасење
14. С Јеврејима 6,19.20. Сигурни у свакој олуји
15. Ч Јован 10,27.28. Исус нас чврсто држи!
16. П Римљанима 8,32. Тајна побожности
17. С Јован 14,6. Мост над понором

Христово драгоцено благо

18. Н Матеј 13,45.46. Драгоцени бисер
19. П Малахија 3,17. Христово драгоцено благо
20. У Јован 10,10. Најбоља ствар у животу
21. С Псалам 139,14. Најуноснији улог
22. Ч Јован 12,35. Поверени капитал
23. П Исаија 43,7. Живот који Бог користи
24. С 5. Мојсијева 32,7. Водич и пријатељ

Сетва и жетва

25. Н Римљанима 14,7. Испуњавање животних обавеза
26. П Јован 6,27. Највећи циљ
27. У Галатима 6,7.8. Сетва и жетва
28. С Римљанима 14,12. Живот са којим се не треба играти
29. Ч 2. Коринћанима 3,18. Обликовани према његовом карактер
30. П 2. Петрова 1,4. Како уживати на Небу
31. С Јеврејима 2,3. Решење за сваку кризу

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Јануар		Фебруар		Март	
1. 1. Мојс.	1-3	1. 3. Мојс.	10-12	1. И. Навин	5-9
2. «	4-6	2. «	13-15	2. «	10-12
3. «	7-9	3. «	16-20	3. «	13-15
4. «	10-12				
5. «	13-15	4. «	21-23	4. «	16-19
6. «	16-20	5. «	24-27	5. «	20-24
		6. 4. Мојс.	1-4	6. О Суд.	1-3
7. «	21-23	7. «	5-7	7. «	4-6
8. «	24-26	8. «	8-10	8. «	7-9
9. «	27-31	9. «	11-13	9. «	10-12
10. «	32-34	10. «	14-16	10. «	13-15
11. «	35-38				
12. «	39-41	11. «	17-19	11. «	16-18
13. «	42-44	12. «	20-22	12. «	19-21
		13. «	23-26	13. О Рути	1-2
14. «	45-47	14. «	27-29	14. «	3-4
15. «	48-50	15. «	30-32	15.1. Сам.	1-3
16. 2. Мојс.	1-3	16. «	33-36	16. «	4-6
17. «	4-6	17. 5. Мојс.	1-3	17. «	7-9
18. «	7-9				
19. «	10-12	18. «	4-6	18. «	10-12
20. «	13-15	19. «	7-9	19. «	13-17
		20. «	10-13	20. «	18-20
21. «	16-18	21. «	14-16	21. «	21-23
22. «	19-21	22. «	17-19	22. «	24-26
23. «	22-26	23. «	20-22	23. «	27-31
24. «	27-29	24. «	23-25	24. 2. Сам.	1-3
25. «	30-32				
26. «	33-35	25. «	26-28	25. «	4-6
27. «	36-38	26. «	29-31	26. «	7-11
		27. «	32-34	27. «	12-14
28. «	39-40	28. И. Навин	1-4	28. «	15-17
29. 3. Мојс.	1-3			29. «	18-20
30. «	4-6			30. «	21-24
31. «	7-9			31. 1. О Цар.	1-3

ВЕЧЕРЊЕ БОГОСЛУЖЕЊЕ У ПОРОДИЦИ

Јануар

1. Псалам 1.
2. Псалам 2.
3. Псалам 3.
4. Псалам 4.
5. Псалам 5.
- 6.** Псалам 6.
7. Псалам 7.
8. Псалам 8.
9. Псалам 9.
10. Псалам 10.
11. Псалам 11.
12. Псалам 12.
- 13.** Псалам 13.
14. Псалам 14.
15. Псалам 15.
16. Псалам 16.
17. Псалам 17.
18. Псалам 18,1-15.
19. Псалам 18,16-30.
- 20.** Псалам 18,31-50.
21. Псалам 19.
22. Псалам 20.
23. Псалам 21.
24. Псалам 22,1-15.
25. Псалам 22,16-31.
26. Псалам 23.
- 27.** Псалам 24.
28. Псалам 25.
29. Псалам 26.
30. Псалам 27.
31. Псалам 28.

Фебруар

1. Псалам 29.
2. Псалам 30.
- 3.** Псалам 31,1-14.
4. Псалам 31,15-24.
5. Псалам 32.
6. Псалам 33.
7. Псалам 34.
8. Псалам 35,1-14.
9. Псалам 35,15-28.
- 10.** Псалам 36.
11. Псалам 37,1-19.
12. Псалам 37,20-40.
13. Псалам 38.
14. Псалам 39.
15. Псалам 40.
16. Псалам 41.
- 17.** Псалам 42.
18. Псалам 43.
19. Псалам 44,1-12.
- 20.** Псалам 44,13-26.
21. Псалам 45.
22. Псалам 46.
23. Псалам 47.
- 24.** Псалам 48.
25. Псалам 49.
26. Псалам 50.
27. Псалам 51.
28. Псалам 52.

Март

1. Псалам 53.
2. Псалам 54.
- 3.** Псалам 55.
4. Псалам 56.
5. Псалам 57.
6. Псалам 58.
7. Псалам 59.
8. Псалам 60.
9. Псалам 61.
- 10.** Псалам 62.
11. Псалам 63.
12. Псалам 64.
13. Псалам 65.
14. Псалам 66.
15. Псалам 67.
16. Псалам 68.
- 17.** Псалам 69,1-16.
18. Псалам 69,17-36.
19. Псалам 70.
20. Псалам 71,1-14.
21. Псалам 71,15-24.
22. Псалам 72.
23. Псалам 73,1-15.
- 24.** Псалам 73,16-28.
25. Псалам 74.
26. Псалам 75.
27. Псалам 76.
28. Псалам 77.
29. Псалам 78,1-14.
30. Псалам 78,15-28.
- 31.** Псалам 78,29-42.

Предлажемо верницима да ове текстове читају у току вечерњег богослужења у својој породици.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ЈАНУАРУ 2018. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	5.	12.	19.	26.
Кладово, Неготин	16,05	16,12	16,21	16,30
Вршац , Бор, Зајечар	16,07	16,14	16,23	16,32
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Пожаревац, Књажевац , Пирот	16,09	16,16	16,25	16,34
Суботица , Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Ковин, Смедерево, Смедеревска Паланка, Јагодина, Параћин, Ниш , Лесковац	16,11	16,18	16,27	16,36
Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Београд , Аранђеловац, Крагујевац , Крушевац, Врање, Радовиш, Струмица	16,13	16,20	16,29	16,38
Сомбор , Бачка Паланка, Сремска Митровица, Рума, Шабац, Чачак , Краљево, Приштина, Куманово, Кавадарци, Ђевђелија	16,15	16,22	16,31	16,40
Бели Манастир, Осијек , Даљ, Вуковар, Винковци, Шид, Богатић, Бијељина , Ужице, Нови Пазар, Косовска Митровица, Скопље , Велес, Прилеп	16,17	16,24	16,33	16,42
Лозница, Пећ , Ђаковица, Призрен, Тетово, Битољ	16,19	16,26	16,35	16,44
Вировитица, Подр. Слатина, Славонска Пожега, Сл. Брод, Тузла, Пљевља, Колашин , Беране, Дебар, Охрид	16,21	16,28	16,37	16,46
Мурска Собота, Ормож, Чаковец, Вараждин, Копривница, Бјеловар, Дарувар, Бос. Градишка, Нова Градишка, Дервента, Добој, Сарајево , Фоча	16,23	16,30	16,39	16,48
Марибор , Птуј, Крапина, Бања Лука , Зеница, Подгорица , Улцињ	16,25	16,32	16,41	16,50
Дравоград, Словењ Градец, Рогашка Слатина, Цеље, Загреб , Сисак, Приједор , Јајце, Мостар, Билећа, Требиње, Зеленика , Бар	16,27	16,34	16,43	16,52
Межица, Зидани Мост, Ливно, Карловац, Метковић, Дубровник	16,29	16,36	16,45	16,54
Крањ, Љубљана , Слунь, Книин , Бихаћ, Дрвар, Пељешац, Мљет	16,31	16,38	16,47	16,56
Крањска Гора, Јесенице, Постојна, Госпић, Шибеник, Сплит, Брач, Хвар, Корчула	16,33	16,40	16,49	16,58
Горица, Ријека, Крк, Црес, Раб, Паг, Задар, Вис, Биоград на мору	16,35	16,42	16,51	17,00
Копер, Ровињ, Лошинь, Дуги оток	16,37	16,44	16,53	17,02

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ФЕБРУАРУ 2018. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	2.	9.	16.	23.
Кладово, Неготин	16,40	16,49	16,59	17,08
Бор, Зајечар, Књажевац , Пирот	16,42	16,51	17,01	17,10
Вршац, Ниш , Лесковац, Радовиш, Струмица	16,44	16,53	17,03	17,12
Кикинда, Српска Црња, Алибунар, Ковин, Смедерево , Пожаревац, Смедеревска Паланка, Јагодина, Параћин, Крушевац , Врање, Кавадарци, Ђевђелија	16,46	16,55	17,05	17,14
Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Београд , Аранђеловац, Крагујевац, Краљево, Приштина, Куманово, Скопље , Велес, Прилеп	16,48	16,57	17,07	17,16
Суботица, Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Чачак, Нови Пазар, Косовска Митровица, Тетово, Битољ	16,50	16,59	17,09	17,18
Сомбор , Даљ, Вуковар, Шид , Бачка Паланка, Сремска Митровица, Богатић, Шабац, Ваљево, Пећ, Ужице, Призрен, Ђаковица, Дебар, Охрид	16,52	17,01	17,11	17,20
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина, Колашин, Лозница, Пљевља, Беране	16,54	17,03	17,13	17,22
Тузла, Подгорица	16,56	17,05	17,15	17,24
Вировитица, Подравска Слатина, Добој, Славонска Пожега, Славонски Брод, Бар, Дервента, Сарајево , Фоча, Улцињ	16,58	17,07	17,17	17,26
Копривница, Бјеловар, Босанска Градишка , Дарувар, Нова Градишка, Зеница, Билећа, Требиње, Зеленика	17,00	17,09	17,19	17,28
Мурска Субота, Ормож, Чаковец, Вараждин, Приједор, Бања Лука , Јајце, Мостар, Метковић, Дубровник	17,02	17,11	17,21	17,30
Марибор , Птуј, Цеље, Крапина, Загреб , Сисак, Ливно, Пељешац, Млет	17,04	17,13	17,23	17,32
Дравоград, Словењ Градец, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Карловац, Слуњ, Бихаћ, Дрвар, Книн , Сплит, Брач, Хвар, Корчула	17,06	17,15	17,25	17,34
Межица, Љубљана , Госпић, Шибеник, Вис	17,08	17,17	17,27	17,36
Јесенице, Крањ, Постојна, Ријека, Цриквеница, Крк, Раб, Паг, Задар, Биоград на мору, Дуги Оток	17,10	17,19	17,29	17,38
Крањска Гора, Горица, Црес, Лошињ	17,12	17,21	17,31	17,40
Копер, Ровињ, Пула	17,14	17,23	17,33	17,42

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У МАРТУ 2018. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				
	2.	9.	16.	23.	30
Кладово, Неготин , Пирот, Струмица	17,17	17,26	17,35	17,44	17,52
Бор, Зајечар, Књажевац , Радовиш, Кавадарци, Ђевђелија	17,19	17,28	17,37	17,46	17,54
Ниш , Лесковац, Врање, Куманово, Велес	17,21	17,30	17,39	17,48	17,56
Вршац, Пожаревац, Јагодина, Параћин, Крушевац , Приштина, Скопље , Прилеп, Битољ	17,23	17,32	17,41	17,50	17,58
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Панчево, Ковин, Смедерево , Смедеревска Паланка, Аранђеловац, Крагујевац , Краљево, Косовска Митровица, Призрен, Тетово, Охрид	17,25	17,34	17,43	17,52	18,00
Сента, Бечеј, Зрењанин, Београд , Чачак, Нови Пазар, Пећ, Ђаковица, Дебар	17,27	17,36	17,45	17,54	18,02
Суботица, Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Сремска Митровица, Шабац, Ваљево, Ужице, Беране	17,29	17,38	17,47	17,56	18,04
Сомбор, Бачка Паланка, Даљ, Вуковар, Шид, Богатић, Бијељина, Лозница, Пљевља, Колашин , Подгорица , Улцињ	17,31	17,40	17,49	17,58	18,06
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Тузла, Фоча, Бар, Мурска Собота, Чаковец, Копривница, Дарувар, Славонска Пожега	17,33	17,42	17,51	18,00	18,08
Славонски Брод, Дервента, Добој, Сарајево , Билећа, Требиње, Зеленика	17,35	17,44	17,53	18,02	18,10
Вировитица, Подравска Слатина, Славонска Пожега, Зеница, Мостар, Дубровник	17,37	17,46	17,55	18,04	18,12
Бјеловар, Дарувар, Босанска Градишка , Нова Градишка, Бања Лука , Јајце, Метковић, Пељешац, Мљет, Копривница	17,39	17,48	17,57	18,06	18,14
Мурска Собота, Чаковец, Вараждин, Сисак, Приједор, Ливно, Брач, Хвар, Корчула	17,41	17,50	17,59	18,08	18,16
Марибор , Птуј, Ормож, Крапина, Загреб , Дрвар, Книн , Сплит, Вис	17,43	17,52	18,01	18,10	18,18
Словењ Градец, Рогашка Слатина, Цеље, Карловац, Слуњ, Бихаћ	17,45	17,54	18,03	18,12	18,20
Дравоград, Межица, Зидани Мост, Госпић, Паг, Задар, Дуги Оток, Биоград на Мору	17,47	17,56	18,05	18,14	18,22
Крањ, Љубљана , Постојна, Ријека, Цриквеница, Крк, Раб, Црес, Лошињ	17,49	17,58	18,07	18,16	18,24
Крањска Гора, Јесенице	17,51	18,00	18,09	18,18	18,26
Горица, Копер, Ровињ, Пула	17,53	18,02	18,11	18,20	18,28